

Dansk udgave

Retsforskrifter

58. årgang

19. maj 2015

Indhold

I Lovgivningsmæssige retsakter

FORORDNINGER

- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/751 af 29. april 2015 om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner ⁽¹⁾** 1
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/752 af 29. april 2015 om visse procedurer for anvendelsen af stabiliserings- og associeringsaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Montenegro på den anden side** 16
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/753 af 29. april 2015 om indførelse til Unionen af landbrugsprodukter med oprindelse i Tyrkiet** 23
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/754 af 29. april 2015 om åbning og forvaltning af en række EU-toldkontingenter for oksekød af høj kvalitet, svinekød, fjerkrækød, hvede og blandsæd af hvede og rug samt klid og andre restprodukter** 27
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/755 af 29. april 2015 om fælles ordninger for indførelse fra visse tredjelande** 33
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/756 af 29. april 2015 om suspension af visse indrømmelser vedrørende indførelse til Unionen af landbrugsprodukter med oprindelse i Tyrkiet** 50
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/757 af 29. april 2015 om overvågning, rapportering og verifikation af CO₂-emissioner fra søtransport og om ændring af direktiv 2009/16/EF ⁽¹⁾** 55
- ★ **Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/758 af 29. april 2015 om typegodkendelseskrav for indførelse af et køretøjsmonteret eCall-system, der er baseret på 112-tjenesten, og om ændring af direktiv 2007/46/EF** 77

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst

★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/759 af 29. april 2015 om ændring af forordning (EF) nr. 223/2009 om europæiske statistikker ⁽¹⁾	90
★ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/760 af 29. april 2015 om europæiske langsigtede investeringsfonde ⁽²⁾	98

Berigtigelser

★ Berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 375/2014 af 3. april 2014 om oprettelse af det frivillige europæiske korps for humanitær bistand («initiativet EU-bistandsfrivillige») (EUT L 122 af 24.4.2014)	122
★ Berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1333/2008 af 16. december 2008 om fødevaretilsætningsstoffer (EUT L 354 af 31.12.2008)	122

⁽¹⁾ Tekst af relevans for EØS og for Schweiz

⁽²⁾ EØS-relevant tekst

I

(Lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2015/751

af 29. april 2015

om interbankgebyrer for kortbaserede betalingstransaktioner

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Opsplitning af det indre marked skader konkurrenceevne, vækst og jobskabelse i Unionen. For at sikre et velfungerende indre marked er det nødvendigt at fjerne direkte og indirekte hindringer for gennemførelsen af et velfungerende integreret marked for elektroniske betalinger uden skellen mellem nationale og grænseoverskridende betalinger.
- (2) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF ⁽⁴⁾ har skabt retsgrundlaget for oprettelsen af et indre EU-marked for betalinger, idet ensartede bestemmelser om udbud af betalingstjenester i høj grad har lettet betalingstjenesteudbyderes forretningsaktiviteter.
- (3) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 ⁽⁵⁾ indførte princippet om, at gebyrer, som brugere betaler for en grænseoverskridende betaling i euro, er de samme som for den tilsvarende betaling inden for en medlemsstat, herunder kortbaserede betalingstransaktioner, som er omfattet af nærværende forordning.
- (4) Ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 ⁽⁶⁾ fastsættes de bestemmelser, der gælder for kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro i det indre marked, men forordningen finder ikke anvendelse på kortbaserede betalingstransaktioner.

⁽¹⁾ EUT C 193 af 24.6.2014, s. 2.

⁽²⁾ EUT C 170 af 5.6.2014, s. 78.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 10.3.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 20.4.2015.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF (EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EUT L 266 af 9.10.2009, s. 11).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 260/2012 af 14. marts 2012 om tekniske og forretningsmæssige krav til kreditoverførsler og direkte debiteringer i euro og om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 af 30.3.2012, s. 22).

- (5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU ⁽¹⁾ sigter mod at harmonisere visse bestemmelser om aftaler indgået mellem forbrugere og erhvervsdrivende, herunder bestemmelser om gebyrer for brug af betalingsmidler, i henhold til hvilke medlemsstaterne forbyder erhvervsdrivende at opkræve gebyrer af forbrugerne i forbindelse med brug af et givet betalingsmiddel, der overstiger de udgifter, som afholdes af den erhvervsdrivende i forbindelse med brug af disse betalingsmidler.
- (6) Sikre, effektive, konkurrencedygtige og innovative elektroniske betalinger er af afgørende betydning, hvis forbrugerne, forretningsdrivende og virksomheder skal have fuldt udbytte af det indre marked, navnlig nu, hvor verden bevæger sig i retning af e-handel.
- (7) Nogle medlemsstater har vedtaget eller er i færd med at udarbejde lovgivning, som har til formål direkte eller indirekte at regulere interbankgebyrer, og som omfatter en række spørgsmål, herunder lofter for interbankgebyrer på forskellige niveauer, detailhandelsgebyrer, reglen om at alle kort skal accepteres samt styringsredskaber. Der er stor forskel på de eksisterende administrative afgørelser i flere medlemsstater. For at opnå bedre overensstemmelse mellem interbankgebyrers størrelser forventes der yderligere reguleringsmæssige foranstaltninger på nationalt plan med det formål at begrænse disse gebyrers størrelser eller indbyrdes afvigelser. Sådanne nationale foranstaltninger vil sandsynligvis medføre væsentlige hindringer for gennemførelsen af det indre marked for kortbaserede betalinger og internet- og mobilbetalinger baseret på kort og vil derfor hindre den frie udveksling af tjenesteydelser.
- (8) Betalingskort er det oftest anvendte elektroniske betalingsinstrument ved detailindkøb. Integrationen af Unionens betalingskortmarked er imidlertid langt fra fuldført, idet mange betalingsløsninger ikke kan videreudvikles uden for nationale grænser, og nye paneuropæiske aktører forhindres i at få adgang til markedet. Det er nødvendigt at fjerne hindringer for et velfungerende kortmarked, herunder for kortbaserede betalinger og internet- og mobilbetalinger baseret på kort.
- (9) Hvis det indre marked skal fungere effektivt, bør anvendelsen af elektroniske betalinger fremmes og lettes til gavn for forretningsdrivende og forbrugerne. Kort og andre elektroniske betalinger kan anvendes på en mere alsidig måde, herunder med mulighed for betaling online, for at udnytte det indre marked og e-handel, og elektroniske betalinger indebærer for forretningsdrivende desuden potentielt sikre betalinger. Kortbaserede betalingstransaktioner i stedet for kontantbetalinger kunne derfor blive til gavn for forretningsdrivende og forbrugere, forudsat at gebyrerne for brug af betalingskortordningerne fastsættes på et økonomisk effektivt niveau og samtidig bidrager til fair konkurrence og innovation og til at give nye aktører adgang til markedet.
- (10) Interbankgebyrer anvendes normalt mellem de kortindløsende betalingstjenesteudbydere og de kortudstedende betalingstjenesteudbydere, som hører til en bestemt betalingskortordning. Interbankgebyrerne udgør hovedparten af de gebyrer, som forretningsdrivende betaler til indløsende betalingstjenesteudbydere for hver enkelt kortbaseret betalingstransaktion. Forretningsdrivende indregner disse omkostninger lige som alle deres øvrige omkostninger i de almindelige priser på varer og tjenesteydelser. Konkurrencen mellem betalingskortordninger om at overtale betalingstjenesteudbydere til at udstede deres kort fører til højere snarere end lavere interbankgebyrer på markedet, i modsætning til den disciplinerende virkning, som konkurrence normalt har på priserne i en markedsøkonomi. Ud over en konsekvent anvendelse af konkurrencereglerne på interbankgebyrerne vil en regulering af sådanne gebyrer forbedre det indre markeds funktion og bidrage til at reducere forbrugernes transaktionsomkostninger.
- (11) De mange eksisterende, forskellige interbankgebyrer og deres størrelse hindrer nye paneuropæiske aktører i at få adgang til markedet med forretningsmodeller, som omfatter lavere eller ingen interbankgebyrer, hvilket begrænser mulighederne for stordrifts- og diversificeringsfordele og deraf følgende effektivitet. Dette medfører ulemper for forretningsdrivende og forbrugere og hindrer innovation. Dette fører også til en vedvarende opsplitning af markedet, idet paneuropæiske aktører som et minimum ville skulle tilbyde udstedende banker det højeste interbankgebyr på det marked, som de ønsker at få adgang til. Eksisterende nationale ordninger med lavere eller ingen interbankgebyrer vil muligvis også blive tvunget til at forlade markedet, fordi bankerne lægger pres på dem for at opnå større indtægter fra interbankgebyrer. Derfor stilles forbrugerne og de forretningsdrivende over for færre valgmuligheder, højere priser og betalingstjenester af en lavere kvalitet, samtidig med at deres muligheder for at anvende paneuropæiske betalingsløsninger endvidere begrænses. Endvidere kan forretningsdrivende ikke komme uden om gebyrforskellene ved at gøre brug af de kortaccepttjenester, som banker i andre medlemsstater tilbyder. Betalingskortordningerne anvender særlige bestemmelser om opkrævning af »salgsstedets« (den forretningsdrivendes lands) interbankgebyr i forbindelse med hver enkelt transaktion, afhængigt af deres politik

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT L 304 af 22.11.2011, s. 64).

om territoriale licenser. Dette krav hindrer indløserne i med held at tilbyde deres tjenester på tværs af grænser. Dette kan også hindre forretningsdrivende i at reducere deres betalingsomkostninger til gavn for forbrugerne.

- (12) Det er ikke lykkedes Kommissionen og de nationale konkurrencemyndigheder at ændre denne situation til det bedre ved at anvende eksisterende lovgivning.
- (13) For at undgå opsplitning af det indre marked og en betydelig konkurrenceforvridning som følge af forskellige love og administrative afgørelser er det derfor i overensstemmelse med artikel 114 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde nødvendigt at træffe foranstaltninger med henblik på at løse problemet med høje og forskellige interbankgebyrer for på den måde at gøre det muligt for betalingstjenesteudbydere at udbyde deres tjenester på tværs af grænser og for forbrugerne og forretningsdrivende at gøre brug af grænseoverskridende tjenester.
- (14) Denne forordnings anvendelse bør ikke berøre anvendelsen af Unionens eller medlemsstaternes konkurrencebestemmelser. Den bør ikke hindre medlemsstaterne i at opretholde eller indføre lavere lofter eller træffe foranstaltninger med tilsvarende formål eller virkning ved hjælp af national lovgivning.
- (15) For at fremme et velfungerende indre marked for kortbaserede betalinger og internet- og mobilbetalinger baseret på kort til fordel for forbrugere og forretningsdrivende bør denne forordning anvendes på grænseoverskridende og indenlandsk udstedelse og indløsning af kortbaserede betalingstransaktioner. Hvis forretningsdrivende kan vælge en indløser uden for deres egen medlemsstat («grænseoverskridende indløsning»), hvilket fremmes gennem indførelse af den samme øvre grænse for både nationale og grænseoverskridende interbankgebyrer for indløsning og forbuddet mod territoriale licenser, bør det være muligt at skabe den nødvendige juridiske klarhed og undgå konkurrenceforvridning mellem forskellige betalingskortordninger.
- (16) Som følge af ensidige løfter og forpligtelser i forbindelse med konkurrencesager gennemføres mange grænseoverskridende kortbaserede betalingstransaktioner i Unionen allerede under overholdelse af de maksimale interbankgebyrer. For at skabe fair konkurrence på markedet for indløsende tjenester bør de bestemmelser, der finder anvendelse på grænseoverskridende og indenlandske transaktioner, finde anvendelse sideløbende i en rimelig periode efter denne forordnings ikrafttræden, under hensyntagen til vanskeligheden og kompleksiteten ved den omstilling af betalingskortordninger, som fastsættes i denne forordning.
- (17) Der er to hovedtyper af kreditkort til rådighed på markedet. Med »købekort med henstand med betalingen« debiteres kortindehavers konto for det samlede transaktionsbeløb på en forud aftalt bestemt dato, normalt én gang om måneden, uden at der betales renter. Med andre kreditkort kan kortindehaveren anvende en kreditfacilitet med henblik på at tilbagebetale en del af det skyldige beløb på et senere tidspunkt end det angivne, sammen med renter eller andre omkostninger.
- (18) Der bør være en maksimal interbankgebyrsats for alle debet- og kreditkortbaserede betalingstransaktioner.
- (19) Konsekvensanalysen viser, at et forbud mod interbankgebyrer for debetkorttransaktioner ville være gavnligt for kortaccept, kortanvendelse og udviklingen af det indre marked og generere flere fordele for de forretningsdrivende og forbrugerne end et loft, der var fastsat på et højere niveau. Desuden ville det forhindre negativ påvirkning som følge af et højere loft i de nationale ordninger, som har meget lave eller ingen interbankgebyrer for debettransaktioner, som følge af grænseoverskridende udvidelse eller nye markedsaktører, der hæver gebyrniveauerne til loftets niveau. Et forbud mod interbankgebyrer på debetkorttransaktioner kan også imødegå truslen om, at interbankgebyrmodellen kan blive eksporteret til nye, innovative betalingstjenester såsom mobil- og onlinesystemer.
- (20) Lofterne i denne forordning er baseret på den såkaldte »Merchant Indifference Test«, der er beskrevet i den økonomiske faglitteratur, og som gør det muligt at identificere det gebyr, som en forretningsdrivende vil være rede til at betale, hvis den forretningsdrivende sammenligner de omkostninger, der er forbundet med en forbrugers brug af et betalingskort, med de omkostninger, der er forbundet med (kontant)betalinger uden kort (under hensyntagen til det gebyr, der betales til indløsende banker for tjenester, dvs. detailhandelsgebyret og interbankgebyret). Hermed tilskyndes der til brug af effektive betalingsinstrumenter ved at fremme de kort, som giver de største transaktionsfordele, og samtidig forhindrer man uforholdsmæssigt store detailhandelsgebyrer, som medfører skjulte omkostninger for andre forbrugere. Der kunne ellers blive tale om uforholdsmæssigt store detailhandelsgebyrer som følge af de kollektive ordninger vedrørende interbankgebyrer, idet forretningsdrivende er utilbøjelige til at afvise omkostningstunge betalingsinstrumenter af frygt for at miste omsætning. Erfaringerne har vist, at disse gebyrniveauer er rimelige, idet de ikke ændrer grundlaget for de internationale betalingskortordningers og betalingstjenesteudbyderes drift. De indebærer endvidere fordele for forretningsdrivende og forbrugerne og giver retssikkerhed.

- (21) Som det fremgår af konsekvensanalysen har interbankgebyrerne i visse medlemsstater dog udviklet sig for at give forbrugerne mulighed for at få gavn af effektive debetkortmarkeder for så vidt angår accepten af kort og brugen af kort med lavere interbankgebyrer end niveauet for »merchant indifference«. Medlemsstaterne bør derfor kunne beslutte at fastsætte lavere interbankgebyrer for indenlandske debetkorttransaktioner.
- (22) For at sikre, at debetkortgebyrer fastsættes på et økonomisk effektivt niveau og under hensyntagen til de nationale debetkortmarketers struktur, bør muligheden for at fastsætte lofterne for interbankgebyrer som en fast takst bibeholdes. En fast takst kan også fremme brug af kortbaserede betalinger for små beløb (»mikrobetalinger«). Det bør også være muligt at anvende en sådan fast takst i kombination med en procentsats, forudsat at summen af sådanne interbankgebyrer ikke overstiger den fastsatte procentsats af den samlede årlige transaktionsværdi på nationalt plan inden for hver betalingskortordning. Det bør desuden være muligt at definere et lavere procentloft for interbankgebyrer pr. transaktion og at pålægge et fast maksimalt gebyrbeløb som grænse for det gebyrbeløb, der følger af den gældende procentsats pr. transaktion.
- (23) Under hensyntagen til at denne forordning for første gang foretager en harmonisering af interbankgebyrer i en kontekst, hvor eksisterende debetkortordninger og interbankgebyrer er meget forskellige, er det desuden nødvendigt at skabe fleksibilitet for de nationale betalingskortmarkeder. For så vidt angår indenlandske debetkorttransaktioner bør medlemsstaterne derfor for alle indenlandske debetkorttransaktioner inden for hver betalingskortordning i en rimelig overgangsperiode kunne anvende et vægdet gennemsnitligt interbankgebyr på højst 0,2 % af den årlige gennemsnitlige transaktionsværdi af alle indenlandske debetkorttransaktioner inden for hver betalingskortordning. Hvad angår loftet for interbankgebyrer, der beregnes på grundlag af den årlige gennemsnitlige transaktionsværdi inden for én betalingskortordning, er det tilstrækkeligt, at en betalingstjenesteudbyder deltager i en betalingskortordning (eller andre former for aftaler mellem betalingstjenesteudbydere), hvor der anvendes et vægdet gennemsnitligt interbankgebyr på højst 0,2 % på alle indenlandske debetkorttransaktioner. Her kan også anvendes et fast gebyr eller et procentvist gebyr eller en kombination af disse, forudsat at det vægtede, gennemsnitlige maksimale loft er overholdt.
- (24) Med henblik på at fastsætte de relevante lofter for interbankgebyrer for indenlandske debetkorttransaktioner er det hensigtsmæssigt at give de nationale kompetente myndigheder, der har kompetence til at sikre overholdelse af denne forordning, mulighed for at indsamle oplysninger om mængden og værdien af alle debetkorttransaktioner inden for en betalingskortordning eller af de debetkorttransaktioner, der vedrører en eller flere betalingstjenesteudbydere. Følgelig bør betalingskortordninger og betalingstjenesteudbydere være forpligtet til at forelægge de nationale kompetente myndigheder relevante data som fastsat af disse myndigheder og i overensstemmelse med de af myndighederne fastsatte tidsfrister. Indberetningsforpligtelserne bør omfatte betalingstjenesteudbydere såsom udstedere eller indløserne og ikke kun betalingskortordninger for at sikre, at alle relevante oplysninger stilles til rådighed for de kompetente myndigheder, som under alle omstændigheder bør kunne kræve, at sådanne oplysninger indsamles gennem betalingskortordningen. Desuden er det vigtigt, at medlemsstaterne sikrer en passende udveksling af de relevante oplysninger om de gældende lofter for interbankgebyrer. I betragtning af det forhold, at betalingskortordninger generelt ikke er betalingstjenesteudbydere, som er underlagt tilsyn, kan de kompetente myndigheder kræve, at de oplysninger, som fremsendes af disse enheder, certificeres af en uafhængig revisor.
- (25) Nogle betalingsinstrumenter på nationalt plan gør det muligt for betaleren at initiere kortbaserede betalingstransaktioner, der ikke af betalingskortordningen kan identificeres som enten debet- eller kreditkorttransaktioner. De valg, som kortholderen træffer, kendes ikke af betalingskortordningen eller af indløseren; som følge heraf har betalingskortordningerne ikke mulighed for at anvende de forskellige lofter, der indføres ved denne forordning for debet- og kreditkorttransaktioner (der kan kendes fra hinanden ud fra det aftalte tidspunkt for debitering af betalingstransaktionerne). I betragtning af behovet for at bevare de eksisterende forretningsmodellens funktionalitet, mens uberettigede eller uforholdsmæssigt store omkostninger til overholdelse af lovgivningen undgås, og under hensyntagen til betydningen af at sikre lige vilkår for de forskellige kategorier af betalingskort, er det hensigtsmæssigt at lade denne forordnings bestemmelse om debetkorttransaktioner finde anvendelse på sådanne betalingstransaktioner med indenlandske »universelle kort«. Der bør dog gives længere tid til tilpasningen af disse betalingsinstrumenter. Som en undtagelse bør medlemsstaterne derfor i løbet af en overgangsperiode på 18 måneder efter denne forordnings ikrafttræden kunne fastsætte en maksimal andel af betalingstransaktioner med indenlandske »universelle kort«, der betragtes som svarende til kreditkorttransaktioner. F.eks. kunne loftet for kreditkort anvendes på den fastsatte andel af den samlede transaktionsværdi for forretningsdrivende eller indløserne. Det matematiske resultat af bestemmelserne ville således svare til anvendelsen af et enkelt loft for interbankgebyrer på indenlandske betalingstransaktioner, der gennemføres med universelle kort.

- (26) Denne forordning bør omfatte alle transaktioner, hvor betalere ns betalingstjenesteudbyder og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder er beliggende i Unionen.
- (27) I overensstemmelse med princippet om teknologineutralitet, som er omhandlet i den digitale dagsorden for Europa, bør denne forordning finde anvendelse på kortbaserede betalingstransaktioner, uanset under hvilke forhold transaktionen finder sted, herunder gennem detailbetalingsinstrumenter og -tjenester, som kan være offline, online eller mobile.
- (28) Kortbaserede betalingstransaktioner gennemføres normalt på grundlag af to hovedforretningsmodeller, nemlig såkaldte »betalingskortordninger med tre parter« (kortholder — indløsende og udstedende ordning — forretningsdrivende) og »betalingskortordninger med fire parter« (kortholder — udstedende bank — indløsende bank — forretningsdrivende). Mange betalingskortordninger med fire parter anvender et eksplicit interbankgebyr, som normalt er multilateralt. For at tage højde for implicite interbankgebyrer og skabe lige vilkår bør betalingskortordninger med tre parter, som anvender betalingstjenesteudbydere som udstedere eller indløser e, betragtes som betalingskortordninger med fire parter og bør følge de samme regler, mens gennemsigtighedsrelaterede og andre foranstaltninger i tilknytning til forretningsbestemmelser bør finde anvendelse på alle udbydere. I betragtning af de særlige forhold, der gør sig gældende for sådanne ordninger med tre parter, er det imidlertid hensigtsmæssigt at fastsætte en overgangsperiode, i løbet af hvilken medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende bestemmelserne om loftet for interbankgebyrer, såfremt sådanne ordninger har en meget begrænset markedsandel i den pågældende medlemsstat.
- (29) Udstedelsestjenesten er baseret på et kontraktforhold mellem udstederen af betalingsinstrumentet og betaleren, uanset om udstederen råder over midlerne på vegne af betaleren. Udstederen stiller betalingskort til rådighed for betaleren, godkender transaktioner i terminaler eller lignende og kan garantere betaling til indløseren for transaktioner, der er i overensstemmelse med den relevante ordnings bestemmelser. Den blotte levering af betalingskort eller tekniske tjenesteydelser, såsom den blotte behandling og lagring af data, udgør derfor ikke i sig selv udstedelse.
- (30) Indløsningstjenesten består af en række aktiviteter fra initieringen af en kortbaseret betalingstransaktion til overførslen af midlerne til betalingsmodtagerens betalingskonto. Indløsningstjenesten er organiseret forskelligt alt efter medlemsstaten og forretningsmodellen. Derfor indgår den betalingstjenesteudbyder, der betaler interbankgebyret, ikke altid kontrakt direkte med betalingsmodtageren. Formidlere, der udbyder en del af indløsningstjenesterne, men uden direkte kontraktforhold med betalingsmodtagere, bør dog også være omfattet af definitionen af indløser i denne forordning. Indløsningstjenesten udbydes uden hensyntagen til, hvorvidt indløseren råder over midlerne på vegne af betalingsmodtageren. Tekniske tjenesteydelser, såsom den blotte behandling og lagring af data eller drift af terminaler, udgør ikke indløsning.
- (31) Det er vigtigt at sikre, at bestemmelserne om de interbankgebyrer, som betalingstjenesteudbydere skal betale eller modtage, ikke omgås ved hjælp af alternative gebyrstrømme til udstedere. For at undgå dette bør »nettokompensationen« i form af gebyrer, herunder eventuelle godkendelsesgebyrer, som udstederen betaler til eller modtager fra en betalingskortordning, en indløser eller et andet mellemlid, betragtes som et interbankgebyr. Ved beregning af interbankgebyret med henblik på at undersøge, om der er tale om omgåelse, bør der tages hensyn til summen af de betalinger og incitamenter, som en udsteder har modtaget fra en betalingskortordning i forbindelse med de regulerede transaktioner, fratrukket de gebyrer, som den udstedende betalingstjenesteudbyder har betalt til betalingskortordningen. De betalinger, incitamenter og gebyrer, der kommer i betragtning, kan være direkte (dvs. mængdebaserede eller transaktionsspecifikke) eller indirekte (herunder markedsføringsincitamenter, bonusser og rabatter for at nå op på bestemte transaktionsmængder). Når det kontrolleres, om der sker omgåelse af denne forordnings bestemmelser, bør der navnlig tages hensyn til den fortjeneste, som udstederne har som følge af særlige programmer, der gennemføres af udstedere og betalingskortordninger i fællesskab samt indtægter fra behandlingsgebyrer, licensgebyrer og andre gebyrer, der skaber indtægter for betalingskortordninger. Hvis det er hensigtsmæssigt, og hvis det bekræftes af andre objektive elementer, kan der desuden tages hensyn til udstedelsen af betalingskort i tredjelande i forbindelse med vurderingen af en eventuel omgåelse af denne forordning.
- (32) Forbrugere er sjældent bevidste om de gebyrer, som forretningsdrivende betaler for det betalingsinstrument, de bruger. Samtidig kan en række tilskyndende foranstaltninger, som udstedere anvender (f.eks. rejsekuponer, bonusser, rabatter, tilbageføring, gratis forsikringer osv.), styre forbrugerne i retning af at anvende betalingsinstrumenter og dermed føre til høje gebyrer for udstedere. For at modvirke dette bør de foranstaltninger, som begrænser interbankgebyrer, kun finde anvendelse på betalingskort, der er blevet til masseprodukter, og som forretningsdrivende normalt har vanskeligt ved at afvise, fordi de udstedes og bruges i vidt omfang (f.eks. forbrugeres debet- og kreditkort). For at sikre, at markedet i de ikkeregulerede dele af sektoren kommer til at fungere mere effektivt, og for at begrænse overførsel af forretningsaktiviteter fra de regulerede til de ikkeregulerede dele af sektoren er det nødvendigt at træffe en række foranstaltninger, herunder adskillelse af ordning og infrastruktur, betalingsmodtagerens styring af betaleren og betalingsmodtagerens mulighed for kun at acceptere udvalgte betalingsinstrumenter.

- (33) En adskillelse af ordning og infrastruktur bør give alle behandlere mulighed for at konkurrere om ordningernes kunder. Behandlingsomkostningerne udgør en væsentlig del af de samlede omkostninger, der er forbundet med at acceptere kort, og derfor er det vigtigt at give adgang til effektiv konkurrence i denne del af værdikæden. På grundlag af adskillelsen af ordning og infrastruktur bør betalingskortordninger og behandlingenheder være uafhængige for så vidt angår regnskab, organisation og beslutningsproces. De bør ikke diskriminere, f.eks. ved at give hinanden særbehandling eller interne oplysninger om deres respektive markedssegment, som ikke er tilgængelige for deres konkurrenter, stille uforholdsmæssigt store oplysningskrav til deres konkurrenter inden for deres respektive markedssegment, krydssubsidiere deres respektive aktiviteter eller dele styringsordninger. En sådan diskriminerende praksis bidrager til markedsopsplitning, har en negativ indvirkning på nye aktørers adgang til markedet og hindrer paneuropæiske aktører i at gøre sig gældende og modvirker således gennemførelsen af det indre marked for kortbaserede betalinger og internet- og mobilbetalinger baseret på kort til skade for forretningsdrivende, selskaber og forbrugere.
- (34) I bestemmelserne for betalingskortordninger og betalingstjenesteudbydernes praksis kan de forretningsdrivende og forbrugerne typisk ikke gennemskue forskellene på gebyrerne, hvilket gør markedet mindre gennemsigtigt, f.eks. fordi gebyrer »blandes«, eller de forretningsdrivende ikke kan vælge et billigere kortvaremærke blandt cobadgede kort, eller forbrugerne lokkes til at bruge disse billigere kort. Selv hvis forretningsdrivende er bevidste om de forskellige omkostninger, hindrer ordningernes bestemmelser dem ofte i at træffe foranstaltninger med henblik på at reducere gebyrerne.
- (35) Betalingsinstrumenterne medfører forskellige omkostninger for betalingsmodtageren, og visse instrumenter er dyrere end andre. Det bør i overensstemmelse med direktiv 2007/64/EF stå betalingsmodtageren frit for at styre betalere i retning af at bruge et specifikt betalingsinstrument, medmindre det ved lov er fastsat, at et bestemt betalingsinstrument skal anvendes til bestemte former for betalinger eller ikke kan afvises på grund af dets status som lovligt betalingsmiddel. Betalingskortordninger og betalingstjenesteudbydere pålægger betalingsmodtagere adskillige restriktioner i den forbindelse, f.eks. med hensyn til betalingsmodtagerens afvisning af specifikke betalingsinstrumenter i forbindelse med mindre beløb, med hensyn til formidling af oplysninger til betaleren om de gebyrer, som betalingsmodtageren skal betale for specifikke betalingsinstrumenter, eller med hensyn til, hvor mange kasser i betalingsmodtagerens forretning der accepterer specifikke betalingsinstrumenter. Disse restriktioner bør fjernes.
- (36) I situationer, hvor betalingsmodtageren styrer betaleren i retning af at anvende et specifikt betalingsinstrument, bør betalingsmodtageren ikke opkræve gebyrer fra betaleren for brug af betalingsinstrumenter, når interbankgebyrerne herfor reguleres af denne forordning, idet fordelene ved at anvende brugergebyrer i sådanne situationer begrænses, og forholdene på markedet kompliceres.
- (37) Reglen om, at alle kort skal accepteres, er en dobbeltforpligtelse, som udstedere og betalingskortordninger pålægger betalingsmodtagere, idet betalingsmodtagerne skal acceptere alle kort med det samme varemærke, uanset hvilke omkostninger der er forbundet med disse kort (»forpligtelse til at acceptere alle produkter«), og uanset hvilken udstedende bank der har udstedt kortet (»forpligtelse til at acceptere alle udstedere«). Det er i forbrugernes interesse, at betalingsmodtagerne ikke kan diskriminere mellem udstedere eller kortholdere i forbindelse med samme kategori af kort, og betalingskortordninger og betalingstjenesteudbydere kan pålægge dem en sådan forpligtelse. Det aspekt af reglen om, at alle kort skal accepteres, der forpligter betalingsmodtageren til at acceptere alle udstedere, er derfor berettiget i en betalingskortordning, idet det hindrer betalingsmodtagere i at diskriminere mellem de enkelte banker, som har udstedt et kort. Forpligtelsen til at acceptere alle produkter, er i realiteten en kombinationsklausul, som kobler accept af kort med lave gebyrer sammen med accept af kort med høje gebyrer. Hvis forpligtelsen til at acceptere alle produkter fjernes fra reglen om, at alle kort skal accepteres, vil forretningsdrivende kunne begrænse det udvalg af betalingskort, som de tilbyder, til kun at omfatte betalingskort med lave(re) omkostninger, hvilket også vil være til gavn for forbrugerne, idet de forretningsdrivendes omkostninger reduceres. Forretningsdrivende, som accepterer debetkort, vil således ikke være tvunget til at acceptere kreditkort, og forretningsdrivende, som accepterer kreditkort, vil ikke være tvunget til at acceptere firmakort. For at beskytte forbrugerne og forbrugernes adgang til at bruge betalingskort så ofte som muligt bør de forretningsdrivende imidlertid kun være forpligtet til at acceptere kort, som er omfattet af det samme regulerede interbankgebyr, hvis kortene er udstedt under samme varemærke og hører til samme kategori (forudbetalte kort, debetkort eller kreditkort). En sådan begrænsning vil også bevirke, at kort med interbankgebyrer, som ikke er reguleret ved denne forordning, udsættes for større konkurrence, idet de forretningsdrivende vil være bedre stillet, når de skal forhandle om betingelserne for at acceptere sådanne kort. Disse restriktioner bør begrænses og kun anses for acceptable, hvis de øger forbrugerbeskyttelsen og giver forbrugerne tilstrækkelig sikkerhed for, at deres betalingskort vil blive accepteret af de forretningsdrivende.

- (38) Betalingstjenesteudbydere bør både teknisk og kommercielt sikre en klar sondring mellem forbrugerrelaterede kort og firmakort. Det er derfor vigtigt at definere et firmakort som et betalingsinstrument, der kun anvendes til arbejdsrelaterede udgifter, som direkte debiteres virksomhedens eller den offentlige enheds eller den selvstændige erhvervsdrivende fysiske persons konto.
- (39) Betalingsmodtagere og betalere bør have mulighed for at identificere de forskellige kategorier af kort. Derfor bør de forskellige varemærker og kategorier kunne identificeres elektronisk og for nyudstedte kortbaserede betalingsinstrumenter visuelt på anordningen. Endvidere bør betaleren oplyses om, at dennes betalingsinstrument(er) accepteres på et givet salgssted. Det er nødvendigt, at betalingsmodtageren giver betaleren oplysning om eventuelle begrænsninger i brugen af et givet varemærke, samtidig med og på de samme betingelser som oplysningen om, at et givet varemærke accepteres.
- (40) For at kunne sikre en effektiv konkurrence mellem varemærker er det vigtigt, at valget af betalingsapplikation ligger hos brugerne og ikke bestemmes af de foregående led, der omfatter betalingskortordninger, betalingstjenesteudbydere eller behandlere af betalingstjenester. En sådan ordning bør ikke hindre betalere og betalingsmodtagere i at indføre et automatisk valg af applikation, når dette er teknisk muligt, forudsat at det pågældende valg kan ændres for hver enkelt transaktion.
- (41) For at gøre det muligt at få erstatning, hvis denne forordning ikke anvendes korrekt, eller hvis der opstår tvister mellem betalingstjenestebrugere og betalingstjenesteudbydere, bør medlemsstaterne indføre tilstrækkelige og effektive udenretslige klage- og erstatningsprocedurer eller træffe tilsvarende foranstaltninger. Medlemsstaterne bør fastsætte bestemmelser om de sanktioner, der pålægges for overtrædelse af denne forordning, og bør sikre, at disse sanktioner er effektive, forholdsmæssige og har afskrækkende virkning, samt at de anvendes.
- (42) Kommissionen bør forelægge en rapport, der undersøger denne forordnings forskellige virkninger på markedets funktion. Det er nødvendigt, at Kommissionen har mulighed for at indsamle de oplysninger, som kræves for at udarbejde denne rapport, og at de kompetente myndigheder samarbejder tæt med Kommissionen om indsamlingen af data.
- (43) Målene for denne forordning, nemlig fastsættelse af ensartede krav for kortbaserede betalingstransaktioner og internet- og mobilbetalinger baseret på kort, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af foranstaltningens omfang bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (44) I denne forordning overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, der navnlig er fastlagt i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol, frihed til at drive egen virksomhed og forbrugerbeskyttelse, og skal anvendes i overensstemmelse med disse rettigheder og principper —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Anvendelsesområde

1. Ved denne forordning fastsættes der ensartede tekniske og forretningsmæssige krav til kortbaserede betalingstransaktioner, som gennemføres inden for Unionen, og hvor både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbydere er beliggende i Unionen.
2. Denne forordning finder ikke anvendelse på tjenester baseret på specifikke betalingsinstrumenter, som kun kan anvendes i begrænset omfang, og som opfylder følgende betingelser:
 - a) instrumenter, der kun giver indehaveren mulighed for at erhverve varer eller tjenester i udstederens forretningslokaler eller inden for et begrænset netværk af tjenesteudbydere i henhold til en forretningsaftale indgået direkte med en professionel udsteder
 - b) instrumenter, der kun kan benyttes til erhvervelse af et meget begrænset udvalg af varer eller tjenester
 - c) instrumenter, der kun er gyldige i en enkelt medlemsstat, der stilles til rådighed på anmodning fra en virksomhed eller en offentlig enhed, og som reguleres af en national eller regional offentlig myndighed til bestemte sociale eller fiskale formål for at erhverve specifikke varer eller tjenester fra leverandører, der har en forretningsaftale med udstederen.

3. Kapitel II finder ikke anvendelse på følgende:
 - a) transaktioner med firmakort
 - b) hævning af kontanter i kontantautomater eller ved disken hos en betalingstjenesteudbyder, og
 - c) transaktioner med betalingskort udstedt af betalingskortordninger med tre parter.
4. Artikel 7 finder ikke anvendelse på betalingskortordninger med tre parter.
5. Når en betalingskortordning med tre parter giver andre betalingstjenesteudbydere licens til at udstede kortbaserede betalingsinstrumenter eller indløse kortbaserede transaktioner, eller såvel udstede som indløse, eller udsteder kortbaserede betalingsinstrumenter sammen med en partner under samme varemærke eller gennem en agent, anses den for at være en betalingskortordning med fire parter. For så vidt angår indenlandske betalingstransaktioner kan denne type betalingskortordning med tre parter dog fritages fra forpligtelserne i kapitel II indtil den 9. december 2018, forudsat at de kortbaserede betalingstransaktioner i en medlemsstat under en sådan betalingskortordning med tre parter ikke på årsbasis overstiger 3 % af værdien af alle kortbaserede betalingstransaktioner foretaget i den pågældende medlemsstat.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »indløser«: en betalingstjenesteudbyder, som indgår en aftale med en betalingsmodtager om at modtage og behandle kortbaserede betalingstransaktioner, der resulterer i en overførsel af midler til betalingsmodtageren
- 2) »udsteder«: en betalingstjenesteudbyder, der indgår en aftale om at stille et betalingsinstrument til rådighed for betaleren med henblik på at initiere og behandle betalerens kortbaserede betalingstransaktioner
- 3) »forbruger«: en fysisk person, der i forbindelse med betalingstjenesteaftaler, som er omfattet af denne forordning, optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhvervsmæssige virksomhed
- 4) »debetkorttransaktion«: en kortbaseret betalingstransaktion, herunder med forudbetalte kort, som ikke er en kreditkorttransaktion
- 5) »kreditkorttransaktion«: en kortbaseret betalingstransaktion, hvor transaktionsbeløbet fuldt ud eller delvist debiteres betaleren på en på forhånd aftalt bestemt dato i en kalendermåned i overensstemmelse med en på forhånd fastlagt kreditfacilitet, med eller uden renter
- 6) »firmakort«: ethvert kortbaseret betalingsinstrument udstedt til virksomheder eller enheder i den offentlige sektor eller selvstændige erhvervsdrivende fysiske personer, som er begrænset til arbejdsrelaterede udgifter, når de foretagne betalinger med disse kort direkte debiteres virksomhedens, den offentlige enheds eller den selvstændige erhvervsdrivende fysiske persons konto
- 7) »kortbaseret betalingstransaktion«: en tjeneste, der er baseret på betalingskortordningers infrastruktur og forretningsbestemmelser med det formål at foretage en betalingstransaktion ved hjælp af enhver form for kort, telekommunikation, digitalt udstyr eller it-udstyr eller software, hvis dette fører til en debet- eller kreditkorttransaktion. Kortbaserede betalingstransaktioner omfatter ikke transaktioner baseret på andre former for betalingstjenester
- 8) »grænseoverskridende betalingstransaktion«: en kortbaseret betalingstransaktion, hvor udstederen og indløseren befinder sig i forskellige medlemsstater, eller hvor det kortbaserede betalingsinstrument er udstedt af en udsteder, der er beliggende i en anden medlemsstat end salgsstedets
- 9) »indenlandsk betalingstransaktion«: enhver kortbaseret betalingstransaktion, der ikke er en grænseoverskridende betalingstransaktion
- 10) »interbankgebyr«: et gebyr, der betales for hver enkelt transaktion direkte eller indirekte (dvs. gennem tredjemand) mellem udbyderen og indløseren, som deltager i en kortbaseret betalingstransaktion. Nettokompensationen eller anden aftalt betaling anses for en del af interbankgebyret
- 11) »nettokompensation«: det samlede nettobeløb af de betalinger, rabatter eller incitamenter, som en udsteder har modtaget fra en betalingskortordning, indløseren eller ethvert andet mellemlid i forbindelse med kortbaserede betalingstransaktioner eller tilknyttede aktiviteter

- 12) »detailhandelsgebyr«: et gebyr, som betalingsmodtageren betaler til indløseren i forbindelse med kortbaserede betalingstransaktioner
- 13) »betalingsmodtager«: en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion
- 14) »betaler«: en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto, eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der udsteder en betalingsordre
- 15) »betalingskort«: en betalingsinstrumentkategori, der gør det muligt for betaleren at initiere en debet- eller kreditkorttransaktion
- 16) »betalingskortordning«: et fælles sæt af regler, praksisser, standarder og/eller gennemførelsesretningslinjer for kortbaserede betalingstransaktioner, der er adskilt fra enhver infrastruktur eller ethvert betalingssystem, som ligger til grund for ordningens drift, og som omfatter beslutningstagende organer, organisationer eller enheder, der har ansvaret for ordningens funktion
- 17) »betalingskortordning med fire parter«: en betalingskortordning, hvor kortbaserede betalingstransaktioner fra en betalers betalingskonto til en betalingsmodtagers betalingskonto foretages via ordningen, en udsteder (på betalerens side) og en indløser (på betalingsmodtagerens side)
- 18) »betalingskortordning med tre parter«: en betalingskortordning, hvor selve ordningen stiller indlødende og udstedende tjenesteydelser til rådighed, og hvor der foretages kortbaserede betalingstransaktioner fra en betalers betalingskonto til en betalingsmodtagers betalingskonto inden for ordningen. Når en betalingskortordning med tre parter giver andre betalingstjenesteudbydere licens til at udstede kortbaserede betalingsinstrumenter eller indløse kortbaserede betalingstransaktioner, eller såvel udstede som indløse, eller udsteder kortbaserede betalingsinstrumenter sammen med en partner under samme varemærke eller gennem en agent, anses den for at være en betalingskortordning med fire parter
- 19) »betalingsinstrument«: enhver form for personaliseret anordning eller personaliserede anordninger og/eller sæt af procedurer, der er aftalt mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, og som bruges for at initiere en betalingsordre
- 20) »kortbaseret betalingsinstrument«: enhver form for betalingsinstrument, herunder et kort, en mobiltelefon, en computer eller enhver anden teknologisk anordning, der indeholder en passende betalingsapplikation, som giver betaleren mulighed for at initiere en kortbaseret betalingstransaktion, der ikke er en kreditoverførsel eller en direkte debitering som defineret i artikel 2 i forordning (EU) nr. 260/2012
- 21) »betalingsapplikation«: computersoftware eller tilsvarende installeret på en anordning, som gør det muligt at initiere kortbaserede betalingstransaktioner og sætter betaleren i stand til at udstede betalingsordrer
- 22) »betalingskonto«: en konto oprettet i en eller flere betalingstjenestebrugeres navn til gennemførelse af betalingstransaktioner, herunder gennem en specifik konto for elektroniske penge som defineret i artikel 2, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF ⁽¹⁾
- 23) »betalingsordre«: enhver form for instruks fra en betaler til dennes betalingstjenesteudbyder om at gennemføre en betalingstransaktion
- 24) »betalingstjenesteudbyder«: alle fysiske eller juridiske personer, som er meddelt tilladelse til at yde de betalings-tjenester, der er opført i bilaget til direktiv 2007/64/EF, eller anerkendt som en udsteder af elektroniske penge i overensstemmelse med artikel 1, stk. 1, i direktiv 2009/110/EF. En betalingstjenesteudbyder kan være en udsteder eller en indløser eller såvel en udsteder som en indløser
- 25) »betalingstjenestebruger«: en fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste som betaler eller som betalingsmodtager eller begge dele
- 26) »betalingstransaktion«: en handling, der initieres af betaleren eller på dennes vegne eller af betalingsmodtageren med henblik på at overføre midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren
- 27) »behandling«: udførelse af tjenester til behandling af betalingstransaktioner i form af de handlinger, der er nødvendige for at udføre en betalingsordre mellem indløseren og udstederen
- 28) »behandlingsenhed«: enhver fysisk eller juridisk person, som yder tjenester til behandling af betalingstransaktioner

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 af 10.10.2009, s. 7).

- 29) »salgssted«: adressen på den forretningsdrivendes fysiske lokaler, hvor betalingstransaktionen er initieret. Dog er salgsstedet:
- a) i tilfælde af aftaler om fjernsalg som defineret i artikel 2, nr. 7), i direktiv 2011/83/EU, adressen på det faste forretningssted, hvor den forretningsdrivende udøver sin virksomhed uanset websted eller serversteder, hvorigennem betalingstransaktionen initieres
 - b) i tilfælde af at den forretningsdrivende ikke har noget fast forretningssted, den adresse, som den forretningsdrivende har en gyldig erhvervslicens til, og hvorigennem betalingstransaktionen initieres
 - c) i tilfælde af at den forretningsdrivende hverken har et fast forretningssted eller en gyldig erhvervslicens, den adresse, som bruges til indbetaling af skat i tilknytning til salgsaktiviteten, og hvorigennem betalingstransaktionen initieres
- 30) »betalingsvaremærke«: alle fysiske eller digitale navne, ord, tegn, symboler eller en kombination heraf, som kan angive den betalingskortordning, der anvendes til at gennemføre kortbaserede betalingstransaktioner
- 31) »co-badging«: indbefatning af to eller flere betalingsvaremærker eller betalingsapplikationer af samme varemærke på det samme kortbaserede betalingsinstrument
- 32) »co-branding«: indbefatning af mindst ét betalingsvaremærke og mindst ét varemærke, der anvendes til andre formål end betaling, på det samme kortbaserede betalingsinstrument
- 33) »debetkort«: en betalingsinstrumentkategori, der gør det muligt for betaleren at initiere en debetkorttransaktion, undtagen forudbetalte kort
- 34) »kreditkort«: en betalingsinstrumentkategori, der gør det muligt for betaleren at initiere en kreditkorttransaktion
- 35) »forudbetalt kort«: en betalingsinstrumentkategori, hvorpå elektroniske penge, som defineret i artikel 2, nr. 2), i direktiv 2009/110/EF, lagres.

KAPITEL II

INTERBANKGEBYRER

Artikel 3

Interbankgebyrer for forbrugerrelaterede debetkorttransaktioner

1. Betalingstjenesteudbydere må for debetkorttransaktioner ikke tilbyde eller kræve et interbankgebyr pr. transaktion, som udgør mere end 0,2 % af transaktionens værdi.
2. For indenlandske debetkorttransaktioner kan medlemsstaterne enten:
 - a) fastsætte et procentloft for interbankgebyret pr. transaktion, som er lavere end det, der er fastsat i stk. 1, og pålægge et fast maksimalt gebyrbeløb som grænse for det gebyrbeløb, der følger af den gældende procentsats, eller
 - b) give betalingstjenesteudbydere mulighed for at anvende et interbankgebyr pr. transaktion på højst 0,05 EUR eller i de medlemsstater, som ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta den 8. juni 2015, som revideres hvert femte år, eller når der er en væsentlig ændring af valutakurser. Dette interbankgebyr pr. transaktion kan også kombineres med en maksimal procentsats på højst 0,2 %, forudsat at summen af interbankgebyrer i betalingskortordningen under alle omstændigheder ikke overstiger 0,2 % af den samlede årlige transaktionsværdi af de indenlandske debetkorttransaktioner inden for hver betalingskortordning.
3. Indtil den 9. december 2020 kan medlemsstaterne i forbindelse med indenlandske debetkorttransaktioner give betalingstjenesteudbydere mulighed for at anvende et vægtet gennemsnitligt interbankgebyr på højst 0,2 % af den gennemsnitlige årlige transaktionsværdi, der gælder for alle indenlandske debetkorttransaktioner inden for hver betalingskortordning. Medlemsstaterne kan fastsætte et lavere vægtet gennemsnitligt loft for interbankgebyrer, der gælder for alle indenlandske debetkorttransaktioner.
4. De i stk. 2 og 3 omhandlede årlige transaktionsværdier skal beregnes på årsbasis fra den 1. januar til den 31. december og finder anvendelse fra og med den 1. april i det følgende år. Referenceperioden for den første beregning af en sådan værdi begynder 15 kalendermåneder inden datoen for anvendelse af stk. 2 og 3 og slutter tre kalendermåneder inden den pågældende dato.

5. De kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 13, kræver, at betalingskortordninger og/eller betalingstjenesteudbydere på skriftlig anmodning giver dem alle de nødvendige oplysninger med henblik på at kontrollere den korrekte anvendelse af nærværende artikels stk. 3 og 4. Disse oplysninger sendes til den kompetente myndighed inden den 1. marts i året efter den referenceperiode, der er omhandlet i stk. 4, første punktum. Øvrige oplysninger, der giver den kompetente myndighed mulighed for at kontrollere, om bestemmelserne i dette kapitel overholdes, sendes til de kompetente myndigheder på skriftlig anmodning og inden for den af dem fastsatte frist. De kompetente myndigheder kan kræve, at sådanne oplysninger certificeres af en uafhængig revisor.

Artikel 4

Interbankgebyrer for forbrugerrelaterede kreditkorttransaktioner

Betalingstjenesteudbydere må ikke tilbyde eller kræve et interbankgebyr pr. transaktion, som udgør mere end 0,3 % af transaktionens værdi for kreditkorttransaktioner. Medlemsstaterne kan for indenlandske kreditkorttransaktioner fastsætte et lavere loft for interbankgebyrer pr. transaktion.

Artikel 5

Forbud mod omgåelse

For så vidt angår anvendelsen af lofterne i artikel 3 og 4 betragtes enhver aftalt betaling, herunder nettokompensation, med tilsvarende formål eller virkning som interbankgebyret, som en udsteder modtager fra en betalingskortordning, indløser eller ethvert andet mellemlid i forbindelse med betalingstransaktioner eller tilknyttede aktiviteter, som en del af interbankgebyret.

KAPITEL III

FORRETNINGSBESTEMMELSER

Artikel 6

Licens

1. Territoriale restriktioner inden for Unionen og bestemmelser med tilsvarende virkning i licensaftaler eller bestemmelser om betalingskortordninger vedrørende udstedelse af betalingskort eller indløsning af kortbaserede betalingstransaktioner er forbudt.
2. Krav om eller forpligtelse til at opnå landespecifik licens eller tilladelse til at drive grænseoverskridende virksomhed og bestemmelser med tilsvarende virkning i licensaftaler eller bestemmelser om betalingskortordninger om udstedelse af betalingskort eller indløsning af kortbaserede betalingstransaktioner er forbudt.

Artikel 7

Adskillelse af betalingskortordning og behandlingsenheder

1. Betalingskortordninger og behandlingsenheder:
 - a) skal være uafhængige for så vidt angår regnskab, organisation og beslutningsprocesser
 - b) må ikke angive priser for betalingskortordninger og behandlingsaktiviteter i form af pakkepriser og må ikke krydssubsidiere sådanne aktiviteter
 - c) må på ingen måde diskriminere mellem deres datterselskaber eller aktionærer på den ene side og brugere af betalingskortordninger og andre aftalepartnere på den anden side og må navnlig på ingen måde gøre ydelse af tjenester, som de udbyder, betinget af, at deres aftalepartner accepterer andre tjenester, som de udbyder.
2. Den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor ordningens vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende, kan kræve, at en betalingskortordning forelægger en uafhængig rapport, der bekræfter dens overholdelse af stk. 1.
3. Betalingskortordninger skal give mulighed for at sikre, at godkendelses- og clearingmeddelelser i forbindelse med enkeltstående kortbaserede betalingstransaktioner kan adskilles og behandles af forskellige behandlingsenheder.
4. Territorial forskelsbehandling i de bestemmelser om behandling, som betalingskortordninger anvender, er forbudt.

5. Behandlingsenheder i Unionen skal sikre, at deres system er teknisk interoperabelt med systemer i andre behandlingsenheder i Unionen, ved at bruge standarder, som er udviklet af internationale eller europæiske standardiseringsorganer. Endvidere må betalingskortordninger ikke vedtage eller anvende forretningsbestemmelser, der begrænser interoperabiliteten blandt behandlingsenheder i Unionen.

6. Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) kan efter høring af et rådgivende panel, jf. artikel 41 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 ⁽¹⁾, udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der fastlægger de krav, som betalingskortordninger og behandlingsenheder skal overholde for at sikre anvendelse af nærværende artikels stk. 1, litra a).

EBA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 9. december 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i nærværende stykkes første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikel 8

Co-badging og valg af betalingsvaremærke eller betalingsapplikation

1. Bestemmelser vedrørende betalingskortordninger og bestemmelser i licensaftaler eller foranstaltninger med tilsvarende virkning, som gør det vanskeligt for eller forhindrer en udsteder i at co-badde to eller flere forskellige betalingsvaremærker eller betalingsapplikationer på et kortbaseret betalingsinstrument er forbudt.

2. Ved indgåelse af en aftale med en betalingstjenesteudbyder kan forbrugeren kræve at få to eller flere forskellige betalingsvaremærker på et kortbaseret betalingsinstrument, forudsat at betalingstjenesteudbyderen tilbyder en sådan tjeneste. I god tid inden underskrivelsen af aftalen giver betalingstjenesteudbyderen forbrugeren klare og objektive oplysninger om alle tilgængelige betalingsvaremærker og deres karakteristika, herunder deres funktionalitet, omkostninger og sikkerhed.

3. Forskelsbehandling af udstedere eller indlødere i bestemmelser vedrørende ordninger og bestemmelser i licensaftaler vedrørende co-badging af forskellige betalingsvaremærker eller betalingsapplikationer på et kortbaseret betalingsinstrument skal være objektivt begrundet og ikkediskriminerende.

4. Betalingskortordninger må ikke stille krav om indberetning, krav om gebyrer eller lignende krav med samme formål eller virkning til kortudstedende og -indløsende betalingstjenesteudbydere ved transaktioner, der gennemføres med en anordning, på hvilken deres betalingsvaremærke forefindes, i forbindelse med transaktioner, hvor der ikke gøres brug af deres ordning.

5. Routingprincipper eller tilsvarende foranstaltninger, som tager sigte på at dirigere transaktioner gennem en specifik kanal eller proces, og andre tekniske og sikkerhedsrelaterede standarder og krav i forhold til håndtering af to eller flere forskellige betalingsvaremærker og betalingsapplikationer på et kortbaseret betalingsinstrument skal være ikkediskriminerende og anvendes på en ikkediskriminerende måde.

6. Betalingskortordninger, udstedere, indlødere, behandlingsenheder og andre udbydere af tekniske tjenester må ikke indføre automatiske mekanismer, software eller anordninger på betalingsinstrumentet eller på udstyr anvendt på salgsstedet, som begrænser betalerens eller betalingsmodtagerens muligheder for at vælge betalingsvaremærke eller betalingsapplikation, eller begge, ved brug af et co-badget betalingsinstrument.

Betalingsmodtagere bevarer muligheden for på det udstyr, der anvendes på salgsstedet, at installere automatiske mekanismer, der foretager et prioriteret valg af et bestemt betalingsvaremærke eller en bestemt betalingsapplikation, men betalingsmodtagere må ikke hindre betaleren i at ændre et sådant automatisk, prioriteret valg, som betalingsmodtageren har foretaget på sit udstyr, for de kategorier af kort eller relaterede betalingsinstrumenter, som betalingsmodtageren accepterer.

Artikel 9

Blandingsophør

1. Hver indløser skal i forhold til sine betalingsmodtagere tilbyde og opkræve detailhandelsgebyrer, der er individuelt specificerede for forskellige kategorier af betalingskort og forskellige betalingskortvaremærker med forskellige interbankgebyrniveauer, medmindre betalingsmodtagere skriftligt anmoder indløseren om at opkræve blandede detailhandelsgebyrer.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

2. Indløserne medtager i deres aftaler med betalingsmodtagere individuelt specificerede oplysninger om størrelsen af de detailhandelsgebyrer, interbankgebyrer og ordningsgebyrer, der finder anvendelse på de forskellige kategorier af betalingskort og forskellige betalingskortvaremærker, medmindre betalingsmodtageren skriftligt fremsætter en anden anmodning.

Artikel 10

Reglen om, at alle kort skal accepteres

1. Betalingskortordninger og betalingstjenesteudbydere må ikke anvende bestemmelser, der forpligter betalingsmodtagere, som accepterer kortbaserede betalingsinstrumenter udstedt af én udsteder, til også at acceptere andre kortbaserede betalingsinstrumenter udstedt inden for rammerne af den samme betalingskortordning.
2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på forbrugerrelaterede kortbaserede betalingsinstrumenter med det samme varemærke og af samme kategori af forudbetalte kort, debetkort eller kreditkort, der er omfattet af interbankgebyrer efter kapitel II i denne forordning.
3. Stk. 1 er ikke til hinder for, at betalingskortordninger og betalingstjenesteudbydere kan fastsætte, at kort ikke må afvises med henvisning til udstederens eller kortholderens identitet.
4. Betalingsmodtagere, som beslutter sig for ikke at acceptere alle kort eller andre betalingsinstrumenter under en betalingskortordning, skal på en klar og utvetydig måde oplyse forbrugeren herom, samtidig med at de oplyser forbrugeren om, hvilke af betalingskortordningens andre kort og betalingsinstrumenter de accepterer. Disse oplysninger skal angives tydeligt ved indgangen til forretningen og ved kassen.

Ved fjernsalg skal disse oplysninger angives på den forretningsdrivendes websted eller andre elektroniske eller mobile medier. Oplysningerne skal gives til betaleren i god tid og inden denne indgår en købsaftale med betalingsmodtageren.

5. Udstedere skal sikre, at deres betalingsinstrumenter kan identificeres elektronisk, og at nyudstedte kortbaserede betalingsinstrumenter også kan identificeres visuelt, således at betalingsmodtagere og betalere utvetydigt kan identificere, hvilke kortvaremærker og kategorier af forudbetalte kort, debetkort, kreditkort eller firmakort betaleren vælger.

Artikel 11

Bestemmelser om styring

1. Bestemmelser i licensaftaler, bestemmelser anvendt af betalingskortordninger og bestemmelser i aftaler mellem indløserne og betalingsmodtagere, som hindrer betalingsmodtagere i at styre forbrugerne i retning af at anvende de betalingsinstrumenter, som betalingsmodtageren foretrækker, er forbudt. Dette forbud gælder også bestemmelser, som forbyder betalingsmodtagere at behandle en given betalingskortordnings kortbaserede betalingsinstrumenter mere eller mindre fordelagtigt end andre ordningers.
2. Bestemmelser i licensaftaler, bestemmelser anvendt af betalingskortordninger og bestemmelser i aftaler mellem indløserne og betalingsmodtagere, som hindrer betalingsmodtagere i at oplyse betalere om interbankgebyrer og detailhandelsgebyrer, er forbudt.
3. Denne artikels stk. 1 og 2 berører ikke bestemmelserne om gebyrer, rabatter eller andre styringsmekanismer i direktiv 2007/64/EF og 2011/83/EU.

Artikel 12

Oplysninger til betalingsmodtageren om individuelle kortbaserede betalingstransaktioner

1. Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder giver betalingsmodtageren følgende oplysninger om de individuelle kortbaserede betalingstransaktioner, når de er gennemført:
 - a) den reference, som sætter betalingsmodtageren i stand til at identificere den kortbaserede betalingstransaktion
 - b) betalingstransaktionsbeløbet i den valuta, som betalingsmodtagerens betalingskonto krediteres i
 - c) størrelsen af eventuelle gebyrer for den kortbaserede betalingstransaktion med særskilt angivelse af detailhandelsgebyret og interbankgebyrets størrelse.

De oplysninger, der er omhandlet i første afsnit, kan med betalingsmodtagerens forudgående og udtrykkelige samtykke aggregeres pr. varemærke, applikation, betalingsinstrumentkategori og den interbankgebyrsats, der finder anvendelse på transaktionen.

2. Aftaler mellem indlødere og betalingsmodtagere kan indeholde en bestemmelse om, at de i stk. 1, første afsnit, omhandlede oplysninger skal gives eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på en aftalt måde, som gør det muligt for betalingsmodtagerne at lagre og gengive oplysninger uændret.

KAPITEL IV

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 13

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne udpeger kompetente myndigheder, som har beføjelse til at sikre håndhævelse af denne forordning, og som tillægges undersøgelses- og håndhævelsesbeføjelser.
2. Medlemsstaterne kan udpege eksisterende organer til at fungere som kompetente myndigheder.
3. Medlemsstaterne kan udpege en eller flere kompetente myndigheder.
4. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om disse kompetente myndigheder senest den 9. juni 2016. De giver omgående Kommissionen meddelelse om senere ændringer vedrørende disse myndigheder.
5. De udpegede kompetente myndigheder, der er omhandlet i stk. 1, tillægges alle de ressourcer, der er nødvendige for at kunne varetage deres opgaver.
6. Medlemsstaterne pålægger de kompetente myndigheder effektivt at overvåge overholdelsen af denne forordning, herunder at imødegå betalingstjenesteudbyderes forsøg på at omgå denne forordning, samt at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre dens overholdelse.

Artikel 14

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af denne forordning og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de gennemføres.
2. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser senest den 9. juni 2016 og meddeler omgående senere ændringer af betydning for bestemmelserne.

Artikel 15

Twistbilæggelse og udenretslige klage- og erstatningsprocedurer

1. Medlemsstaterne sikrer og fremmer passende og effektive udenretslige klage- og erstatningsprocedurer eller træffer tilsvarende foranstaltninger til bilæggelse af tvister, der følger af denne forordning, mellem betalingsmodtagere og deres betalingstjenesteudbydere. Medlemsstaterne udpeger med henblik herpå eksisterende organer, hvor det er relevant, eller opretter nye organer. Organerne skal være uafhængige af parterne.
2. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om disse organer senest den 9. juni 2017. De giver omgående Kommissionen meddelelse om senere ændringer vedrørende disse organer.

Artikel 16

Universelle kort

1. Med henblik på denne forordning anvendes bestemmelserne om debetkort eller debetkorttransaktioner, for så vidt angår indenlandske betalingstransaktioner, der ikke af betalingskortordningen kan identificeres som enten debet- eller kreditkorttransaktioner.
2. Uanset stk. 1 kan medlemsstaterne indtil den 9. december 2016 fastsætte, at en andel på højst 30 % af de indenlandske betalingstransaktioner, der er omhandlet i stk. 1, anses for at være sidestillet med kreditkorttransaktioner, på hvilke loftet for interbankgebyrer i artikel 4 finder anvendelse.

Artikel 17

Revisionsklausul

Senest den 9. juni 2019 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af denne forordning. Kommissionens rapport skal navnlig undersøge det hensigtsmæssige i interbankgebyrernes størrelse og styringsmekanismer såsom gebyrer, under hensyntagen til den brug, der gøres af de forskellige betalingsmidler, og omkostningerne i forbindelse hermed, og omfanget af nye aktører, ny teknologi og innovative forretningsmodeller, som får adgang til markedet. Ved vurderingen tages der navnlig hensyn til følgende:

- a) udviklingen i gebyrer for betalere
- b) graden af konkurrence blandt betalingskortudbydere og betalingskortordninger
- c) de omkostningsmæssige virkninger for betaleren og betalingsmodtageren
- d) omfanget af de forretningsdrivendes videregivelse af reduktionen i interbankgebyrniveauer
- e) de tekniske krav og disses konsekvenser for alle involverede parter
- f) virkningerne af co-badging for så vidt angår brugervenlighed, navnlig for de ældre og andre sårbare brugere
- g) indvirkningen på markedet af udelukkelsen af firmakort fra kapitel II ved at sammenligne situationen i medlemsstater, hvor anvendelsen af brugergebyrer er forbudt, med de medlemsstater, hvor den er tilladt
- h) indvirkningen på markedet af de særlige bestemmelser om interbankgebyrer for indenlandske debetkorttransaktioner
- i) udviklingen i grænseoverskridende indløsning og dens indvirkning på det indre marked ved at sammenligne situationen for kort, der er omfattet af et gebyrloft, og kort, der ikke er omfattet af et gebyrloft, for at overveje muligheden for at præcisere, hvilke interbankgebyrer, der finder anvendelse på grænseoverskridende indløsning
- j) den praktiske anvendelse af bestemmelserne om adskillelse af betalingskortordning og behandling og behovet for at tage juridisk adskillelse op til fornyet overvejelse
- k) det eventuelle behov, afhængig af indvirkningen af artikel 3, stk. 1, på den faktiske værdi af interbankgebyrer for debetkorttransaktioner af mellemstor og høj værdi, for at revidere nævnte stykke ved at fastsætte, at loftet bør begrænses til det laveste beløb på 0,07 EUR eller 0,2 % af transaktionens værdi.

Kommissionens rapport ledsages om nødvendigt af et lovgivningsforslag, der kan omfatte en foreslået ændring af det maksimale loft for interbankgebyrer.

Artikel 18

Ikrafttræden

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.
2. Den anvendes fra den 8. juni 2015 med undtagelse af artikel 3, 4, 6 og 12, der anvendes fra den 9. december 2015, og af artikel 7, 8, 9 og 10, der anvendes fra den 9. juni 2016.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 29. april 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

Formand

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2015/752**af 29. april 2015****om visse procedurer for anvendelsen af stabiliserings- og associeringsaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Montenegro på den anden side****(kodifikation)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 207, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets forordning (EF) nr. 140/2008 ⁽³⁾ er blevet ændret væsentligt ⁽⁴⁾. Forordningen bør af klarheds- og rationaliseringshensyn kodificeres.
- (2) En stabiliserings- og associeringsaftale mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Montenegro på den anden side ⁽⁵⁾ («stabiliserings- og associeringsaftalen») blev undertegnet den 15. oktober 2007 og trådte i kraft den 1. maj 2010.
- (3) Det er nødvendigt at fastsætte procedurer for anvendelsen af visse bestemmelser i stabiliserings- og associeringsaftalen.
- (4) I henhold til stabiliserings- og associeringsaftalen kan fiskevarer med oprindelse i Montenegro importeres til Unionen til en nedsat toldsats inden for toldkontingenter. Det er derfor nødvendigt at fastsætte bestemmelser for forvaltningen af disse toldkontingenter.
- (5) Hvis det bliver nødvendigt med handelsbeskyttelsesforhandlinger, bør de vedtages i overensstemmelse med de almindelige bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/478 ⁽⁶⁾, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/479 ⁽⁷⁾, Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 ⁽⁸⁾ eller eventuelt Rådets forordning (EF) nr. 597/2009 ⁽⁹⁾.
- (6) Hvis en medlemsstat giver Kommissionen oplysninger om eventuelle tilfælde af svig eller forsømmelighed i det administrative samarbejde, gælder den relevante EU- lovgivning, især Rådets forordning (EF) nr. 515/97 ⁽¹⁰⁾.

⁽¹⁾ Udtalelse af 10.12.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 11.3.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 20.4.2015.

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 140/2008 af 19. november 2007 om visse procedurer for anvendelsen af stabiliserings- og associeringsaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Montenegro på den anden side samt for anvendelsen af interimsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab på den ene side og Republikken Montenegro på den anden side (EUT L 43 af 19.2.2008, s. 1).

⁽⁴⁾ Se bilag I.

⁽⁵⁾ EUT L 108 af 29.4.2010, s. 3.

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/478 af 11. marts 2015 om fælles ordninger for indførsel (EUT L 83 af 27.3.2015, s. 16).

⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/479 af 11. marts 2015 om fælles ordninger for udførsel (EUT L 83 af 27.3.2015, s. 34).

⁽⁸⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse af dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343 af 22.12.2009, s. 51).

⁽⁹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 597/2009 af 11. juni 2009 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 188 af 18.7.2009, s. 93).

⁽¹⁰⁾ Rådets forordning (EF) nr. 515/97 af 13. marts 1997 om gensidig bistand mellem medlemsstaternes administrative myndigheder og om samarbejde mellem disse og Kommissionen med henblik på at sikre den rette anvendelse af told- og landbrugsbestemmelserne (EFT L 82 af 22.3.1997, s. 1).

- (7) Med henblik på gennemførelsen af de relevante bestemmelser i denne forordning bør Kommissionen bistås af Toldkodeksudvalget, der er nedsat ved artikel 285 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 ⁽¹⁾.
- (8) Gennemførelsen af stabiliserings- og associeringsaftalens bilaterale beskyttelsesklausele kræver ensartede betingelser for vedtagelse af beskyttelsesforanstaltninger og andre foranstaltninger. Disse foranstaltninger bør vedtages i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽²⁾.
- (9) Kommissionen bør vedtage gennemførelsesretsakter, der finder anvendelse straks, når det i behørigt begrundede tilfælde vedrørende ekstraordinære og kritiske omstændigheder som omhandlet i artikel 41, stk. 5, litra b), og artikel 42, stk. 4, i stabiliserings- og associeringsaftalen er påkrævet af særligt hastende årsager —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Genstand

Denne forordning fastlægger visse procedurer for vedtagelse af detaljerede gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i stabiliserings- og associeringsaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Republikken Montenegro på den anden side (»stabiliserings- og associeringsaftalen«).

Artikel 2

Indrømmelser for fisk og fiskevarer

Kommissionen vedtager efter undersøgelsesproceduren i artikel 9, stk. 3, detaljerede gennemførelsesbestemmelser til artikel 29 i stabiliserings- og associeringsaftalen vedrørende toldkontingenter for fisk og fiskevarer.

Artikel 3

Toldnedsættelser

1. Præferencetoldsatserne nedrundes til første decimal, jf. dog stk. 2.
2. Hvis beregningen af præferencetoldsatsen i medfør af stk. 1 giver et af følgende resultater, betragtes præferencetoldsatsen som en fuldstændig fritagelse:
 - a) 1 % eller derunder for værditolden, eller
 - b) 1 EUR eller derunder pr. individuelt beløb for den specifikke told.

Artikel 4

Tekniske tilpasninger

Ændringer og tekniske tilpasninger af de bestemmelser, som vedtages i henhold til denne forordning, og som er nødvendige som følge af ændringer af den kombinerede nomenklaturkoder og Taric-underopdelingerne eller indgåelse af nye eller ændrede aftaler, protokoller, brevvekslinger eller andre akter, der indgås mellem Unionen og Montenegro, vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 9, stk. 3.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen (EUT L 269 af 10.10.2013, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

*Artikel 5***Generel beskyttelsesklause**

Hvis Unionen har brug for at træffe en foranstaltning som omhandlet i artikel 41 i stabiliserings- og associeringsaftalen, vedtages denne foranstaltning efter undersøgelsesproceduren i nærværende forordnings artikel 9, stk. 3, medmindre andet er angivet i artikel 41 i stabiliserings- og associeringsaftalen.

*Artikel 6***Knaphedsklausul**

Hvis Unionen har brug for at træffe en foranstaltning som omhandlet i artikel 42 i stabiliserings- og associeringsaftalen, vedtages denne foranstaltning efter undersøgelsesproceduren i nærværende forordnings artikel 9, stk. 3.

*Artikel 7***Ekstraordinære og kritiske omstændigheder**

Hvis der foreligger ekstraordinære og kritiske omstændigheder som omhandlet i artikel 41, stk. 5, litra b), og artikel 42, stk. 4, i stabiliserings- og associeringsaftalen, kan Kommissionen straks træffe foranstaltninger i de tilfælde, der er nævnt i artikel 41 og 42 i stabiliserings- og associeringsaftalen.

Hvis Kommissionen modtager en anmodning fra en medlemsstat, træffer den beslutning derom inden fem arbejdsdage efter at have modtaget anmodningen.

Kommissionen træffer de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1, efter undersøgelsesproceduren i nærværende forordnings artikel 9, stk. 3. I hastende tilfælde gælder nærværende forordnings artikel 9, stk. 4.

*Artikel 8***Beskyttelsesklause for landbrugsprodukter og fiskevarer**

1. Hvis Unionen har brug for at træffe beskyttelsesforanstaltninger som omhandlet i artikel 41 i stabiliserings- og associeringsaftalen for landbrugsprodukters og fiskevarers vedkommende, skal Kommissionen, jf. dog procedurene i denne forordnings artikel 5 og 6, på anmodning af en medlemsstat eller på eget initiativ træffe beslutning om de nødvendige foranstaltninger, i givet fald efter at have gjort brug af indbringelsesproceduren i artikel 41 i stabiliserings- og associeringsaftalen.

Hvis Kommissionen modtager en anmodning fra en medlemsstat, træffer den beslutning derom:

- a) inden tre arbejdsdage efter modtagelsen, såfremt indbringelsesproceduren i artikel 41 i stabiliserings- og associeringsaftalen ikke finder anvendelse, eller
- b) inden tre dage efter afslutningen af den periode på tredive dage, der er nævnt i artikel 41, stk. 5, litra a), i stabiliserings- og associeringsaftalen, såfremt indbringelsesproceduren i artikel 41 i stabiliserings- og associeringsaftalen finder anvendelse.

Kommissionen underretter Rådet om de foranstaltninger, den har truffet beslutning om.

2. Kommissionen træffer sådanne foranstaltninger efter undersøgelsesproceduren i artikel 9, stk. 3. I hastende tilfælde gælder artikel 9, stk. 4.

*Artikel 9***Udvalgsprocedure**

1. Kommissionen bistås med henblik på nærværende forordnings artikel 4 af Toldkodeksudvalget, der er nedsat ved artikel 285 i forordning (EU) nr. 952/2013. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Kommissionen bistås med henblik på nærværende forordnings artikel 5-8 af udvalget for beskyttelsesforanstaltninger, der er nedsat ved artikel 3, stk. 1, i forordning (EU) 2015/478. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.
4. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 8 i forordning (EU) nr. 182/2011, sammenholdt med dennes artikel 5.

Artikel 10

Dumping og subsidier

I tilfælde af praksis, som kan berettige, at Unionen anvender de foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 40, stk. 2, i stabiliserings- og associeringsaftalen, træffes der beslutning om indførelse af antidumping- og/eller udligningsforanstaltninger efter bestemmelserne i henholdsvis forordning (EF) nr. 1225/2009 og/eller forordning (EF) nr. 597/2009.

Artikel 11

Konkurrence

1. I tilfælde af praksis, som kan berettige, at Unionen anvender de foranstaltninger, der er fastsat i artikel 73 i stabiliserings- og associeringsaftalen, beslutter Kommissionen efter behandling af sagen på eget initiativ eller efter anmodning af en medlemsstat, om en sådan praksis er forenelig med aftalen.

De foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 73, stk. 10, i stabiliserings- og associeringsaftalen, vedtages i tilfælde af støtte efter procedurerne i forordning (EF) nr. 597/2009 og i andre tilfælde efter proceduren i artikel 207 i traktaten.

2. I tilfælde af praksis, der kan foranledige Republikken Montenegro til at anvende foranstaltninger over for Unionen på basis af artikel 73 i stabiliserings- og associeringsaftalen, træffer Kommissionen efter behandling af sagen beslutning om, hvorvidt den pågældende praksis er forenelig med principperne i stabiliserings- og associeringsaftalen. Den træffer om fornødent egnede beslutninger på basis af kriterier, der følger af anvendelsen af artikel 101, 102 og 107 i traktaten.

Artikel 12

Svig eller forsømmelighed i det administrative samarbejde

Finder Kommissionen på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne eller på eget initiativ, at betingelserne i artikel 46 i stabiliserings- og associeringsaftalen er opfyldt, skal den så hurtigt som muligt:

- a) underrette Rådet, og
- b) meddele stabiliserings- og associeringsudvalget sine resultater sammen med objektive oplysninger og indlede konsultationer i stabiliserings- og associeringsudvalget.

Alle meddelelser i henhold til artikel 46, stk. 5, i stabiliserings- og associeringsaftalen offentliggøres af Kommissionen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Kommissionen kan efter undersøgelsesproceduren i artikel 9, stk. 3, midlertidigt suspendere den relevante præferencebehandling af produkterne som omhandlet i artikel 46, stk. 4, i stabiliserings- og associeringsaftalen.

Artikel 13

Notifikation

Kommissionen foranstalter på Unionens vegne de notifikationer af stabiliserings- og associeringsrådet og stabiliserings- og associeringsudvalget, som kræves i henhold til stabiliserings- og associeringsaftalen.

*Artikel 14***Ophævelse**

Forordning (EF) nr. 140/2008 ophæves.

Henvisninger til den ophævede forordning gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.

*Artikel 15***Ikrafttræden**

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 29. april 2015.

På Europa-Parlamentets vegne
M. SCHULZ
Formand

På Rådets vegne
Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA
Formand

BILAG I

Ophævet forordning med ændringer

Rådets forordning (EF) nr. 140/2008
(EUT L 43 af 19.2.2008, s. 1)

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 37/2014
(EUT L 18 af 21.1.2014, s. 1)

Kun punkt 15 i bilaget

—

BILAG II

Sammenligningstabel

Forordning (EF) nr. 140/2008	Nærværende forordning
Artikel 1-8	Artikel 1-8
Artikel 8a	Artikel 9
Artikel 9	Artikel 10
Artikel 10	Artikel 11
Artikel 11	Artikel 12
Artikel 13	Artikel 13
—	Artikel 14
Artikel 14	Artikel 15
—	Bilag I
—	Bilag II

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2015/753
af 29. april 2015
om indførsel til Unionen af landbrugsprodukter med oprindelse i Tyrkiet
(Kodifikation)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 207, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets forordning (EF) nr. 779/98 ⁽³⁾ er blevet ændret væsentligt ⁽⁴⁾. Forordningen bør af klarheds- og rationaliseringshensyn kodificeres.
- (2) Ved afgørelse nr. 1/98 truffet af Associeringsrådet EF-Tyrkiet ⁽⁵⁾ fastsattes præferenceordningen for indførsel til Unionen af landbrugsprodukter med oprindelse i Tyrkiet.
- (3) For produkter, for hvilke en importpris skal overholdes ifølge EU-bestemmelserne, er anvendelsen af præferencetoldordningen betinget af, at denne pris overholdes.
- (4) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽⁶⁾ —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Kommissionen vedtager ved hjælp af gennemførelsesretsakter de bestemmelser, der er nødvendige for anvendelsen af den importordning for de i bilag I til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde opregnede produkter med oprindelse i Tyrkiet, og som indføres i Unionen på de betingelser, der er fastsat i afgørelse nr. 1/98 truffet af Associeringsrådet EF-Tyrkiet. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 3, stk. 2, i nærværende forordning.

Artikel 2

1. For produkter, for hvilke en importpris skal overholdes ifølge EU-bestemmelserne, er anvendelsen af præferencsatsen betinget af, at denne pris overholdes.
2. For fiskerivarer, for hvilke der er fastsat en referencepris, er anvendelsen af præferencsatsen betinget af, at denne pris overholdes.

⁽¹⁾ Udtalelse af 10.12.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 11.3.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 20.4.2015.

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 779/98 af 7. april 1998 om indførsel til Fællesskabet af landbrugsprodukter med oprindelse i Tyrkiet, om ophævelse af forordning (EØF) nr. 4115/86 om ændring af forordning (EF) nr. 3010/95 (EFT L 113 af 15.4.1998, s. 1).

⁽⁴⁾ Se bilag I.

⁽⁵⁾ Afgørelse nr. 1/98 truffet af associeringsrådet EF-Tyrkiet den 25. februar 1998 om handelsordningen for landbrugsprodukter (EFT L 86 af 20.3.1998, s. 1).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

Artikel 3

1. Kommissionen bistås af Forvaltningskomitéen for den Fælles Markedsordning for Landbrugsprodukter, nedsat ved artikel 229 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 ⁽¹⁾. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.
3. Når udvalgets udtalelse indhentes efter en skriftlig procedure, afsluttes proceduren uden noget resultat, hvis formanden for udvalget træffer beslutning herom, eller mindst en fjerdedel af udvalgsmedlemmerne anmoder herom, inden for tidsfristen for afgivelse af udtalelsen.

Artikel 4

Forordning (EF) nr. 779/98 ophæves.

Henvisninger til den ophævede forordning gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.

Artikel 5

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 29. april 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

Formand

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om den fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 671).

BILAG I

Ophævet forordning med ændringer

Rådets forordning (EF) nr. 779/98
(EFT L 113 af 15.4.1998, s. 1)

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 255/2014
(EUT L 84 af 20.3.2014, s. 57)

Kun artikel 2

BILAG II

Sammenligningstabel

Forordning (EF) nr. 779/98	Nærværende forordning
Artikel 1	Artikel 1
Artikel 2, stk. 1	Artikel 2, stk. 1
Artikel 2, stk. 2	Artikel 2, stk. 2
Artikel 2a	Artikel 3
Artikel 3	—
Artikel 4	—
—	Artikel 4
Artikel 5	Artikel 5
—	Bilag I
—	Bilag II

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2015/754**af 29. april 2015****om åbning og forvaltning af en række EU-toldkontingenter for oksekød af høj kvalitet, svinekød, fjerkrækød, hvede og blandsæd af hvede og rug samt klid og andre restprodukter****(kodifikation)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 207, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets forordning (EF) nr. 774/94 ⁽³⁾ er blevet ændret væsentligt flere gange ⁽⁴⁾. Forordningen bør af klarheds- og rationaliseringshensyn kodificeres.
- (2) Unionen har forhandlet toldindrømmelser i henhold til artikel XXVIII i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT) og under de multilaterale handelsforhandlinger i Uruguay-rundens regi. Forhandlingerne har ført til aftaler, som blev godkendt ved Rådets afgørelse 94/87/EF ⁽⁵⁾ og Rådets afgørelse 94/800/EF ⁽⁶⁾.
- (3) Ifølge aftalerne åbnes der på visse betingelser årlige toldkontingenter for oksekød af høj kvalitet henhørende under KN-kode 0201 30 00, 0202 30 90, 0206 10 95 og 0206 29 91, for svinekød henhørende under KN-kode 0203 19 13 og 0203 29 15, for fjerkrækød henhørende under KN-kode 0207 14 10, 0207 14 50, 0207 14 70, 0207 27 10, 0207 27 20 og 0207 27 80, for hvede og blandsæd af hvede og rug henhørende under KN-kode 1001 11 00, 1001 19 00 og 1001 99 00, samt for klid og andre restprodukter henhørende under KN-kode 2302 30 10, 2302 30 90, 2302 40 10 og 2302 40 90.
- (4) Disse aftaler gælder for en tidsbestemt periode. For at opnå en bedre rationalisering og en større effektivitet bør kontingenterne åbnes for flere år.
- (5) En ordning, der garanterer produkternes art, herkomst og oprindelse, kan være hensigtsmæssig. I den forbindelse bør importen inden for de aftalte toldindrømmelser eventuelt gøres betinget af, at der forelægges et ægthedscertifikat.
- (6) Det kan være nødvendigt at fordele importen over året efter behovet på markedet i Unionen. I den forbindelse forekommer en ordning med anvendelse af kontingenter på grundlag af forelæggelse af en importlicens at være hensigtsmæssig.
- (7) For at supplere eller ændre visse ikkevæsentlige elementer i denne forordning bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med traktatens artikel 290 for så vidt angår vedtagelse af ændringer af denne forordning, såfremt mængder og andre vilkår i kontingentordningerne tilpasses, navnlig ved en rådsafgørelse om indgåelse af en aftale med et eller flere tredjelande. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen

⁽¹⁾ Udtalelse af 10.12.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 11.3.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 20.4.2015.

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 774/94 af 29. marts 1994 om åbning og forvaltning af en række EF-toldkontingenter for oksekød af høj kvalitet, svinekød, fjerkrækød, hvede og blandsæd af hvede og rug samt klid og andre restprodukter (EFT L 91 af 8.4.1994, s. 1).

⁽⁴⁾ Se bilag I.

⁽⁵⁾ Rådets afgørelse 94/87/EF af 20. december 1993 om indgåelse af aftaler i form af godkendte protokollater i henhold til artikel XXVIII i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT) mellem Det Europæiske Fællesskab og henholdsvis Argentina, Brasilien, Canada, Polen, Sverige og Uruguay om visse olieafgrøder (EFT L 47 af 18.2.1994, s. 1).

⁽⁶⁾ Rådets afgørelse 94/800/EF af 22. december 1994 om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs vegne af de aftaler, der er resultatet af de multilaterale forhandlinger i Uruguay-rundens regi (1986-1994), for så vidt angår de områder, der hører under Fællesskabets kompetence (EFT L 336 af 23.12.1994, s. 1).

gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.

- (8) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelse af denne forordning, for så vidt angår de regler, der er nødvendige for forvaltningen af de kontingentordninger, der er omhandlet i denne forordning, bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽¹⁾ —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Der åbnes herved et årligt EU-toldkontingent for en samlet mængde på 20 000 tons udtrykt i produktets vægt for oksekød af høj kvalitet, frisk, kølet eller frosset, henhørende under KN-kode 0201 og 0202, og for produkter henhørende under KN-kode 0206 10 95 og 0206 29 91.

Inden for kontingentmængden fastsættes satsen i den fælles toldtarif til 20 %.

Artikel 2

Der åbnes herved et årligt EU-toldkontingent for en samlet mængde på 7 000 tons for svinekød, frisk, kølet eller frosset, henhørende under KN-kode 0203 19 13 og 0203 29 15.

Inden for kontingentmængden fastsættes satsen i den fælles toldtarif til 0 %.

Artikel 3

Der åbnes herved et årligt EU-toldkontingent for en samlet mængde på 15 500 tons for kød af høns af arten *Gallus domesticus*, henhørende under KN-kode 0207 14 10, 0207 14 50 og 0207 14 70.

Inden for kontingentmængden fastsættes satsen i den fælles toldtarif til 0 %.

Artikel 4

Der åbnes herved et årligt EU-toldkontingent for en samlet mængde på 2 500 tons for kalkunkød, henhørende under KN-kode 0207 27 10, 0207 27 20 og 0207 27 80.

Inden for kontingentmængden fastsættes satsen i den fælles toldtarif til 0 %.

Artikel 5

Der åbnes herved et årligt EU-toldkontingent for en samlet mængde på 300 000 tons for kvalitetshvede henhørende under KN-kode 1001 11 00, 1001 19 00 og 1001 99 00.

Inden for kontingentmængden fastsættes satsen i den fælles toldtarif til 0 %.

Artikel 6

Der åbnes herved et årligt EU-toldkontingent for en samlet mængde på 475 000 tons for klid og restprodukter af hvede og andre kornarter bortset fra majs og ris, henhørende under KN-kode 2302 30 10, 2302 30 90, 2302 40 10 og 2302 40 90.

Inden for kontingentmængden fastsættes satsen i den fælles toldtarif til 30,60 EUR/ton for produkter henhørende under KN-kode 2302 30 10 og 2302 40 10 og til 62,25 EUR/ton for produkter henhørende under KN-kode 2302 30 90 og 2302 40 90.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

Artikel 7

For at opfylde de internationale forpligtelser, og hvis mængder og andre vilkår i de kontingentordninger, der er omhandlet i denne forordning, ændres af Europa-Parlamentet og Rådet eller af Rådet, navnlig ved en rådsafgørelse om indgåelse af en aftale med et eller flere tredjelande, tillægges Kommissionen beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 9 vedrørende de heraf følgende ændringer af denne forordning.

Artikel 8

Ved gennemførelsesretsakter vedtager Kommissionen de regler, der er nødvendige for forvaltningen af de kontingentordninger, der er omhandlet i denne forordning, og fastsætter, efter omstændighederne, bestemmelser:

- a) der garanterer det pågældende produkts art, herkomst og oprindelse
- b) om anerkendelse af det dokument, hvorved det kan kontrolleres, at de i litra a) omhandlede garantier er opfyldt, og
- c) om udstedelse af importlicenser og bestemmelser om licensernes gyldighedsperiode.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 10, stk. 2.

Artikel 9

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 7, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 9. april 2014. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.
3. Den i artikel 7 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 7 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 10

1. Kommissionen bistås af Komitéen for den Fælles Markedsordning for Landbrugsprodukter, der er nedsat ved artikel 229 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013⁽¹⁾. Denne komité er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.
3. Når komitéens udtalelse indhentes efter en skriftlig procedure, afsluttes proceduren uden noget resultat, hvis formanden for komitéen træffer beslutning herom, eller mindst en fjerdedel af komitéens medlemmer anmoder herom, inden for tidsfristen for afgivelse af udtalelsen.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 671).

Artikel 11

Forordning (EF) nr. 774/94 ophæves.

Henvisninger til den ophævede forordning gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag II.

Artikel 12

Denne forordning træder i kraft på tyvende dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 29. april 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

Formand

BILAG I

Ophævet forordning med oversigt over efterfølgende ændringer

Rådets forordning (EF) nr. 774/94
(EFT L 91 af 8.4.1994, s. 1)

Kommissionens forordning (EF) nr. 2198/95
(EFT L 221 af 19.9.1995, s. 3)

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 252/2014
(EUT L 84 af 20.3.2014, s. 35)

BILAG II

Sammenligningstabel

Forordning (EF) nr. 774/94	Nærværende forordning
Artikel 1, stk. 1	Artikel 1, stk. 1
Artikel 1, stk. 2	Artikel 1, stk. 2
Artikel 2, stk. 1	Artikel 2, stk. 1
Artikel 2, stk. 2	Artikel 2, stk. 2
Artikel 3, stk. 1	Artikel 3, stk. 1
Artikel 3, stk. 2	Artikel 3, stk. 2
Artikel 4, stk. 1	Artikel 4, stk. 1
Artikel 4, stk. 2	Artikel 4, stk. 2
Artikel 5, stk. 1	Artikel 5, stk. 1
Artikel 5, stk. 2	Artikel 5, stk. 2
Artikel 6, stk. 1	Artikel 6, stk. 1
Artikel 6, stk. 2	Artikel 6, stk. 2
Artikel 7	Artikel 8
Artikel 8	Artikel 7
Artikel 8a	Artikel 9
Artikel 8b	Artikel 10
Artikel 9	—
Artikel 10	Artikel 12
—	Artikel 11
—	Bilag I
—	Bilag II

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2015/755**af 29. april 2015****om fælles ordninger for indførsel fra visse tredjelande****(omarbejdning)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde, særlig artikel 207, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets forordning (EF) nr. 625/2009 ⁽³⁾ er blevet ændret væsentligt ⁽⁴⁾. Da der skal foretages yderligere ændringer, bør forordningen af klarhedshensyn omarbejdes.
- (2) Den fælles handelspolitik bør bygge på ensartede principper.
- (3) Ensartede regler for import bør sikres ved, at der i videst muligt omfang og under hensyn til de særlige forhold i de pågældende tredjelandes økonomiske system fastsættes regler, der svarer til bestemmelserne i den fælles ordning for de øvrige tredjelande.
- (4) Fælles ordninger for indførsel finder også anvendelse på kul- og stålvarer, dog med forbehold af eventuelle foranstaltninger til gennemførelse af en aftale specifikt vedrørende disse varer.
- (5) Liberaliseringen af importen, dvs. afskaffelse af samtlige kvantitative restriktioner, bør derfor danne grundlaget for EU-bestemmelserne.
- (6) For så vidt angår visse varer bør Kommissionen undersøge importvilkårene og -udviklingen, de forskellige økonomiske og handelsmæssige forhold, samt hvilke forholdsregler der eventuelt bør træffes.
- (7) Det kan for disse varer vise sig nødvendigt at indføre EU-tilsyn med en del af denne import.
- (8) Det påhviler Kommissionen under hensyn til de bestående internationale forpligtelser at træffe afgørelse om de beskyttelsesforanstaltninger, der er nødvendige af hensyn til Unionens interesser.
- (9) Det kan vise sig, at det er mere hensigtsmæssigt at anvende tilsyns- eller beskyttelsesforanstaltninger, der er begrænset til en eller flere af Unionens regioner, end foranstaltninger, der gælder i hele Unionen. Disse foranstaltninger bør dog kun tillades rent undtagelsesvist, og kun hvis der ikke foreligger alternative løsninger. Det skal sikres, at disse foranstaltninger bliver midlertidige og griber mindst muligt ind i det indre marked.
- (10) Ved gennemførelsen af EU-tilsyn bør de pågældende varer kun kunne overgå til fri omsætning mod forelæggelse af et tilsynsdokument, der opfylder ensartede kriterier. Dette dokument bør på simpel begæring fra importørens side inden for en vis frist udstedes af medlemsstaternes myndigheder, uden at dette dog giver importøren nogen ret til indførsel. Det bør således kun anvendes, indtil der foretages ændring i importordningen.

⁽¹⁾ Udtalelse af 10.12.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 11.3.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 20.4.2015.

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 625/2009 af 7. juli 2009 om den fælles ordning for indførsel fra visse tredjelande (EUT L 185 af 17.7.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ Se bilag III.

- (11) Af hensyn til god administrativ praksis og til gavn for EU-virksomhederne bør tilsynsdokumentets indhold og udformning så vidt muligt afstemmes efter de formularer til importlicenser, der er omhandlet i Kommissionens forordning (EF) nr. 738/94 ⁽¹⁾, Kommissionens forordning (EF) nr. 3168/94 ⁽²⁾ og Kommissionens forordning (EF) nr. 3169/94 ⁽³⁾, med angivelse af tilsynsdokumentets tekniske kendetegn.
- (12) Det er i Unionens interesse, at medlemsstaterne og Kommissionen i videst muligt omfang udveksler resultaterne af EU-tilsynet.
- (13) Det er nødvendigt at fastsætte præcise kriterier for vurderingen af eventuel skade og at indføre en undersøgelse, uden at dette dog udelukker, at Kommissionen i hastende tilfælde selv kan træffe de fornødne foranstaltninger.
- (14) Der bør med henblik herpå fastsættes detaljerede bestemmelser om iværksættelse af undersøgelser, om den nødvendige kontrol og efterprøvning, om høring af de berørte parter, om behandling af de modtagne oplysninger og om kriterierne for vurdering af skaden.
- (15) Denne forordnings bestemmelser vedrørende undersøgelser berører hverken EU-reglerne eller de nationale regler om tavshedspligt.
- (16) Det er ligeledes nødvendigt at fastsætte frister for, hvornår der kan iværksættes undersøgelser, og hvornår der eventuelt kan træffes foranstaltninger, så det sikres, at afgørelser herom træffes hurtigt med henblik på at øge retssikkerheden for de berørte økonomiske beslutningstagere.
- (17) Af hensyn til ensartede regler for indførsel bør de formaliteter, som importørerne skal opfylde, være enkle og identiske, uanset hvor varerne fortoldes. Det er derfor hensigtsmæssigt, at eventuelle formaliteter opfyldes ved hjælp af formularer, som er i overensstemmelse med den model, der findes i bilaget til denne forordning.
- (18) De tilsynsdokumenter, der udstedes inden for rammerne af Unionens tilsynsforanstaltninger, bør have gyldighed i hele Unionen, uanset i hvilken medlemsstat de udstedes.
- (19) De tekstilvarer, der henhører under Rådets forordning (EØF) nr. 517/94 ⁽⁴⁾, er både på EU-plan og på internationalt plan underlagt en særskilt behandling. De bør derfor udelukkes fuldstændigt fra denne forordnings anvendelsesområde.
- (20) Beføjelsen til at ændre listen over tredjelande i bilag I til forordning (EF) nr. 625/2009 var omfattet af Rådets forordning (EF) nr. 427/2003 ⁽⁵⁾. Da bestemmelserne i afsnit I i forordning (EF) nr. 427/2003 om varespecifik overgangsbeskyttelsesordning udløb den 11. december 2013 og bestemmelserne i samme forordnings afsnit II nu er bortfaldet, er det af sammenhængs-, klarheds- og rationaliseringshensyn nødvendigt at indsætte samme forordnings artikel 14a og 14b i nærværende forordning. Forordning (EF) nr. 427/2003 bør derfor ophæves.
- (21) Kommissionen bør tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) med henblik på ændring af bilag I til denne forordning for at fjerne lande fra listen over tredjelande indeholdt i dette bilag, når de bliver medlemmer af World Trade Organisation (WTO).

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 738/94 af 30. marts 1994 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 520/94 om fastlæggelse af en fællesskabsprocedure for forvaltning af kvantitative kontingenter (EFT L 87 af 31.3.1994, s. 47).

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 3168/94 af 21. december 1994 om fastsættelse af anvendelsesområdet for Rådets forordning (EF) nr. 517/94 om den fælles ordning for indførsel af tekstilvarer fra en række tredjelande, som ikke er omfattet af bilaterale aftaler, protokoller eller andre arrangementer eller af andre specifikke fællesskabsregler for indførsel, om en EF-importlicens og ændring af visse bestemmelser i forordningen (EFT L 335 af 23.12.1994, s. 23).

⁽³⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 3169/94 af 21. december 1994 om ændring af bilag III til Rådets forordning (EØF) nr. 3030/93 om den fælles ordning for indførsel af visse tekstilvarer med oprindelse i tredjelande og om indførelse af en EF-importlicens for så vidt angår forordningens anvendelsesområde (EFT L 335 af 23.12.1994, s. 33).

⁽⁴⁾ Rådets forordning (EF) nr. 517/94 af 7. marts 1994 om den fælles ordning for indførsel af tekstilvarer fra en række tredjelande, som ikke er omfattet af bilaterale aftaler, protokoller eller andre arrangementer eller af andre specifikke fællesskabsregler for indførsel (EFT L 67 af 10.3.1994, s. 1).

⁽⁵⁾ Rådets forordning (EF) nr. 427/2003 af 3. marts 2003 om en varespecifik overgangsbeskyttelsesordning for indførsel med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om ændring af forordning (EF) nr. 519/94 om den fælles ordning for indførsel fra visse tredjelande (EUT L 65 af 8.3.2003, s. 1).

- (22) Gennemførelsen af denne forordning kræver ensartede betingelser for vedtagelse af midlertidige og endelige beskyttelsesforanstaltninger og for indførelse af forudgående tilsynsforanstaltninger. Disse foranstaltninger bør vedtages af Kommissionen i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011⁽¹⁾.
- (23) Rådgivningsproceduren bør anvendes til vedtagelse af tilsynsforanstaltninger og midlertidige foranstaltninger i betragtning af sådanne foranstaltningers virkninger og den heraf følgende logik i forhold til vedtagelsen af de endelige beskyttelsesforanstaltninger. Hvis en forsinkelse i indførelsen af foranstaltninger ville forårsage skader, der kan være svære at udbedre, er det nødvendigt, at Kommissionen kan vedtage midlertidige foranstaltninger, der finder anvendelse straks.
- (24) Da forordning (EF) nr. 625/2009 blev ændret, blev artikel 18, stk. 2, andet afsnit, ved en fejl slettet. Denne bestemmelse bør genindsættes.
- (25) Da Armenien, Rusland, Tadsjikistan og Vietnam er blevet medlemmer af WTO, bør disse tredjelande slettes fra bilag I til forordning (EF) nr. 625/2009 ved en delegeret retsakt fra Kommissionen. Af klarheds- og rationaliseringshensyn er disse lande ikke opført på listen over tredjelande, som nu er opført i bilag I til nærværende forordning —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE PRINCIPPER

Artikel 1

1. Denne forordning gælder for indførelse af varer, som har oprindelse i de i bilag I omhandlede lande, med undtagelse af tekstilvarer omfattet af forordning (EF) nr. 517/94.
2. Indførelse i Unionen af de i stk. 1 omhandlede varer er fri og således ikke undergivet kvantitative restriktioner, med forbehold af de beskyttelsesforanstaltninger, der kan træffes i henhold til kapitel V.

KAPITEL II

EU- PROCEDURE FOR UNDERRETNING OG KONSULTATION

Artikel 2

Såfremt udviklingen i indførelserne gør det nødvendigt at anvende tilsyns- eller beskyttelsesforanstaltninger, underretter medlemsstaterne Kommissionen herom. Denne underretning skal omfatte tilgængelige beviser, der fastlægges på grundlag af de kriterier, der er defineret i artikel 6. Kommissionen sender straks alle medlemsstaterne disse oplysninger.

KAPITEL III

EU- PROCEDURE FOR UNDERSØGELSE

Artikel 3

1. Bliver det klart for Kommissionen, at der foreligger tilstrækkelige beviser til at berettiggende indledningen af en undersøgelse, indleder Kommissionen senest en måned efter datoen for modtagelsen af en underretning fra en medlemsstat en undersøgelse og offentliggør en meddelelse herom i *Den Europæiske Unions Tidende*. Denne meddelelse skal indeholde:

- a) et sammendrag af de modtagne oplysninger og et krav om, at alle relevante oplysninger skal meddeles Kommissionen
- b) en frist for de berørte parter til skriftligt at give deres mening til kende og forelægge oplysninger, hvis der skal tages hensyn hertil under undersøgelsen
- c) en frist, inden for hvilken de berørte parter kan anmode om at blive hørt mundtligt af Kommissionen i overensstemmelse med stk. 4.

Kommissionen indleder undersøgelsen i samarbejde med medlemsstaterne.

Kommissionen fremsender oplysninger til medlemsstaterne vedrørende dens analyse af oplysningerne normalt inden 21 dage fra datoen, hvor oplysningerne tilsendes Kommissionen.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

2. Kommissionen indhenter alle nødvendige oplysninger, og såfremt den skønner det hensigtsmæssigt, bestræber den sig på at kontrollere disse oplysninger hos importører, handlende, repræsentanter, producenter samt erhvervssammenlutninger og -organisationer.

Kommissionen bistås i denne opgave af personale fra den medlemsstat, på hvis område kontrollerne finder sted, såfremt den pågældende medlemsstat har fremsat ønske derom.

De berørte parter, som har givet sig tilkende i overensstemmelse med stk. 1, første afsnit, har ligesom repræsentanter for eksportlandet adgang til alle de oplysninger, der er stillet til rådighed for Kommissionen som led i undersøgelsen, bortset fra interne dokumenter, der er udarbejdet af Unionens eller medlemsstaternes myndigheder, for så vidt disse oplysninger har betydning for beskyttelsen af de pågældendes interesser, de ikke er fortrolige efter betydningen i artikel 5, og Kommissionen anvender dem i undersøgelsen. Med henblik herpå indgiver parterne en skriftlig anmodning til Kommissionen med oplysning om, hvilket materiale de ønsker.

3. Medlemsstaterne giver Kommissionen, på dennes anmodning og ifølge bestemmelser, som denne fastsætter, alle de oplysninger, som de råder over, vedrørende udviklingen på markedet for den vare, der er omfattet af undersøgelsen.

4. Kommissionen kan høre de berørte parter. Disse parter skal høres, hvis de skriftligt har anmodet herom inden for den frist, der er fastsat i den meddelelse, som er offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende*, og hvis de godtgør, at de faktisk vil kunne blive berørt af resultatet af undersøgelserne, samt at der er særlige årsager til at høre dem mundtligt.

5. Såfremt oplysningerne ikke gives inden for de frister, der er fastsat i denne forordning eller af Kommissionen i henhold til denne forordning, eller undersøgelsen hindres i væsentlig grad, kan der drages konklusioner på grundlag af de disponible oplysninger. Hvis Kommissionen finder, at en involveret part eller en tredjepart har indgivet falske eller vildledende oplysninger, ser den bort fra dem og kan bruge tilgængelige oplysninger.

6. Såfremt Kommissionen finder, at der ikke foreligger tilstrækkelige beviser til at berettige indledningen af en undersøgelse, underretter den medlemsstaterne om sin afgørelse inden en måned efter datoen for modtagelse af medlemsstaternes oplysninger.

Artikel 4

1. Når undersøgelsen er afsluttet, forelægger Kommissionen en rapport om resultaterne heraf for det i artikel 22, stk. 1, omhandlede udvalg (»udvalget«).

2. Finder Kommissionen senest ni måneder efter indledningen af undersøgelsen, at EU-tilsyn eller -beskyttelse ikke er nødvendigt, afsluttes undersøgelsen inden for en måned. Kommissionen afslutter undersøgelsen efter rådgivningsproceduren i artikel 22, stk. 2. En beslutning om at afslutte undersøgelsen offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende* sammen med de væsentligste konklusioner om undersøgelsen og en kortfattet begrundelse for beslutningen.

3. Finder Kommissionen det nødvendigt at træffe foranstaltninger med henblik på EU-tilsyn eller -beskyttelse, træffer den de i kapitel IV og V omhandlede afgørelser senest ni måneder, efter at undersøgelsen er blevet iværksat. Denne frist kan undtagelsesvis forlænges med højst to måneder. I så fald offentliggør Kommissionen en meddelelse i *Den Europæiske Unions Tidende* om, hvor meget fristen er forlænget og en kortfattet begrundelse herfor.

4. Bestemmelserne i dette kapitel er ikke til hinder for, at der til enhver tid kan træffes tilsynsforanstaltninger i henhold til artikel 7 til 12 eller, såfremt en kritisk situation, i hvilken enhver forsinkelse ville forvolde en vanskeligt genoprettelig skade, kræver øjeblikkelig indgriben, beskyttelsesforanstaltninger i henhold til artikel 13, 14 og 15.

Kommissionen træffer øjeblikkelig sådanne undersøgelsesforanstaltninger, som den fortsat finder nødvendige. Resultaterne af undersøgelsen danner grundlag for en eventuel revision af de trufne foranstaltninger.

Artikel 5

1. De oplysninger, der modtages i medfør af denne forordning, må kun anvendes til det formål, hvortil de er indhentet.

2. Kommissionen og medlemsstaterne, herunder personer i deres tjeneste, må ikke videregive oplysninger, som de har modtaget i henhold til denne forordning, og som ifølge deres natur er fortrolige eller er meddelt fortroligt, medmindre den part, der har givet oplysningerne, udtrykkeligt har givet tilladelse dertil.

3. Enhver anmodning om fortrolig behandling skal angive årsagerne til, at oplysningerne bør behandles fortroligt.

Viser det sig imidlertid, at en anmodning om fortrolig behandling er ubegrundet, og vil den, der har givet oplysningerne, ikke offentliggøre dem eller give tilladelse til, at de videregives generelt eller i form af et sammendrag, kan der ses bort fra de pågældende oplysninger.

4. Under alle omstændigheder betragtes oplysninger som fortrolige, såfremt videregivelsen af dem vil kunne have betydelige negative følger for den, der har afgivet oplysningerne, eller som er ophavsmand til dem.

5. Stk. 1 til 4 er ikke til hinder for, at Unionens myndigheder tager hensyn til generelle oplysninger og navnlig begrundelserne for de afgørelser, der er truffet i henhold til denne forordning. Disse myndigheder tager imidlertid hensyn til de berørte parters berettigede interesse i, at deres forretningshemmeligheder ikke røbes.

Artikel 6

1. Undersøgelsen af udviklingen i indførslerne og vilkårene herfor samt af den deraf følgende alvorlige skade eller fare for alvorlig skade for EU-producenterne omfatter bl.a. følgende faktorer:

- a) omfanget af indførslen, navnlig hvis denne er steget betydeligt enten i absolutte tal eller i forhold til produktionen eller forbruget i Unionen
- b) importpriserne, navnlig hvis der tilbydes en betydelig lavere pris i forhold til prisen for en tilsvarende vare i Unionen
- c) følgevirkningerne heraf for EU-producenterne af tilsvarende eller direkte konkurrerende varer vurderet på baggrund af tendenserne i visse økonomiske faktorer såsom:
 - produktion
 - kapacitetsudnyttelse
 - lagre
 - salg
 - markedsandel
 - priser (dvs. udøvelse af pristryk eller hindring af prisstigninger, som ellers ville have fundet sted)
 - fortjeneste
 - forrentning af investeret kapital
 - likviditet
 - beskæftigelse.

2. I forbindelse med undersøgelsen tager Kommissionen hensyn til det særlige økonomiske system i de lande, der er nævnt i bilag I.

3. Hvis der hævdes at være fare for alvorlig skade, skal Kommissionen endvidere undersøge, om det er sandsynligt, at en bestemt situation udvikler sig til en faktisk skade. Der kan i den forbindelse tages hensyn til faktorer som:

- a) stigningstakten i udførslen til Unionen
- b) oprindelses- eller eksportlandets allerede bestående eksportkapacitet eller en sådan kapacitet, der vil kunne udnyttes inden for en overskuelig fremtid, samt sandsynligheden for, at den deraf følgende udførsel vil gå til Unionen.

KAPITEL IV

TILSYNSFORANSTALTNINGER

Artikel 7

1. Såfremt det af hensyn til Unionens interesser er nødvendigt, kan Kommissionen på anmodning af en medlemsstat eller på eget initiativ træffe afgørelse om:

- a) at underkaste visse indførsler et efterfølgende EU-tilsyn efter den fremgangsmåde, Kommissionen fastsætter
- b) at underkaste visse indførsler et forudgående EU-tilsyn efter artikel 8 med henblik på at kontrollere udviklingen.

2. Afgørelser vedtaget i henhold til stk. 1 træffes af Kommissionen efter rådgivningsproceduren i artikel 22, stk. 2.
3. Tilsynsforanstaltningernes gyldighedsperiode er begrænset. Medmindre andet fastsættes, udløber den ved slutningen af andet halvår efter det halvår, i løbet af hvilket foranstaltningerne blev truffet.

Artikel 8

1. Varer, der er underlagt forudgående EU-tilsyn, må kun bringes i fri omsætning mod forelæggelse af et tilsynsdokument. Dette dokument udstedes omkostningsfrit af den af medlemsstaterne udpegede kompetente myndighed for alle ønskede mængder inden for en frist på højst fem arbejdsdage, efter at den kompetente nationale myndighed har modtaget en ansøgning fra en EU-importør, uanset hvor i Unionen denne er etableret. Denne ansøgning anses for modtaget af den kompetente nationale myndighed senest tre arbejdsdage efter indgivelsen, medmindre andet bevises.
2. Tilsynsdokumentet udfærdiges på en formular, der svarer til modellen i bilag II.

Medmindre andet fastsættes i afgørelsen om indførelse af tilsyn, skal importørens ansøgning om tilsynsdokument kun indeholde følgende oplysninger:

- a) ansøgerens navn og fuldstændige adresse (herunder telefon- og telefaxnummer og eventuelt identifikationsnummer hos de kompetente nationale myndigheder) og ansøgerens momsregistreringsnummer, hvis vedkommende er momspligtig
- b) i givet fald klarerens eller ansøgerens eventuelle repræsentants navn og fuldstændige adresse (herunder telefon- og telefaxnummer)
- c) varebeskrivelse med angivelse af:
 - varernes handelsbetegnelse
 - deres kode i den kombinerede nomenklatur
 - deres oprindelsesland og afsendelsesland
- d) de angivne mængder, udtrykt i kg og efter omstændighederne i enhver anden relevant supplerende enhed (par, stk. osv.)
- e) varernes cif-værdi i euro ved Unionens grænse
- f) følgende erklæring, dateret og underskrevet af ansøgeren, idet ansøgerens navn også skal være anført med store bogstaver (versalskrift):

»Undertegnede bekræfter herved, at de i denne ansøgning afgivne oplysninger er rigtige og afgivet i god tro, og at jeg er etableret i Unionen.«

3. Tilsynsdokumentet er gyldigt i hele Unionen, uanset i hvilken medlemsstat det er udstedt.
4. En konstatering af, at enhedsprisen ved den pågældende forretning overstiger den i tilsynsdokumentet angivne pris med mindre end 5 %, eller at den samlede værdi eller mængde af de til indførsel frembudte varer overstiger den i tilsynsdokumentet angivne værdi eller mængde med mindre end 5 %, er ikke til hinder for, at en vare overgår til fri omsætning. Kommissionen kan efter at have gjort sig bekendt med de i udvalget fremkomne synspunkter og under hensyn til varernes beskaffenhed og de øvrige nærmere enkeltheder i forbindelse med de pågældende forretninger fastsætte en anden procentsats, som dog normalt ikke må overstige 10 %.
5. Tilsynsdokumenter må kun anvendes, så længe importliberaliseringsordningen er i kraft for de pågældende forretninger. De må under ingen omstændigheder anvendes efter udløbet af den periode, der er fastlagt samtidig med indførelsen af tilsynet, efter samme procedure og under hensyn til varernes beskaffenhed og de øvrige nærmere enkeltheder i forbindelse med disse forretninger.
6. Såfremt den i henhold til artikel 7 truffede afgørelse indeholder bestemmelse herom, skal oprindelsesstatus for varer under EU-tilsyn dokumenteres med et oprindescertifikat. Dette stykke berører ikke andre bestemmelser vedrørende forelæggelse af et sådant certifikat.
7. Såfremt en vare, der er underlagt forudgående EU-tilsyn, er genstand for en regional beskyttelsesforanstaltning i en medlemsstat, kan den importtilladelse, der gives af denne medlemsstat, træde i stedet for tilsynsdokumentet.

8. Både formularerne til tilsynsdokumenterne og uddrag deraf udfærdiges i to eksemplarer, hvoraf det ene, som benævnes »original til modtageren« og har nummer 1, udleveres til ansøgeren, og det andet, som benævnes »eksemplar til den kompetente myndighed« og har nummer 2, opbevares af den myndighed, som har udstedt dokumentet. Til administrativt brug kan den kompetente myndighed tilføje yderligere eksemplarer til formular nr. 2.

9. Formularerne trykkes på hvidt, træfrit og skrivefast papir, med en vægt på mellem 55 og 65 gram pr. m². Formatet er 210 mm × 297 mm. Linjeafstanden er 4,24 mm (en sjettedel tomme). Opstillingen af formularen overholdes nøje. Eksemplar nr. 1, som er det egentlige tilsynsdokument, er desuden på begge sider forsynet med et guillocetryk i gult, som vil afsløre enhver mekanisk eller kemisk forfalskning.

10. Medlemsstaterne varetager trykningen af formularerne. Disse kan også trykkes af trykkerier, som er godkendt af den medlemsstat, hvori de befinder sig. I sidstnævnte tilfælde henvises der til godkendelsen på hver formular. Hver formular forsynes med trykkeriets navn og adresse eller med et symbol, der gør det muligt at identificere det.

Artikel 9

Såfremt det af hensyn til Unionens interesser er nødvendigt, kan Kommissionen på anmodning af en medlemsstat eller på eget initiativ, hvis der er risiko for, at den i artikel 13, stk. 1, omhandlede situation opstår:

- begrænse anvendelsesperioden for det tilsynsdokument, der eventuelt kræves
- lade udstedelsen af dette dokument være underlagt visse betingelser og undtagelsesvis kravet om indførelse af en tilbagekaldelsesklausul.

Artikel 10

Er indførelse af en vare ikke underlagt forudgående EU-tilsyn, kan Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter efter rådgivningsproceduren i artikel 22, stk. 2, og efter artikel 15 indføre et tilsyn, der er begrænset til indførelse til en eller flere af Unionens regioner.

Artikel 11

1. Varer, der er underlagt regionalt tilsyn, må kun bringes i fri omsætning i den pågældende region mod forelæggelse af et tilsynsdokument. Dette dokument udstedes omkostningsfrit af den kompetente myndighed, som de(n) pågældende medlemsstat(er) har udpeget, for alle ønskede mængder inden for en frist på højst fem arbejdsdage, efter at den kompetente nationale myndighed har modtaget en ansøgning fra en EU-importør, uanset hvor i Unionen denne er etableret. Denne ansøgning anses for modtaget af den kompetente nationale myndighed senest tre arbejdsdage efter indgivelsen, medmindre andet bevises. Tilsynsdokumenterne må kun anvendes, så længe importliberaliseringsordningen er i kraft for de pågældende forretninger.

2. Artikel 8, stk. 2, finder anvendelse.

Artikel 12

1. Såfremt der er indført EU-tilsyn eller regionalt tilsyn underretter medlemsstaterne inden for de første ti dage af hver måned Kommissionen om følgende:

- a) ved forudgående tilsyn: de mængder og de på grundlag af cif-priserne beregnede beløb, for hvilke der i den foregående periode er udstedt tilsynsdokumenter
- b) i alle tilfælde: de indførsler, som har fundet sted i perioden forud for den i litra a) nævnte periode.

Oplysningerne fra medlemsstaterne opdeles på varer og lande.

Der kan træffes andre bestemmelser samtidig med indførelsen af tilsyn og efter samme procedure.

2. Hvis varernes beskaffenhed eller særlige omstændigheder gør det nødvendigt, kan Kommissionen på anmodning af en medlemsstat eller på eget initiativ ændre hyppigheden for afgivelse af oplysninger.

3. Kommissionen underretter medlemsstaterne herom.

KAPITEL V

BESKYTTELSESFORANSTALTNINGER*Artikel 13*

1. Såfremt en vare indføres i Unionen i så stærkt øgede mængder eller på sådanne betingelser eller vilkår, at det forvolder eller truer med at forvoldte alvorlig skade for EU-producenter af tilsvarende eller direkte konkurrerende varer, kan Kommissionen, for at beskytte Unionens interesser, på anmodning af en medlemsstat eller på eget initiativ ændre importbestemmelserne for den pågældende vare således, at den kun kan overgå til fri omsætning mod forlæggelse af en importtilladelse, der udstedes efter retningslinjer og inden for rammer, som Kommissionen fastlægger.
2. Medlemsstaterne underrettes øjeblikkelig om de trufne foranstaltninger, som straks finder anvendelse.
3. De i denne artikel nævnte foranstaltninger finder anvendelse på alle varer, der overgår til fri omsætning efter foranstaltningernes ikrafttræden. De kan efter artikel 15 begrænses til en eller flere af Unionens regioner.

Disse foranstaltninger er dog ikke til hinder for, at varer, der er undervejs til Unionen, overgår til fri omsætning, hvis det ikke er muligt at ændre deres bestemmelsessted, og at varer, som i henhold til artikel 8 og 11 kun må overgå til fri omsætning mod forelæggelse af et tilsynsdokument, faktisk ledsages af et sådant dokument.

4. Såfremt Kommissionens indgriben sker på anmodning af en medlemsstat, skal Kommissionen efter undersøgelsesproceduren i artikel 22, stk. 3, eller i hastende tilfælde artikel 22, stk. 4, tage stilling senest fem arbejdsdage efter datoen for modtagelse af anmodningen.

Artikel 14

1. Kommissionen kan navnlig i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 13, stk. 1, træffe passende beskyttelsesforanstaltninger efter undersøgelsesproceduren i artikel 22, stk. 3.
2. Artikel 13, stk. 3, finder anvendelse.

Artikel 15

Hvis det især på grundlag af de i artikel 6 i denne forordning omhandlede faktorer konstateres, at betingelserne for at træffe de i kapitel IV og artikel 13 fastsatte foranstaltninger er til stede i en eller flere regioner i Unionen, kan Kommissionen efter at have undersøgt alternative løsninger undtagelsesvis tillade tilsyns- eller beskyttelsesforanstaltninger, der er begrænset til denne region eller disse regioner, hvis den finder, at foranstaltninger på dette niveau er mere velegnede end foranstaltninger, der gælder i hele Unionen.

Disse foranstaltninger skal være midlertidige og forstyrre det indre marked mindst muligt.

Disse foranstaltninger træffes efter bestemmelserne i henholdsvis artikel 7 og 13.

Artikel 16

1. I det tidsrum, i hvilket der anvendes tilsyns- eller beskyttelsesforanstaltninger i overensstemmelse med kapitel IV og V, kan Kommissionen enten på anmodning af en medlemsstat eller på eget initiativ:
 - a) undersøge virkningerne af den pågældende foranstaltning
 - b) kontrollere, om det fortsat er nødvendigt at opretholde foranstaltningen.

Hvis Kommissionen finder, at det fortsat er nødvendigt at opretholde foranstaltningen, underretter den medlemsstaterne herom.

2. Skønner Kommissionen, at eventuelle tilsyns- eller beskyttelsesforanstaltninger, jf. kapitel IV og V, bør tilbagekaldes eller ændres, træffer den afgørelse om ændring eller tilbagetrækning af foranstaltningerne efter undersøgelsesproceduren i artikel 22, stk. 3.

Vedrører denne afgørelse regionale tilsynsforanstaltninger, anvendes den fra den sjette dag efter datoen for dens offentliggørelse i *Den Europæiske Unions Tidende*.

KAPITEL VI

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 17

1. Denne forordning er ikke til hinder for opfyldelsen af forpligtelser, som følger af særlige regler, der er fastsat i aftaler indgået mellem Unionen og tredjelande.
2. Med forbehold af andre EU-bestemmelser er denne forordning ikke til hinder for, at medlemsstaterne vedtager eller anvender:
 - a) forbud, kvantitative restriktioner eller tilsynsforanstaltninger, der er begrundet i hensynet til den offentlige sædelighed, den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, beskyttelse af menneskers og dyrs liv og sundhed, bevarelse af planter, beskyttelse af nationale skatte af kunstnerisk, historisk eller arkæologisk værdi eller beskyttelse af industriel og kommerciel ejendomsret
 - b) særlige valutabestemmelser
 - c) regler indført i medfør af internationale aftaler i overensstemmelse med TEUF.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om foranstaltninger eller formaliteter, der skal indføres eller ændres i henhold til første afsnit.

I yderst hastende tilfælde underrettes Kommissionen om de pågældende nationale foranstaltninger eller formaliteter straks efter deres vedtagelse.

Artikel 18

Kommissionen indarbejder oplysninger om gennemførelsen af denne forordning i sin årlige rapport om anvendelse og gennemførelse af handelsbeskyttelsesforanstaltninger til Europa-Parlamentet og Rådet i medfør af artikel 22a i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 ⁽¹⁾.

Artikel 19

1. Denne forordning er ikke til hinder for anvendelse af de fælles markedsordninger for landbrugsprodukter, EU-bestemmelser eller deraf afledte nationale administrative bestemmelser eller de særlige ordninger, der er vedtaget i henhold til artikel 352 i TEUF for varer fremstillet ved forarbejdning af landbrugsprodukter. Den finder anvendelse i tilslutning hertil.
2. Artikel 7-12 og artikel 16 finder ikke anvendelse på varer, som er omfattet af de i nærværende artikels stk. 1 nævnte ordninger, og for hvilke EU-ordningen vedrørende samhandelen med tredjelande kræver forelæggelse af en importlicens eller et andet importdokument.

Artikel 13, 15 og 16 finder ikke anvendelse på varer, for hvilke der i EU-ordningen vedrørende samhandelen med tredjelande er fastsat bestemmelser om anvendelse af kvantitative importrestriktioner.

Artikel 20

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 21 vedrørende ændringer af bilag I for at fjerne lande fra listen over tredjelande indeholdt i dette bilag, når de bliver medlemmer af WTO.

Artikel 21

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 20, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 20. februar 2014. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30. november 2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343 af 22.12.2009, s. 51).

3. Den i artikel 20 omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.
5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 20 træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 22

1. Kommissionen bistås af det udvalg for beskyttelsesforanstaltninger, der er nedsat ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/478 ⁽¹⁾. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 4 i forordning (EU) nr. 182/2011.
3. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.
4. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 8 i forordning (EU) nr. 182/2011, sammenholdt med dennes artikel 5.

Artikel 23

Forordning (EF) nr. 427/2003 og (EF) nr. 625/2009 ophæves.

Henvisninger til de ophævede forordninger gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag IV.

Artikel 24

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 29. april 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

Formand

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/478 af 11. marts 2015 om fælles ordninger for indførelse (EUT L 83 af 27.3.2015, s. 16).

*BILAG I***Liste over tredjelande**

Aserbajdsjan
Hviderusland
Kasakhstan
Nordkorea
Turkmenistan
Usbekistan

BILAG II

DEN EUROPÆISKE UNION		TILSYNSDOKUMENT	
Original til modtageren	1. Modtager (<i>navn, fuldstændig adresse, land, momsnummer</i>)	2. Udstedelsesnummer	
		3. Sted og dato for indførelse	
		4. Kompetent udstedende myndighed (<i>navn, adresse og telefonnummer</i>)	
	5. Klarerer/repræsentant (hvis relevant) (<i>navn, fuldstændig adresse</i>)	6. Oprindelsesland (<i>og geonomenklaturnummer</i>)	
		7. Afsendelsesland (<i>og geonomenklaturnummer</i>)	
		8. Sidste gyldighedsdato	
1	9. Varebeskrivelse	10. Varekode (KN) og kategori	
		11. Mængde udtrykt i kg (netto-vægt) eller i supplerende enheder	
		12. Cif-værdien i euro ved Unionens grænse	
	13. Supplerende bemærkninger		
	14. Den kompetente myndigheds påtegning		
	Dato:		
	Underskrift: (Stempel)		

15. AVSKRIVNINGER			
Den disponible mængde anføres i rubrik 1 i kolonne 17 og den afskrevne mængde i rubrik 2			
16. Nettomængde (netto masse eller anden måleenhed med angivelse af enhed)		19. Tolddokument (art og nr.) eller »Partiallicensnr.« og afskrivningsdato	20. Den afskrivende myndigheds navn, medlemsstat, stempel og underskrift
17. I tal	18. Den afskrevne mængde i bogstaver		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Eventuel forlængelsesblad fastgøres her.

DEN EUROPÆISKE UNION		TILSYNSDOKUMENT	
Eksemplar til den kompetente myndighed	2	1. Modtager <i>(navn, fuldstændig adresse, land, momsnummer)</i>	2. Udstedelsesnummer
			3. Sted og dato for indførelse
			4. Kompetent udstedende myndighed <i>(navn, adresse og telefonnummer)</i>
		5. Klarerer/repræsentant (hvis relevant) <i>(navn, fuldstændig adresse)</i>	6. Oprindelsesland <i>(og geonomenklaturnummer)</i>
			7. Afsendelsesland <i>(og geonomenklaturnummer)</i>
			8. Sidste gyldighedsdato
	2	9. Varebeskrivelse	10. Varekode (KN) og kategori
			11. Mængde udtrykt i kg (netto-vægt) eller i supplerende enheder
		12. Cif-værdien i euro ved Unionens grænse	
	13. Supplerende bemærkninger		
	14. Den kompetente myndigheds påtegning		
	Dato:		
	Underskrift: (Stempel)		

15. AVSKRIVNINGER			
Den disponible mængde anføres i rubrik 1 i kolonne 17 og den afskrevne mængde i rubrik 2			
16. Nettomængde (netto masse eller anden måleenhed med angivelse af enhed)		19. Tolddokument (art og nr.) eller »Partiallicensnr.« og afskrivningsdato	20. Den afskrivende myndigheds navn, medlemsstat, stempel og underskrift
17. I tal	18. Den afskrevne mængde i bogstaver		
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			
1.			
2.			

Eventuel forlængelsesblad fastgøres her.

—

BILAG III

Ophævet forordning med oversigt over efterfølgende ændringer

Rådets forordning (EF) nr. 625/2009
(EUT L 185 af 17.7.2009, s. 1)

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 37/2014
(EUT L 18 af 21.1.2014, s. 1)

Kun punkt 20 i bilaget

Rådets forordning (EF) nr. 427/2003
(EUT L 65 af 8.3.2003, s. 1)

Rådets forordning (EF) nr. 1985/2003
(EUT L 295 af 13.11.2003, s. 43)

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 37/2014
(EUT L 18 af 21.1.2014, s. 1)

Kun punkt 9 i bilaget

—

BILAG IV

Sammenligningstabel

Forordning (EF) nr. 625/2009	Forordning (EF) nr. 427/2003	Nærværende forordning
Artikel 1		Artikel 1
Artikel 2		Artikel 2
Artikel 4		Artikel 22
Artikel 5		Artikel 3
Artikel 6		Artikel 4
Artikel 7		Artikel 5
Artikel 8		Artikel 6
Artikel 9, stk. 1		Artikel 7, stk. 1
Artikel 9, stk. 1a		Artikel 7, stk. 2
Artikel 9, stk. 2		Artikel 7, stk. 3
Artikel 10		Artikel 8
Artikel 11		Artikel 9
Artikel 12		Artikel 10
Artikel 13		Artikel 11
Artikel 14		Artikel 12
Artikel 15		Artikel 13
Artikel 16		Artikel 14
Artikel 17		Artikel 15
Artikel 18		Artikel 16
Artikel 19		Artikel 17
Artikel 19a		Artikel 18
Artikel 20		Artikel 19
	Artikel 1-14	—
	Artikel 14a	Artikel 20
	Artikel 14b	Artikel 21
	Artikel 15-24	—
Artikel 21		Artikel 23
Artikel 22		Artikel 24
Bilag I		Bilag I
Bilag II		Bilag II
Bilag III		Bilag III
Bilag IV		Bilag IV
	Bilag I	—
	Bilag II	—

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2015/756**af 29. april 2015****om suspension af visse indrømmelser vedrørende indførsel til Unionen af landbrugsprodukter med oprindelse i Tyrkiet****(kodifikation)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 207, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådets forordning (EF) nr. 1506/98 ⁽³⁾ er blevet ændret væsentligt ⁽⁴⁾. Forordningen bør af klarheds- og rationaliseringshensyn kodificeres.
- (2) I forbindelse med aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet ⁽⁵⁾ («aftalen») blev der ydet dette land indrømmelser for visse landbrugsprodukter.
- (3) Afgørelse nr. 1/98 truffet af Associeringsrådet EF-Tyrkiet ⁽⁶⁾ fastsætter, at der skal ske forbedring og konsolidering af handelspræferencerne vedrørende indførsel til Unionen af landbrugsprodukter med oprindelse i Tyrkiet og indeholder en række præferenceindrømmelser for Unionens eksport af kød og levende dyr til Tyrkiet.
- (4) Tyrkiet har siden 1996 opretholdt et forbud mod indførsel af levende kvæg (KN-kode 0102) og anvendt restriktioner ved indførsel af oksekød (KN-kode 0201-0202). Disse foranstaltninger er kvantitative restriktioner, der ikke er forenelige med aftalen, og som forhindrer Unionen i at nyde godt af de indrømmelser, som den er ydet i henhold til afgørelse nr. 1/98. På trods af de konsultationer, der er blevet gennemført for at nå frem til en forhandlingsløsning med Tyrkiet på dette problem, er de kvantitative restriktioner blevet opretholdt.
- (5) Som følge af disse foranstaltninger er Unionens eksport af de pågældende produkter til Tyrkiet blokeret. For at beskytte Unionens handelsinteresser i denne situation bør der træffes modsvarende foranstaltninger. De indrømmelser, der er fastsat i bilag I til nærværende forordning, bør derfor suspenderes.
- (6) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽⁷⁾ —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

De to toldkontingenter, som er fastsat i bilag I, suspenderes.

⁽¹⁾ Udtalelse af 10.12.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT).⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 11.3.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 20.4.2015.⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1506/98 af 13. juli 1998 om en indrømmelse i form af et toldkontingent i 1998 for hasselnødder til fordel for Tyrkiet og suspension af visse indrømmelser (EFT L 200 af 16.7.1998, s. 1).⁽⁴⁾ Se bilag II.⁽⁵⁾ EFT 217 af 29.12.1964, s. 3687/64.⁽⁶⁾ Afgørelse nr. 1/98 truffet af Associeringsrådet EF-Tyrkiet den 25. februar 1998 om handelsordningen for landbrugsprodukter (EFT L 86 af 20.3.1998, s. 1).⁽⁷⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

Artikel 2

Kommissionen ophæver ved hjælp af gennemførelsesretsakter den i artikel 1 nævnte suspension, så snart hindringerne for Unionens præferenceeksport til Tyrkiet er fjernet. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 3, stk. 2.

Artikel 3

1. Kommissionen bistås af Forvaltningskomitéen for den Fælles Markedsordning for Landbrugsprodukter, nedsat ved artikel 229 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 ⁽¹⁾. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.
3. Når udvalgets udtalelse indhentes efter en skriftlig procedure, afsluttes proceduren uden noget resultat, hvis formanden for udvalget træffer beslutning herom, eller mindst en fjerdedel af udvalgsmedlemmerne anmoder herom, inden for tidsfristen for afgivelse af udtalelsen.

Artikel 4

Forordning (EF) nr. 1506/98 ophæves.

Henvisninger til den ophævede forordning gælder som henvisninger til nærværende forordning og læses efter sammenligningstabellen i bilag III.

Artikel 5

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 29. april 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

Formand

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om den fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (EUT L 347 af 20.12.2013, s. 671).

BILAG I

Løbe-nummer	KN-kode	Varebeskrivelse	Kontingentstørrelse pr. år eller pr. angivet periode (ton)	Kontingent-toldsats
09.0217	ex 0807 11 00	Friske vandmeloner: fra 16. juni til 31. marts	14 000	Fri
09.0207	2002 90 31	Tomater, tilberedt eller konserveret på andre måder end med eddike eller eddikesyre, ikke hele eller i stykker, med tørstofindhold på 12 vægtprocent eller derover	30 000, med tørstofindhold på 28-30 vægtprocent	Fri
09.0209	2002 90 39			
	2002 90 91			
	2002 90 99			

*BILAG II***Ophævet forordning med ændringer**

Rådets forordning (EF) nr. 1506/98
(EFT L 200 af 16.7.1998, s. 1)

Europa-Parlamentets og Rådets forordning
(EU) nr. 255/2014
(EUT L 84 af 20.3.2014, s. 57)

Kun artikel 3

BILAG III

Sammenligningstabel

Forordning (EF) nr. 1506/98	Nærværende forordning
Artikel 1	—
Artikel 2	Artikel 1
Artikel 3	Artikel 2
Artikel 3a	Artikel 3
—	Artikel 4
Artikel 4	Artikel 5
Bilag I	—
Bilag II	Bilag I
—	Bilag II
—	Bilag III

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2015/757**af 29. april 2015****om overvågning, rapportering og verifikation af CO₂-emissioner fra søtransport og om ændring af direktiv 2009/16/EF****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 192, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,

efter høring af Regionsudvalget,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/29/EF ⁽³⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 406/2009/EF ⁽⁴⁾, som opfordrer alle økonomiske sektorer, herunder den internationale søfartssektor, til at bidrage til at nå emissionsreduktioner, fastsætter, at hvis medlemsstaterne ikke senest den 31. december 2011 har godkendt en international aftale indgået inden for rammerne af Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) om medtagelse af emissionerne fra international søfart i reduktionsmålene, eller hvis Fællesskabet ikke inden samme dato har godkendt en sådan aftale inden for rammerne af De Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer, bør Kommissionen forelægge et forslag om medtagelse af emissionerne fra international søfart i Fællesskabets reduktionsforpligtelse med henblik på den foreslåede retsakts ikrafttræden senest i 2013. Et sådant forslag bør begrænse eventuelle negative følger for Fællesskabets konkurrenceevne mest muligt og samtidig tage hensyn til de potentielle miljømæssige fordele.
- (2) Søtransport har en indvirkning på det globale klima og luftkvaliteten som følge af emissionerne af kuldioxid (CO₂) og andre emissioner, som den skaber, som f.eks. nitrogenoxider (NO_x), svovloxider (SO_x), metan (CH₄), partikler og sod.
- (3) International søfart er det eneste transportmiddel, som ikke er medtaget i Unionens forpligtelse til at reducere drivhusgasemissionerne. Ifølge den konsekvensanalyse, der ledsager forslaget til denne forordning, steg EU-relaterede CO₂-emissioner fra international skibsfart med 48 % mellem 1990 og 2007.
- (4) I lyset af den hastige udvikling inden for den videnskabelige forståelse af ikke-CO₂-relaterede emissioner fra søtransportens indvirkning på det globale klima bør der i forbindelse med denne forordning regelmæssigt gennemføres en ajourført vurdering af denne indvirkning. Kommissionen bør på grundlag af sine vurderinger analysere betydningen for politikker og foranstaltninger med henblik på at mindske disse emissioner.
- (5) I Europa-Parlamentets beslutning af 5. februar 2014 om en ramme for klima- og energipolitikkerne frem til 2030 blev Kommissionen og medlemsstaterne opfordret til frem til 2030 at fastsætte et bindende EU-mål for en reduktion af de nationale drivhusgasemissioner på mindst 40 % i forhold til 1990-niveauet. Europa-Parlamentet påpegede også, at alle økonomiske sektorer er nødt til at bidrage til at nedbringe drivhusgasemissionerne, hvis EU skal løfte sin del af den globale opgave.

⁽¹⁾ EUT C 67 af 6.3.2014, s. 170.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 16.4.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets førstebehandlingsholdning af 5.3.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af 28.4.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/29/EF af 23. april 2009 om ændring af direktiv 2003/87/EF med henblik på at forbedre og udvide ordningen for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet (EUT L 140 af 5.6.2009, s. 63).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 406/2009/EF af 23. april 2009 om medlemsstaternes indsats for at reducere deres drivhusgasemissioner med henblik på at opfylde Fællesskabets forpligtelser til at reducere drivhusgasemissionerne frem til 2020 (EUT L 140 af 5.6.2009, s. 136).

- (6) I sine konklusioner af 23. og 24. oktober 2014 godkendte Det Europæiske Råd et bindende EU-mål for reduktion af EU's egne drivhusgasemissioner på mindst 40 % senest i 2030 i forhold til 1990. Det Europæiske Råd påpegede også vigtigheden af at reducere drivhusgasemissioner og risici i tilknytning til afhængigheden af fossile brændstoffer i transportsektoren og opfordrede Kommissionen til videre at undersøge instrumenter og foranstaltninger med henblik på en sammenhængende og teknologisk neutral tilgang til bl.a. at fremme emissionsreduktion og energieffektivitet på transportområdet.
- (7) I syvende miljøhandlingsprogram ⁽¹⁾ påpeges det også, at alle økonomiske sektorer vil skulle bidrage til at nedbringe drivhusgasemissionerne, hvis EU skal løfte sin del af den globale opgave. I den forbindelse påpeges det i syvende miljøhandlingsprogram, at hvidbogen om transport fra 2011 skal understøttes af en stærk politikramme.
- (8) I juli 2011 vedtog IMO tekniske og operationelle foranstaltninger, navnlig designindekset for energieffektivitet (EEDI) for nye skibe og forvaltningsplanen for skibes energieffektivitet (SEEMP), som skal medføre forbedringer med hensyn til at mindske den ventede stigning i drivhusgasemissioner, men som ikke i sig selv kan føre til de absolutte reduktioner af drivhusgasemissioner fra international skibsfart, som er nødvendige for at sikre, at bestræbelserne stemmer overens med målet om at begrænse den globale temperaturstigning til 2 °C.
- (9) Ifølge data fra IMO kan det specifikke energiforbrug og CO₂-emissionerne fra skibe reduceres med op til 75 % ved at anvende operationelle foranstaltninger og gennemføre eksisterende teknologier, idet en betydelig del af disse foranstaltninger kan betragtes som omkostningseffektive, og at de derfor kan tilbyde sektoren nettofordele, eftersom de lavere brændstofomkostninger sikrer, at driftsomkostninger og investeringsomkostninger tilbagebetales.
- (10) Den bedst mulige løsning med hensyn til at reducere CO₂-emissioner fra skibsfart på EU-plan er fortsat at oprette et system til overvågning, rapportering og verifikation (MRV-system) af CO₂-emissioner baseret på skibes brændstofforbrug som første trin i en trinvis tilgang til at medtage emissioner fra søtransport i Unionens forpligtelse til at reducere drivhusgasser, sammen med emissioner fra andre sektorer, der allerede medvirker til at opfylde den forpligtelse. Offentlig adgang til emissionsdata vil bidrage til at fjerne markedshindringer, der hindrer gennemførelsen af mange omkostningsnegative foranstaltninger, som ville nedbringe drivhusgasemissioner fra søtransport.
- (11) Vedtagelsen af foranstaltninger til reduktion af drivhusgasemissioner og brændstofforbrug hæmmes af eksisterende markedshindringer såsom en mangel på pålidelige oplysninger om skibes brændstofeffektivitet eller en mangel på tilgængelige teknologier til ombygning af skibe, manglende adgang til finansiering af investeringer i skibes effektivitet og splittede incitamenter, eftersom skibsejerne ikke vil få fuld fordel af deres investeringer i skibes effektivitet, når brændstofregningerne betales af operatørerne.
- (12) Resultaterne af høringen af interesserede parter og drøftelserne med de internationale partnere viser, at der bør anvendes en trinvis tilgang til at medtage emissioner fra søtransport i Unionens forpligtelse vedrørende reduktion af drivhusgasser med gennemførelse af et robust MRV-system for CO₂-emissioner fra søtransport som det første trin og fastsættelse af priserne for sådanne emissioner på et senere tidspunkt. Denne tilgang gør det lettere at gøre betydelige fremskridt på internationalt plan med hensyn til at nå til enighed om målene for reduktion af drivhusgasemissioner og supplerende foranstaltninger med henblik på at opnå sådanne reduktioner med færrest mulige omkostninger.
- (13) Indførelsen af et MRV-system i Unionen ventes at medføre emissionsreduktioner på op til 2 % sammenlignet med status quo og en reduktion i de samlede nettoomkostninger på op til 1,2 mia. EUR inden 2030, eftersom dette kan bidrage til at fjerne markedshindringerne, navnlig vedrørende manglen på oplysninger om skibes effektivitet, ved at stille sammenlignelige og pålidelige oplysninger om brændstofforbrug og energieffektivitet til rådighed for de relevante markeder. Disse lavere transportomkostninger bør fremme den internationale handel. Endvidere er et robust MRV-system en forudsætning for enhver markedsbaseret foranstaltning, effektivitetsstandard eller anden foranstaltning, uanset om det anvendes i EU eller globalt. Det giver ligeledes pålidelige oplysninger, som kan anvendes til at fastsætte præcise emissionsreduktionsmål og til at vurdere udviklingen med hensyn til søtransportens bidrag til at nå en lavemissionsøkonomi. På grund af skibsfartens internationale karakter vil den foretrukne og mest effektive metode til at reducere emissioner fra den internationale søtransport være en globalt aftalt tilgang.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1386/2013/EU af 20. november 2013 om et generelt EU-miljøhandlingsprogram frem til 2020 »Et godt liv i en ressourcebegrænset verden« (EUT L 354 af 28.12.2013, s. 171).

- (14) Alle sejladsere i Unionen, alle sejladsere ind i Unionen fra den seneste havn uden for Unionen til den første anløbshavn i Unionen og alle sejladsere fra en havn i Unionen til den næste anløbshavn uden for Unionen, herunder ballastsejladser, bør anses for relevante med hensyn til overvågning. CO₂-emissioner i EU-havne, herunder emissioner forårsaget af skibe, der ligger ved kaj eller bevæger sig i en havn, bør også være omfattet, navnlig når der findes specifikke foranstaltninger til at reducere eller undgå dem. Disse regler bør anvendes uden forskelsbehandling for alle skibe, uanset deres flag. Eftersom denne forordning fokuserer på søtransport, bør den imidlertid ikke indføre krav om overvågning, rapportering og verifikation af skibenes bevægelser eller aktiviteter, der ikke tjener til transport af fragt eller passagerer til kommercielle formål, som. f.eks. opmudring, isbrydning, nedlægning af rør eller aktiviteter i forbindelse med offshoreanlæg.
- (15) For at sikre lige vilkår for skibe, der sejler under mindre gunstige klimaforhold, bør det være muligt at inkludere specifikke oplysninger om et skibs isklasse og dets sejlads i is i de data, der overvåges i henhold til denne forordning.
- (16) Det foreslåede MRV-system bør udformes som en forordning for at tage højde for de komplicerede og yderst tekniske bestemmelser, der skal indføres, behovet for ensartede regler for hele Unionen for at afspejle søtransportens internationale karakter med de utallige skibe, der ventes at anløbe havnene i forskellige medlemsstater, og for at fremme gennemførelsen i hele Unionen.
- (17) Et robust skibsspecifikt MRV-system i Unionen bør baseres på en beregning af emissionerne fra det brændstof, der forbruges på sejladsere til og fra Unionens anløbshavne, eftersom oplysninger om brændstofsalg ikke kan give en tilstrækkelig præcis vurdering af brændstofforbruget inden for det specifikke område på grund af skibenes store tankkapacitet.
- (18) Unionens MRV-system bør også omfatte andre relevante oplysninger for at kunne bestemme skibes effektivitet eller for at kunne foretage yderligere analyser af kilderne til udvikling af emissioner og samtidig respektere fortroligheden for så vidt angår kommercielle eller industrielle oplysninger. Dette anvendelsesområde ensretter endvidere Unionens MRV-system med internationale initiativer om indførelse af effektivitetsstandarder for eksisterende skibe, herunder operationelle foranstaltninger, og bidrager til at fjerne markedshindringer vedrørende mangel på oplysninger.
- (19) For at mindske den administrative byrde for skibsejere og operatører, navnlig for små og mellemstore virksomheder, og for at optimere MRV-systemets cost-benefit-forhold uden at bringe målet om at dække en generelt dominerende del af drivhusgasemissionerne fra søtransport i fare, bør reglerne for MRV kun gælde store udledningskilder. Efter en detaljeret objektiv analyse af størrelser på og emissioner fra skibe, der anløber og forlader Unionens havne, er der valgt en grænse på 5 000 bruttoton (BT). Skibe på over 5 000 BT udgør omkring 55 % af de skibe, der anløber Unionens havne, og står for omkring 90 % af emissionerne. Denne ikkediskriminerende grænse vil sikre, at de mest relevante emissionskilder er omfattet. En lavere grænse vil medføre en større administrativ byrde, mens en højere grænse vil begrænse de omfattede emissioner og dermed MRV-systemets miljøeffektivitet.
- (20) For at reducere den administrative byrde for skibsejere og operatører yderligere bør overvågningsreglerne udelukkende fokusere på CO₂ som den mest relevante drivhusgas, der udledes af søtransport.
- (21) Der bør i reglerne tages hensyn til eksisterende krav og data, som allerede findes om bord på skibe. Selskaber bør derfor have mulighed for at vælge en af følgende fire overvågningsmetoder: brug af bunkerleveringsattester, overvågning af bunkertanke om bord, flowmålere for de relevante forbrændingsprocesser eller målinger af direkte emissioner. En overvågningsplan, der er specifik for hvert skib, bør dokumentere det valg, der træffes, og give yderligere oplysninger om anvendelsen af den valgte metode.
- (22) Ethvert selskab, som er ansvarligt for en hel rapporteringsperiode for et skib, der udøver skibsfartsaktiviteter, bør anses for at være ansvarligt for alle de overvågnings- og rapporteringsforpligtelser, som opstår i forbindelse med denne rapporteringsperiode, herunder indsendelse af en emissionsrapport, som er verificeret på tilfredsstillende vis. I tilfælde af selskabsskifte bør det nye selskab kun være ansvarligt for de overvågnings- og rapporteringsforpligtelser, som vedrører den rapporteringsperiode, hvorunder selskabsskiftet har fundet sted. For at fremme opfyldelsen af disse mål bør det nye selskab modtage en kopi af den seneste overvågningsplan og, hvor det er relevant, et overensstemmelsesdokument.

- (23) Andre drivhusgasser og klimapåvirkende eller luftforurenende stoffer bør ikke omfattes af Unionens MRV-system på dette tidspunkt for at undgå krav om at installere måleudstyr, som ikke er tilstrækkeligt pålideligt eller kommercielt tilgængeligt, og som kunne hæmme gennemførelsen af Unionens MRV-system.
- (24) IMO's internationale konvention om forebyggelse af forurening fra skibe (Marpol) fastsætter en forpligtelse til at anvende EEDI i forbindelse med nye skibe og til at anvende SEEMP'er for hele verdens flåde.
- (25) For at mindske den administrative byrde for skibsejere og operatører bør rapporteringen og offentliggørelsen af de rapporterede oplysninger tilrettelægges årligt. Fortrolighedsproblemer bør løses ved at begrænse offentliggørelsen af emissioner, brændstofforbrug og effektivitetsrelaterede oplysninger til årlige gennemsnit og samlede tal. For at sikre, at beskyttelsen af legitime kommercielle interesser, der tilsidesætter en offentlig interesse i offentliggørelse, ikke undermineres, bør der i særlige tilfælde og på selskabets anmodning gælde forskellige niveauer af dataaggregering. De data, der rapporteres til Kommissionen, bør integreres med statistikker, i det omfang sådanne data er relevante for udviklingen, udarbejdelsen og formidlingen af europæiske statistikker i overensstemmelse med Kommissionens afgørelse 2012/504/EU ⁽¹⁾.
- (26) Verifikation af akkrediterede verifikatorer bør sikre, at overvågningsplaner og emissionsrapporter er korrekte og overholder kravene fastsat i denne forordning. Som et vigtigt element med hensyn til at forenkle verifikationen bør verifikatorer kontrollere dataenes troværdighed ved at sammenligne de rapporterede data med skøn baseret på skibets sporingsdata og karakteristika. Disse skøn kan stilles til rådighed af Kommissionen. For at sikre uvildighed bør verifikatorer være uafhængige og kompetente juridiske enheder og bør akkrediteres af nationale akkrediteringsorganer, der er etableret i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 ⁽²⁾.
- (27) Et overensstemmelsesdokument udstedt af verifikatoren bør opbevares om bord på skibe for at vise, at de opfylder forpligtelserne vedrørende overvågning, rapportering og verifikation. Verifikatorerne bør underrette Kommissionen om, at de har udstedt sådanne dokumenter.
- (28) Baseret på erfaring fra lignende opgaver vedrørende søfartssikkerhed bør Det Europæiske Søfartssikkerhedsagentur (EMSA) inden for rammerne af sit mandat støtte Kommissionen ved at gennemføre visse opgaver.
- (29) Håndhævelsen af forpligtelserne vedrørende MRV-systemet bør tage udgangspunkt i eksisterende instrumenter, nemlig de instrumenter, som er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/16/EF ⁽³⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/21/EF ⁽⁴⁾, samt i oplysninger om udstedelse af overensstemmelsesdokumentet. Det dokument, der bekræfter, at skibet opfylder overvågnings- og rapporteringsforpligtelserne, bør tilføjes til listen over certifikater og dokumenter, jf. bilag IV til direktiv 2009/16/EF.
- (30) Medlemsstaterne bør bestræbe sig på at inspicere skibe, der anløber havne under deres jurisdiktion, og for hvilke der ikke foreligger visse krævede oplysninger vedrørende overensstemmelsesdokumentet.
- (31) Misligholdelse af bestemmelserne i denne forordning bør medføre sanktioner. Medlemsstaterne bør fastsætte regler for sådanne sanktioner. Sanktionerne bør være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.
- (32) For skibe, hvis manglende opfyldelse af overvågnings- og rapporteringskravene strækker sig over to eller flere på hinanden følgende rapporteringsperioder, og hvor andre håndhævelsesforanstaltninger ikke har kunnet sikre overholdelsen, er det relevant at give mulighed for bortvisning. En sådan foranstaltning bør i denne henseende give mulighed for at afhjælpe tilfælde af manglende overholdelse inden for rimelig tid.
- (33) Medlemsstater, der ikke har søhavne på deres område, og som ikke har skibe, der fører deres flag, og som er omfattet af denne forordning, eller som har lukket deres nationale skibsregister, bør kunne gøre en undtagelse fra bestemmelserne om sanktioner i denne forordning, så længe der ikke er skibe, der fører deres flag.

⁽¹⁾ Kommissionens afgørelse 2012/504/EU af 17. september 2012 om Eurostat (EUT L 251 af 18.9.2012, s. 49).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 339/93 (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 30).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/16/EF af 23. april 2009 om havnestatskontrol (EUT L 131 af 28.5.2009, s. 57).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/21/EF af 23. april 2009 om opfyldelse af kravene til flagstater (EUT L 131 af 28.5.2009, s. 132).

- (34) Unionens MRV-system bør tjene som model for gennemførelsen af et globalt MRV-system. Et globalt MRV-system er at foretrække, idet det angiveligt vil være mere effektivt på grund af dets større anvendelsesområde. Kommissionen bør i denne forbindelse og med henblik på at lette udarbejdelsen af internationale regler i IMO-regi for så vidt angår overvågning, rapportering og verifikation af drivhusgasemissioner fra søtransport løbende udveksle relevante oplysninger om gennemførelsen af denne forordning med IMO og andre relevante internationale organer, og relevante oplysninger bør indsendes til IMO. Såfremt der indgås en aftale om et globalt MRV-system, bør Kommissionen revurdere Unionens MRV-system med henblik på at ensrette det med det globale MRV-system.
- (35) For at tage hensyn til relevante internationale regler og internationale og europæiske standarder samt den teknologiske og videnskabelige udvikling bør Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage retsakter i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde med henblik på at revurdere visse tekniske aspekter af overvågningen og rapporteringen af CO₂-emissioner fra skibe og yderligere præcisere reglerne for verifikationsaktiviteterne og metoderne til akkreditering af verifikatorer. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under det forberedende arbejde, bl.a. på ekspertniveau. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og til Rådet.
- (36) For at sikre ensartede betingelser for brugen af standardskabeloner til overvågning af CO₂-emissioner og andre relevante oplysninger, for brugen af automatiserede systemer og elektroniske standardskabeloner til sammenhængende rapportering af CO₂-emissioner og andre relevante oplysninger til Kommissionen og de berørte flagstats myndigheder, for præciseringen af tekniske regler, der specificerer de foreskrevne parametre for andre kategorier af skibe end passagerskibe, ro-ro-skibe og containerskibe, og for revisionen af disse parametre bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽¹⁾.
- (37) Målet for denne forordning, nemlig at overvåge, rapportere og verificere CO₂-emissioner fra skibe som første trin i en trinvis tilgang til at reducere drivhusgasemissioner, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne på grund af søtransportens internationale karakter, men kan på grund af dets omfang og virkninger bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (38) Reglerne om etablering af MRV-systemet bør være i overensstemmelse med Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽²⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽³⁾.
- (39) Denne forordning bør træde i kraft den 1. juli 2015 for at sikre, at medlemsstaterne og de relevante interesserede parter har tilstrækkelig tid til at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på en effektiv anvendelse af denne forordning, inden den første rapporteringsperiode starter den 1. januar 2018 —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Formål

Denne forordning fastlægger regler for præcis overvågning, rapportering og verifikation af emissioner af kuldioxid (CO₂) og af andre relevante oplysninger fra skibe, som ankommer til, opholder sig i eller forlader havne i en medlemsstats jurisdiktion, med henblik på at fremme reduktionen af CO₂-emissioner fra søtransport på omkostningseffektiv vis.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

⁽²⁾ Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

*Artikel 2***Anvendelsesområde**

1. Denne forordning gælder for skibe på over 5 000 bruttotonnage med hensyn til de CO₂-emissioner, der udledes, når de sejler fra deres seneste anløbshavn til en anløbshavn under en medlemsstats jurisdiktion og fra en anløbshavn under en medlemsstats jurisdiktion til deres næste anløbshavn samt i anløbshavne under en medlemsstats jurisdiktion.
2. Denne forordning gælder ikke krigsskibe, marinehjelpefartøjer, fiskerfartøjer eller skibe til forarbejdning af fisk, træskibe af primitiv konstruktion, skibe, der ikke fremdrives ved mekaniske midler, eller statsskibe, der anvendes til ikkekommercielle formål.

*Artikel 3***Definitioner**

I denne forordning forstås ved:

- a) »CO₂-emissioner«: udledning af CO₂ i atmosfæren fra skibe
- b) »anløbshavn«: en havn, hvor et skib tager ophold for at laste eller losse fragt eller for at ud- eller indskibe passagerer, og dermed er ophold udelukkende med henblik på at påfylde brændstof på, proviantere, skifte besætning, sejle i tørdok eller foretage reparationer på skibet og/eller dets udstyr, ophold i havn, fordi skibet har behov for hjælp eller er i nød, skibsoverførsler uden for havnen og ophold udelukkende for at søge ly i forbindelse med ugunstige vejrforhold eller af nødvendighed på grund af eftersøgnings- og redningsaktiviteter, udelukket
- c) »sejlads«: bevægelse af et skib, der udgår fra eller anløber en anløbshavn, og hvis formål det er at transportere passagerer eller fragt til kommercielle formål
- d) »selskab«: skibsejeren eller en anden organisation eller person som f.eks. forvalteren eller bareboatbefragteren, som har påtaget sig ansvaret for driften af skibet for skibsejeren
- e) »bruttotonnage« (BT): bruttotonnage beregnet i henhold til reglerne for måling af tonnage i bilag I til den internationale konvention om tonnagemåling af skibe, vedtaget af Den Internationale Søfartsorganisation (IMO) i London den 23. juni 1969, eller eventuelle efterfølgende konventioner
- f) »verifikator«: juridisk enhed, der gennemfører verifikationsaktiviteter, og som akkrediteres af et nationalt akkrediteringsorgan i henhold til forordning (EF) nr. 765/2008 og denne forordning
- g) »verifikation«: de aktiviteter, der udføres af en verifikator, for at vurdere om de af selskabet indsendte dokumenter opfylder kravene i denne forordning
- h) »overensstemmelsesdokument«: et skibsspecifikt dokument, der udstedes til et selskab af en verifikator, der bekræfter, at det pågældende skib har opfyldt kravene i denne forordning i en bestemt rapporteringsperiode
- i) »andre relevante oplysninger«: oplysninger vedrørende CO₂-emissioner fra skibes brændstofforbrug, transportarbejde og energieffektivitet, som gør det muligt at analysere emissionstendenser og vurdere skibenes præstationer
- j) »emissionsfaktor«: den gennemsnitlige emission af en drivhusgas i forhold til aktivitetsdata for en kildestrøm, hvor der antages en fuldstændig oxidation i forbindelse med forbrændingen og en komplet omdannelse i forbindelse med alle andre kemiske reaktioner
- k) »usikkerhed«: en parameter, der er knyttet til resultatet af bestemmelsen af en størrelse, som beskriver spredningen i de værdier, der med rimelighed kan tilskrives den pågældende størrelse, herunder indflydelsen fra både systematiske og tilfældige faktorer, og som udtrykt som en procentdel beskriver et konfidensinterval omkring gennemsnitsværdien, der omfatter 95 % af de beregnede værdier under hensyntagen til en eventuel asymmetri i fordelingen af værdier
- l) »konservativ«: definition af en række forudsætninger for at sikre, at de årlige emissioner ikke undervurderes, og afstande eller fragtmængder ikke overvurderes
- m) »rapporteringsperiode«: ét kalenderår, hvori CO₂-emissioner skal overvåges og rapporteres. For sejlads, der indledes i ét kalenderår og afsluttes i et andet, indberettes overvågnings- og rapporteringsdataene i det første kalenderår

- n) »skib ved kaj«: et skib, som er sikkert forøjet eller ankre op i en havn under en medlemsstats jurisdiktion i forbindelse med lastning, losning eller ophold (hotelling), inklusive det tidsrum, hvor der ikke foretages ladningsvirksomhed
- o) »isklasse«: den vurdering, skibet har fået af de kompetente nationale myndigheder i flagstaten eller af en organisation, som er anerkendt af den stat, og som viser, at skibet er blevet konstrueret til sejlads i farvande med havis.

KAPITEL II

OVERVÅGNING OG RAPPORTERING

AFDELING 1

Principper og metoder for overvågning og rapportering

Artikel 4

Almindelige principper for overvågning og rapportering

1. I overensstemmelse med artikel 8-12 skal selskaberne for hvert af deres skibe overvåge og rapportere de relevante parametre i en rapporteringsperiode. De skal foretage overvågningen og rapporteringen for alle havne under en medlemsstats jurisdiktion og for alle sejlads til eller fra en havn under en medlemsstats jurisdiktion.
2. Overvågningen og rapporteringen skal være fuldstændig og omfatte CO₂-emissioner fra forbrænding af brændstof, når skibene befinder sig til søs og ved kaj. Selskaberne skal træffe passende foranstaltninger for at forebygge datamangler i rapporteringsperioden.
3. Overvågningen og rapporteringen skal være ensartet og sammenlignelig over tid. Selskaberne skal med henblik herpå anvende samme overvågningsmetoder og datasæt med forbehold af de ændringer, som verifikatoren har vurderet.
4. Selskaberne skal indhente, registrere, samle, analysere og dokumentere overvågningsdata, herunder forudsætninger, referencer, emissionsfaktorer og aktivitetsdata, på gennemsigtig vis for at sætte verifikatoren i stand til at gengive bestemmelsen af CO₂-emissionerne.
5. Selskaberne skal sikre, at bestemmelsen af CO₂-emissionerne hverken sker systematisk eller bevidst upræcist. De skal afgrænse og mindske eventuelle kilder til unøjagtigheder.
6. Selskaberne skal sørge for, at integriteten af de CO₂-emissionsdata, som skal overvåges og rapporteres, kan fastslås med rimelig sikkerhed.
7. Selskaberne skal bestræbe sig på at tage hensyn til henstillingerne i de verifikationsrapporter, der udarbejdes i henhold til artikel 13, stk. 3 eller 4, i deres efterfølgende overvågning og rapportering.

Artikel 5

Metoder til overvågning af CO₂-emissioner og andre relevante oplysninger

1. Med henblik på artikel 4, stk. 1, 2 og 3, skal selskaberne for hvert af deres skibe bestemme CO₂-emissionerne i overensstemmelse med en af metoderne i bilag I og overvåge andre relevante oplysninger i overensstemmelse med reglerne i bilag II eller regler vedtaget i henhold til dette.
2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 23 for at ændre metoderne i bilag I og reglerne i bilag II med henblik på at tage hensyn til relevante internationale regler samt internationale og europæiske standarder. Kommissionen tillægges også beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 23 for at ændre bilag I og II med henblik på at forbedre elementerne i overvågningsmetoderne heri i lyset af den teknologiske og videnskabelige udvikling.

AFDELING 2

Overvågningsplan

Artikel 6

Overvågningsplanens indhold og indsendelse

1. Inden den 31. august 2017 skal selskaberne indsende en overvågningsplan for hvert af deres skibe til verifikatorerne, der viser den valgte metode til overvågning og rapportering af CO₂-emissioner og andre relevante oplysninger.

2. Uanset bestemmelserne i stk. 1 skal selskaberne for de skibe, der første gang falder ind under denne forordnings anvendelsesområde efter den 31. august 2017, indsende en overvågningsplan til verifikatoren uden unødigt ophold og senest to måneder efter hvert skibs første gang anløber en havn under en medlemsstats jurisdiktion.
3. Overvågningsplanen skal bestå af fuldstændig og gennemsigtig dokumentation for overvågningsmetoden for det berørte skib og skal mindst indeholde følgende elementer:
- a) identifikation af skibet og skibets type, herunder dets navn, dets IMO-identifikationsnummer, dets registreringshavn eller hjemsted og navnet på skibets ejer
 - b) selskabets navn og adresse, telefonnummer og e-mailadresse på en kontaktperson
 - c) en beskrivelse af følgende CO₂-emissionskilder om bord på skibet: hovedmotorer, hjælpemotorer, gasturbiner, kedler og inertgasgeneratorer og de anvendte brændstoftyper
 - d) en beskrivelse af de procedurer, systemer og ansvarsområder, der anvendes til at ajourføre listen over CO₂-emissionskilder i løbet af rapporteringsperioden
 - e) en beskrivelse af de procedurer, der anvendes til at overvåge, at listen over sejlads er fuldstændig
 - f) en beskrivelse af procedurerne for overvågning af skibets brændstofforbrug, herunder:
 - i) den metode, der er valgt blandt de i bilag I opregnede, til beregning af brændstofforbruget for hver CO₂-emissionskilde, herunder, hvor dette er relevant, en beskrivelse af det anvendte måleudstyr
 - ii) procedurerne for måling af brændstoftilfyldning og brændstofindholdet i tanke, en beskrivelse af det anvendte måleudstyr og procedurerne, der benyttes til at registrere, hente, overføre og lagre oplysninger om målinger, alt efter hvad der er relevant
 - iii) den metode, der er valgt til bestemmelse af densitet, hvor dette er relevant
 - iv) en procedure til sikring af, at den samlede usikkerhed ved brændstofmåling overholder denne forordnings krav, og hvor det er muligt med henvisning til national lovgivning, klausuler i kundekontrakter eller brændstofleverandørens standarder for nøjagtighed
 - g) de anvendte emissionsfaktorer for hver brændstoftype, eller for så vidt angår alternative brændstoffer, metoderne til bestemmelse af emissionsfaktorerne, herunder fremgangsmåden ved prøveudtagning, analysemetoder og en beskrivelse af de benyttede laboratorier med disse laboratoriers ISO 17025-akkreditering, hvor en sådan forefindes
 - h) en beskrivelse af de anvendte procedurer til bestemmelse af aktivitetsdata pr. sejlads, herunder:
 - i) procedurerne, ansvarsområderne og datakilderne til bestemmelse og registrering af afstanden
 - ii) procedurerne, ansvarsområderne, formler og datakilderne til bestemmelse og registrering af fragt og antal passagerer, alt efter hvad der er relevant
 - iii) procedurerne, ansvarsområderne, formlerne og datakilderne til bestemmelse og registrering af den tid, der er tilbragt til søs mellem afgangshavnen og ankomsthavnen
 - i) en beskrivelse af den anvendte metode til bestemmelse af surrogatdata til brug for manglende data
 - j) en revisionsjournal for at registrere alle detaljer om revisionshistorikken.
4. Overvågningsplanen kan også indeholde oplysninger om skibets isklasse og/eller procedurer, ansvarsområder, formler og datakilder til bestemmelse og registrering af den tilbagelagte distance og den tid, der er medgået til sejlads i is.
5. Selskaberne skal anvende standardiserede overvågningsplaner baseret på skabeloner. Disse skabeloner, herunder tekniske regler for ensartet anvendelse heraf, skal fastlægges af Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 24, stk. 2.

Artikel 7

Ændringer af overvågningsplanen

1. Selskaberne skal løbende og mindst én gang om året kontrollere, om et skibs overvågningsplan afspejler skibets art og funktion, samt om overvågningsmetoden kan forbedres.

2. Selskaber skal ændre overvågningsplanen i enhver af de følgende situationer:
 - a) hvis der sker et selskabsskifte
 - b) hvis der forekommer nye CO₂-emissioner som følge af nye emissionskilder eller som følge af, at der anvendes nye brændstoffer, som endnu ikke er indeholdt i overvågningsplanen
 - c) hvis tilgængeligheden af data har ændret sig, fordi der anvendes nye måleudstyrstyper, nye prøvetagningsmetoder eller analysemetoder eller af andre årsager, som kan medføre større nøjagtighed i bestemmelsen af CO₂-emissioner
 - d) hvis data fremkommet ved den anvendte overvågningsmetode har vist sig at være ukorrekte
 - e) hvis det konstateres, at dele af overvågningsplanen ikke stemmer overens med kravene i denne forordning, og selskabet skal revidere den, jf. artikel 13, stk. 1.
3. Selskaberne skal uden unødigt ophold underrette verifikatorerne om alle forslag til ændring af overvågningsplanen.
4. Ændringer af overvågningsplanen, jf. stk. 2, litra b), c) og d), i denne artikel, skal vurderes af verifikatoren i overensstemmelse med artikel 13, stk. 1. Efter vurderingen underretter verifikatoren selskabet om, hvorvidt disse ændringer nu stemmer overens.

AFDELING 3

Overvågning af CO₂-emissioner og andre relevante oplysninger

Artikel 8

Overvågning af aktiviteter i rapporteringsperioden

Fra den 1. januar 2018 skal selskaberne med udgangspunkt i den overvågningsplan, der er blevet vurderet i overensstemmelse med artikel 13, stk. 1, overvåge CO₂-emissionerne for hvert skib pr. sejlads og årligt ved hjælp af den relevante metode til bestemmelse af CO₂-emissionerne af de metoder, der er anført i bilag I, del B, og ved at beregne CO₂-emissionerne i overensstemmelse med bilag I, del A.

Artikel 9

Overvågning pr. sejlads

1. På grundlag af den overvågningsplan, der vurderes i overensstemmelse med artikel 13, stk. 1, skal selskaberne for hvert skib, der anløber eller forlader, og for hver sejlads til eller fra, en havn, under en medlemsstats jurisdiktion overvåge følgende oplysninger i overensstemmelse med bilag I, del A, og bilag II, del A:
 - a) afgangshavn og ankomsthavn, herunder dato og tidspunkt for afgang og ankomst
 - b) mængde og emissionsfaktor for hver af de typer af brændstof, som forbruges i alt
 - c) udledt CO₂
 - d) tilbagelagt distance
 - e) tid til søs
 - f) fragt
 - g) transportarbejde.

Selskaberne kan også overvåge oplysninger vedrørende skibets isklasse og sejlads i is, hvor dette er relevant.

2. Uanset denne artikels stk. 1 og med forbehold af artikel 10 er et selskab undtaget fra forpligtelsen til at overvåge oplysningerne i denne artikels stk. 1 pr. sejlads for så vidt angår et specifikt skib, hvis:
 - a) alle skibets sejlads i løbet af rapporteringsperioden enten indledes eller afsluttes i en havn under en medlemsstats jurisdiktion, og
 - b) skibet ifølge fartplanen foretager mere end 300 sejlads i løbet af rapporteringsperioden.

*Artikel 10***Årlig overvågning**

På grundlag af den overvågningsplan, der vurderes i overensstemmelse med artikel 13, stk. 1, skal selskaberne for hvert skib og for hvert kalenderår overvåge følgende parametre i overensstemmelse med bilag I, del A, og bilag II, del B:

- a) mængde og emissionsfaktor for hver af de typer af brændstof, som forbruges i alt
- b) samlet mængde udledt CO₂, der falder ind under denne forordnings anvendelsesområde
- c) samlede CO₂-emissioner fra alle sejlads mellem havne under en medlemsstats jurisdiktion
- d) samlede CO₂-emissioner fra alle sejlads med afgang fra havne under en medlemsstats jurisdiktion
- e) samlede CO₂-emissioner fra alle sejlads til havne under en medlemsstats jurisdiktion
- f) CO₂-emissioner udledt i havne under en medlemsstats jurisdiktion, mens skibet lå ved kaj
- g) samlet tilbagelagt distance
- h) samlet tid til søs
- i) samlet transportarbejde
- j) gennemsnitlig energieffektivitet.

Selskaberne kan overvåge oplysninger vedrørende skibets isklasse og sejlads i is, hvor dette er relevant.

Selskaberne kan også overvåge brændstofforbrug og udledt CO₂ fordelt på andre kriterier, som er defineret i overvågningsplanen.

*AFDELING 4***Rapportering***Artikel 11***Emissionsrapportens indhold**

1. Fra 2019 skal selskaberne hvert år senest den 30. april indsende en emissionsrapport til Kommissionen og myndighederne i de relevante flagstater vedrørende CO₂-emissioner og andre relevante oplysninger for hele rapporteringsperioden for hvert skib, som de er ansvarlige for, som en verifikator har verificeret som tilfredsstillende i overensstemmelse med artikel 13.
2. Såfremt et skib skifter selskab, skal det nye selskab sikre, at hvert skib, som det er ansvarligt for, opfylder kravene i denne forordning for hele den rapporteringsperiode, hvorunder det er ansvarligt for det relevante skib.
3. Selskabernes emissionsrapport skal indeholde følgende oplysninger:
 - a) data, der identificerer skibet og selskabet, herunder:
 - i) skibets navn
 - ii) IMO-identifikationsnummer
 - iii) registreringshavn eller hjemsted
 - iv) skibets isklasse, hvis den fremgår af overvågningsplanen
 - v) skibets tekniske effektivitet (designindekset for energieffektivitet (EEDI) eller den anslåede indekssværdi (EIV) i overensstemmelse med IMO's beslutning MEPC.215 (63), hvor dette er relevant)
 - vi) skibsejerens navn
 - vii) skibsejerens adresse og hjemsted

- viii) selskabets navn (hvis det ikke er skibsejeren)
 - ix) selskabets adresse (hvis det ikke er skibsejeren) og hjemsted
 - x) adresse, telefonnummer og e-mailadresse på en kontaktperson
- b) identiteten af den verifikator, som vurderede emissionsrapporten
 - c) oplysninger om den anvendte overvågningsmetode og den dermed forbundne usikkerhed
 - d) resultaterne af den årlige overvågning af parametre i overensstemmelse med artikel 10.

Artikel 12

Emissionsrapportens format

1. Emissionsrapporten skal indsendes ved hjælp af automatiske systemer og dataudvekslingsformater, herunder elektroniske skabeloner.
2. Kommissionen fastsætter ved hjælp af gennemførelsesretsakter de tekniske regler for dataudvekslingsformaterne, herunder de elektroniske skabeloner. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 24, stk. 2.

KAPITEL III

VERIFIKATION OG AKKREDITERING

Artikel 13

Omfanget af akkrediteringsaktiviteterne og verifikationsrapporten

1. Verifikatoren vurderer, om overvågningsplanen opfylder kravene i artikel 6 og 7. Såfremt verifikatorens vurdering konstaterer afvigelser i forhold til disse krav, reviderer det berørte selskab sin overvågningsplan i henhold hertil og forelægger den reviderede plan for verifikatoren med henblik på en endelig vurdering, inden rapporteringsperioden starter. Selskabet enes med verifikatoren om den nødvendige tidsfrist for indførelse af disse revisioner. Denne tidsfrist må under alle omstændigheder ikke ligge efter rapporteringsperiodens begyndelse.

2. Verifikatoren skal vurdere, om emissionsrapporten opfylder kravene i artikel 8-12 og i bilag I og II.

Verifikatoren skal navnlig vurdere, om CO₂-emissionerne og andre relevante oplysninger i emissionsrapporten er bestemt i overensstemmelse med artikel 8, 9 og 10 og overvågningsplanen.

3. Såfremt verifikationsvurderingen med rimelig garanti fra verifikatoren konkluderer, at emissionsrapporten ikke indeholder væsentlige ukorrekte angivelser, udsteder verifikatoren en verifikationsrapport, som konstaterer, at emissionsrapporten er verificeret som tilfredsstillende. Verifikationsrapporten skal præcisere alle de forhold, som er relevante for verifikatorens udførte arbejde.

4. Såfremt det i verifikationsvurderingen konkluderes, at emissionsrapporten indeholder ukorrekte angivelser eller afvigelser i forhold til kravene i denne forordning, underretter verifikatoren selskabet rettidigt derom. Selskabet skal derefter afhjælpe de ukorrekte angivelser eller afvigelser, så verifikationen kan afsluttes rettidigt, og skal forelægge verifikatoren den reviderede emissionsrapport og andre oplysninger, som var nødvendige for at afhjælpe afvigelse, som blev konstateret. I sin verifikationsrapport skal verifikatoren fastslå, om de ukorrekte angivelser eller afvigelser, som er blevet konstateret under verifikationsvurderingen, er blevet afhjulpet af selskabet. Hvis de meddelte ukorrekte angivelser eller afvigelser ikke er blevet afhjulpet og enkeltvis eller tilsammen fører til væsentlige ukorrekte angivelser, skal verifikatoren udstede en verifikationsrapport, hvori det angives, at emissionsrapporten ikke opfylder denne forordning.

Artikel 14

Generelle forpligtelser og principper for verifikatorerne

1. Verifikatoren skal være uafhængig af et skibs selskab eller operatør og udføre de aktiviteter, som kræves i henhold til denne forordning i offentlighedens interesse. I denne henseende må hverken verifikatoren eller en del af den samme juridiske enhed være et selskab eller et skibs operatør, ejer af et selskab eller være ejet af dem, ligesom verifikatoren ikke må have forbindelser til selskabet, som kan påvirke dennes uafhængighed og upartiskhed.

2. Med hensyn til verifikationen af emissionsrapporten og selskabets overvågningsprocedurer skal verifikatoren vurdere pålideligheden, troværdigheden og præcisionen af overvågningssystemerne og de rapporterede data samt oplysninger vedrørende CO₂-emissioner, navnlig:

- a) tildeling af brændstofforbrug til sejlads
- b) de rapporterede data om brændstofforbrug og dermed forbundne målinger og beregninger
- c) valg og anvendelse af emissionsfaktorer
- d) de beregninger, der ligger til grund for bestemmelsen af de samlede CO₂-emissioner
- e) de beregninger, der ligger til grund for bestemmelsen af energieffektiviteten.

3. Verifikatoren skal kun tage emissionsrapporter, som er forelagt i henhold til artikel 12, i betragtning, såfremt pålidelige og troværdige data og oplysninger gør det muligt at bestemme CO₂-emissionerne med en rimelig grad af sikkerhed, og forudsat at følgende er sikret:

- a) de rapporterede data er sammenhængende med hensyn til de anslåede data, der er baseret på skibets sporingsdata og kendetegn som maskineffekten
- b) de rapporterede data er fri for uoverensstemmelser, navnlig i sammenligning med den samlede mængde brændstof, som hvert skib årligt indkøber, og det samlede brændstofforbrug under sejlads
- c) dataene er indsamlet i overensstemmelse med de gældende regler, og
- d) skibets relevante registre er fuldstændige og konsekvente.

Artikel 15

Verifikationsprocedurer

1. Verifikatoren skal identificere potentielle risici i forbindelse med overvågningen og rapporteringen ved at sammenligne rapporterede CO₂-emissioner med anslåede data baseret på skibets sporingsdata og karakteristika som maskineffekten. Såfremt der findes betydelige afvigelser, skal verifikatoren udføre supplerende analyser.

2. Verifikatoren skal identificere potentielle risici i forbindelse med de forskellige beregningstrin ved at gennemgå alle de anvendte datakilder og metoder.

3. Verifikatoren skal tage hensyn til alle effektive risikokontrolmetoder, som selskabet har anvendt for at mindske usikkerheden forbundet med den nøjagtighed, der er specifik i forhold til de anvendte overvågningsmetoder.

4. Selskabet skal give verifikatoren eventuelle yderligere oplysninger, som gør det muligt for verifikatoren at udføre verifikationsprocessen. Verifikatoren kan udføre kontroller på stedet i løbet af verifikationsprocessen for at bestemme de rapporterede data og oplysningers pålidelighed.

5. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 23 for yderligere at præcisere reglerne for verifikationsaktiviteterne i henhold til denne forordning. Ved vedtagelsen af disse retsakter tager Kommissionen hensyn til elementerne i bilag III, del A. Reglerne, der præciseres i disse delegerede retsakter, skal baseres på verifikationsprincipperne, jf. artikel 14, samt på relevante internationalt anerkendte standarder.

Artikel 16

Akkreditering af verifikatorer

1. Verifikatorer, der vurderer overvågningsplaner og emissionsrapporter og udsteder verifikationsrapporter og overensstemmelsesdokumenter omhandlet i denne forordning skal akkrediteres for aktiviteter inden for denne forordnings anvendelsesområde af et nationalt akkrediteringsorgan i henhold til forordning (EF) nr. 765/2008.

2. Såfremt denne forordning ikke indeholder særskilte bestemmelser om akkreditering af verifikatorer, finder de relevante bestemmelser i forordning (EF) nr. 765/2008 anvendelse.

3. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 23 med henblik på at præcisere verifikatorernes akkrediteringsmetoder. Ved vedtagelsen af disse retsakter tager Kommissionen hensyn til elementerne i bilag III, del B. Metoderne, der præciseres i disse delegerede retsakter, skal baseres på verifikationsprincipperne, jf. artikel 14, samt på relevante internationalt anerkendte standarder.

KAPITEL IV

OPLYSNINGERNES OVERENSSTEMMELSE OG OFFENTLIGGØRELSE

Artikel 17

Overensstemmelsesdokument

1. Såfremt emissionsrapporten opfylder kravene fastsat i artikel 11-15 og i bilag I og II, skal verifikatoren på grundlag af verifikationsrapporten udstede et overensstemmelsesdokument for det relevante skib.
2. Overensstemmelsesdokumentet skal indeholde følgende oplysninger:
 - a) skibets identitet (navn, IMO-identifikationsnummer og registreringshavn eller hjemsted)
 - b) skibsejerens navn, adresse samt hjemsted
 - c) verifikatorens identitet
 - d) datoen for udstedelse af overensstemmelsesdokumentet, dets gyldighedsperiode og den relevante rapporteringsperiode.
3. Overensstemmelsesdokumenter anses for at være gyldige i en periode på 18 måneder efter udgangen af rapporteringsperioden.
4. Verifikatoren skal uden ophold underrette Kommissionen og flagstatens myndighed om udstedelsen af ethvert overensstemmelsesdokument. Verifikatoren skal sende oplysningerne i stk. 2 via automatiske systemer og dataudvekslingsformater, herunder elektroniske skabeloner.
5. Kommissionen fastsætter ved hjælp af gennemførelsesretsakter de tekniske regler for dataudvekslingsformaterne, herunder de elektroniske skabeloner. Disse gennemførelsesretsakter vedtages af Kommissionen efter undersøgelsesproceduren i artikel 24, stk. 2.

Artikel 18

Forpligtelse til at opbevare et gyldigt overensstemmelsesdokument om bord

Senest den 30. juni i året efter rapporteringsperiodens afslutning skal skibe, der anløber, opholder sig i eller forlader en havn under en medlemsstats jurisdiktion og som under rapporteringsperioden har foretaget sejlads, opbevare et gyldigt overensstemmelsesdokument.

Artikel 19

Opfyldelse af overvågnings- og rapporteringskravene og inspektioner

1. På grundlag af de oplysninger, som er offentliggjort i overensstemmelse med artikel 21, stk. 1, skal hver medlemsstat træffe alle fornødne foranstaltninger for at sikre, at skibe, der fører dens flag, opfylder overvågnings- og rapporteringskravene i artikel 8-12. Medlemsstaterne skal betragte den omstændighed, at der er udstedt et overensstemmelsesdokument for det pågældende skib i henhold til artikel 17, stk. 4, som bevis for en sådan overensstemmelse.
2. Hver medlemsstat skal sikre, at enhver inspektion af et skib i en havn under dens jurisdiktion udført i henhold til direktiv 2009/16/EF omfatter kontrol af, at der opbevares et gyldigt overensstemmelsesdokument om bord.
3. For hvert skib, for hvilket oplysningerne i artikel 21, stk. 2, litra i) og j), ikke forefindes på det tidspunkt, hvor det anløber en havn under en medlemsstats jurisdiktion, kan den berørte medlemsstat kontrollere, om der opbevares et gyldigt overensstemmelsesdokument om bord.

Artikel 20

Sanktioner, udveksling af oplysninger og afgørelse om bortvisning

1. Medlemsstaterne fastsætter et sanktionssystem for manglende opfyldelse af overvågnings- og rapporteringsforpligtelserne i artikel 8-12 og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at sanktionerne iværksættes. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne skal underrette Kommissionen om disse bestemmelser senest den 1. juli 2017 og skal uden ophold underrette Kommissionen om eventuelle efterfølgende ændringer.

2. Medlemsstaterne skal etablere en effektiv udveksling af oplysninger og et effektivt samarbejde mellem de af deres nationale myndigheder, der er ansvarlige for at sikre, at overvågnings- og rapporteringsforpligtelserne opfyldes eller, hvor det er relevant, de myndigheder, som har fået overdraget sanktionsprocedurerne. De nationale sanktionsprocedurer, som hver medlemsstat iværksætter mod et specificeret skib, skal meddeles Kommissionen, Det Europæiske Søfartssikkerhedsagentur (EMSA), de andre medlemsstater og den relevante flagstat.

3. For skibe, hvis manglende opfyldelse af overvågnings- og rapporteringskravene strækker sig over to eller flere på hinanden følgende rapporteringsperioder, og hvor andre håndhævelsesforanstaltninger ikke har kunnet sikre overholdelsen, kan den kompetente myndighed i anløbshavnens medlemsstat udstede en afgørelse om bortvisning, som skal meddeles Kommissionen, EMSA, de andre medlemsstater og den relevante flagstat. Efter udstedelsen af en sådan afgørelse om bortvisning skal enhver medlemsstat nægte det berørte skib at anløbe sine havne, indtil selskabet opfylder sine overvågnings- og rapporteringsforpligtelser i overensstemmelse med artikel 11 og 18. Opfyldelsen af disse forpligtelser bekræftes ved forelæggelse af et gyldigt overensstemmelsesdokument for den kompetente nationale myndighed, som udstedte afgørelsen om bortvisning. Dette stykke berører ikke søfartens internationale regler for nødstedte skibe.

4. Skibsejeren eller operatøren af et skib eller dennes repræsentant i medlemsstaterne skal have ret til effektive retsmidler ved en ret mod en afgørelse om bortvisning og skal oplyses korrekt herom af den kompetente myndighed i medlemsstaten for anløbshavn. Medlemsstaterne indfører og opretholder passende procedurer med henblik herpå.

5. Enhver medlemsstat, der ikke har nogen søhavne på sit område og som har lukket sit nationale skibsregister eller ikke har nogen skibe, der fører dens flag, og som henhører under denne forordnings anvendelsesområde, og så længe ingen skibe fører dens flag, kan blive undtaget fra bestemmelserne i denne artikel. Enhver medlemsstat, der har til hensigt at benytte sig af denne undtagelse, underretter Kommissionen herom senest den 1. juli 2015. Enhver senere ændring meddeles ligeledes Kommissionen.

Artikel 21

Offentliggørelse af oplysninger og Kommissionens rapport

1. Inden den 30. juni hvert år offentliggør Kommissionen oplysningerne om CO₂-emissionerne rapporteret i overensstemmelse med artikel 11 såvel som oplysningerne i denne artikels stk. 2.

2. I de oplysninger, der skal offentliggøres, nævner Kommissionen blandt andet følgende:

- a) skibets identitet (navn, IMO-identifikationsnummer og registreringshavn eller hjemsted)
- b) skibets tekniske effektivitet (EEDI eller EIV, alt efter hvad der er relevant)
- c) årlige CO₂-emissioner
- d) årligt samlet brændstofforbrug for sejladser
- e) årligt gennemsnitligt brændstofforbrug og CO₂-emissioner pr. tilbagelagt distance for sejladser
- f) årligt gennemsnitligt brændstofforbrug og CO₂-emissioner pr. tilbagelagt distance og transporteret fragt for sejladser
- g) årlig samlet tid til søs for sejladser
- h) den anvendte overvågningsmetode
- i) overensstemmelsesdokumentets udstedelsesdato og udløbsdato
- j) identiteten af den verifikator, som vurderede emissionsrapporten
- k) alle andre oplysninger, som overvåges og rapporteres på frivilligt grundlag i henhold til artikel 10.

3. Hvis offentliggørelsen af en kategori af aggregerede data i henhold til stk. 2, som ikke vedrører CO₂-emissioner, på grund af specifikke omstændigheder undtagelsesvis underminerer beskyttelsen af kommercielle interesser, som fortjener beskyttelse som en legitim økonomisk interesse, der tilsidesætter en offentlig interesse i offentliggørelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1367/2006 ⁽¹⁾, anvendes på selskabets anmodning et andet niveau af aggregering af disse specifikke data for at beskytte sådanne interesser. Hvis anvendelsen af et andet niveau af aggregering ikke er muligt, offentliggør Kommissionen ikke disse data.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1367/2006 af 6. september 2006 om anvendelse af Århus-konventionens bestemmelser om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet på Fællesskabets institutioner og organer (EUT L 264 af 25.9.2006, s. 13).

4. Kommissionen offentliggør en årlig rapport om CO₂-emissioner og andre relevante oplysninger fra søtransport, herunder aggregerede og uddybede resultater med henblik på at orientere offentligheden og muliggøre en vurdering af søtransportens CO₂-emissioner og effektivitet efter størrelse, skibstype, aktivitet eller enhver anden kategori, der anses for relevant.
5. Kommissionen vurderer hvert andet år søtransportsektorens samlede indvirkning på det globale klima, herunder via ikke-CO₂-relaterede emissioner eller virkninger.
6. Inden for rammerne af sit mandat skal EMSA bistå Kommissionen i dennes arbejde med at overholde denne artikel samt artikel 12 og 17 i denne forordning i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1406/2002 ⁽¹⁾.

KAPITEL V

INTERNATIONALT SAMARBEJDE

Artikel 22

Internationalt samarbejde

1. Kommissionen skal løbende underrette IMO og andre relevante internationale organer om gennemførelsen af denne forordning, uden at dette berører kompetencefordelingen eller beslutningsprocedurerne som fastlagt i traktaterne.
2. Kommissionen og, hvis det er relevant, medlemsstaterne skal varetage teknisk udveksling med tredjelande, navnlig vedrørende videreudvikling af overvågningsmetoder, tilrettelæggelse af rapporteringen og verifikation af emissionsrapporter.
3. Såfremt der indgås en international aftale om et globalt system til overvågning, rapportering og verifikation for drivhusgasemissioner eller om globale foranstaltninger til reduktion af drivhusgasemissioner fra søtransport, revurderer Kommissionen denne forordning og foreslår, hvor det er relevant, ændringer til denne forordning for at sikre tilpasning til denne internationale aftale.

KAPITEL VI

DELEGEREDE BEFØJELSER OG GENNEMFØRELSESBEFØJELSER SAMT ENDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 23

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen følger sin sædvanlige praksis og gennemfører høringer med eksperter, herunder eksperter fra medlemsstaterne, før den vedtager disse delegerede retsakter.
2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 5, stk. 2, artikel 15, stk. 5, og artikel 16, stk. 3, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 1. juli 2015. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.
3. Den i artikel 5, stk. 2, artikel 15, stk. 5, og artikel 16, stk. 3, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning fra dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.
4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1406/2002 af 27. juni 2002 om oprettelse af et europæisk agentur for søfartssikkerhed (EFT L 208 af 5.8.2002, s. 1).

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 5, stk. 2, artikel 15, stk. 5, og artikel 16, stk. 3, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 24

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af det udvalg, der er nedsat ved artikel 26 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013⁽¹⁾. Dette udvalg er et udvalg i henhold til forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011. Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendes.

Artikel 25

Ændringer af direktiv 2009/16/EF

Følgende punkt føjes til listen i bilag IV til direktiv 2009/16/EF:

- »50. Overensstemmelsesdokument udstedt i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/757 af 29. april 2015 om overvågning, rapportering og verifikation af CO₂-emissioner fra søtransport og om ændring af direktiv 2009/16/EF (*).

(*) EUT L 123 af 19.5.2015, s. 55«

Artikel 26

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft den 1. juli 2015.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 29. april 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

Formand

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013 af 21. maj 2013 om en mekanisme til overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner og rapportering af andre oplysninger vedrørende klimaændringer på nationalt plan og EU-plan og om ophævelse af beslutning nr. 280/2004/EF (EUT L 165 af 18.6.2013, s. 13).

BILAG I

Metoder til overvågning af CO₂-emissionerA. BEREGNING AF CO₂-EMISSIONER (ARTIKEL 9)

Ved beregning af CO₂-emissioner skal selskaberne anvende følgende formel:

Brændstofforbrug × emissionsfaktor

Brændstofforbruget skal omfatte brændstof forbrugt af hovedmotorer, hjælpemotorer, gasturbiner, kedler og inertgasgeneratorer.

Brændstofforbrug i havne, mens skibet ligger til kaj, beregnes særskilt.

I princippet skal der anvendes standardværdier for emissionsfaktorer for brændstof, medmindre selskabet beslutter sig for at anvende de data for brændstofkvalitet, som er omhandlet i bunkerleveringsattesterne, og som anvendes til at vise, at selskabet overholder de gældende regler om svovlemissioner.

Disse standardværdier for emissionsfaktorer skal baseres på de senest tilgængelige værdier fra Det Mellemstatslige Panel om Klimaændringer (IPCC-værdier). Disse værdier kan findes i bilag VI i Kommissionens forordning (EU) nr. 601/2012 ⁽¹⁾.

Der skal anvendes relevante emissionsfaktorer med hensyn til biobrændstoffer og alternative ikkefossile brændstoffer.

B. METODER TIL BESTEMMELSE AF CO₂-EMISSIONER

Selskabet skal i overvågningsplanen definere, hvilken overvågningsmetode der skal anvendes til at beregne brændstofforbruget for hvert skib, som det er ansvarligt for, og sikre, at når metoden først er valgt, anvendes den konsekvent.

Det faktiske brændstofforbrug for hver sejlads anvendes og beregnes ved hjælp af en af følgende metoder:

- a) Bunkerleveringsattest og periodiske opgørelser af brændstoftanke
- b) Overvågning af bunkertanke om bord
- c) Flowmålere for de relevante forbrændingsprocesser
- d) Målinger af direkte CO₂-emissioner.

Enhver kombination af disse metoder kan, når de er vurderet af verifikatoren, anvendes, hvis den forbedrer målingens generelle nøjagtighed.

1. Metode A: Bunkerleveringsattester og periodiske opgørelser af brændstoftanke

Denne metode er baseret på mængden og typen af brændstof som defineret i bunkerleveringsattesten kombineret med periodiske opgørelser over brændstoftanke ud fra aflæsninger af tankene. Brændstoffet ved starten af perioden plus leveringer minus tilgængeligt brændstof ved periodens udgang og udtømt brændstof (»de-bunkered«) mellem starten af perioden og slutningen af perioden udgør brændstofforbruget i en periode.

Perioden omfatter tiden mellem to havneanløb eller tiden i en havn. For det brændstof, som er forbrugt i en periode, skal brændstoffypen og svovlindholdet præciseres.

Denne metode anvendes ikke, såfremt der ikke opbevares bunkerleveringsattester om bord på skibet, navnlig hvis lasten anvendes som brændstof, f.eks. fordampet flydende naturgas (LNG).

I henhold til eksisterende regler under bilag VI til Marpol er bunkerleveringsattesten obligatorisk, den skal opbevares om bord i tre år efter leveringen af bunkerbrændstoffet og den skal være tilgængelig. Den periodiske opgørelse over brændstoftanke om bord baseres på aflæsninger af brændstoftankene. Der anvendes tanktabel for hver brændstoftanke for at bestemme mængden på det tidspunkt, hvor brændstoftanken aflæses. Usikkerheden i forbindelse med bunkerleveringsattesten skal præciseres i overvågningsplanen. Brændstoftanke skal aflæses ved hjælp af relevante metoder som automatiske systemer, pejlinger og streg-endemål. Pejlemetoden for tanken og usikkerheden i forbindelse dermed skal præciseres i overvågningsplanen.

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EU) nr. 601/2012 af 21. juni 2012 om overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF (EUT L 181 af 12.7.2012, s. 30).

Hvis brændstofpåfyldningsmængden eller brændstofmængden i brændstoftankene er angivet i volumenenheder (liter), omregner selskabet denne kvantitet fra volumen til masse ved at benytte de reelle densitetsværdier. Selskabet skal bestemme den faktiske densitet ved hjælp af en af følgende metoder:

- a) målesystemer om bord
- b) den af brændstofleverandøren målte densitet ved brændstofpåfyldning og registreret på fakturaen for brændstoffet eller bunkerleveringsattesten.

Den reelle densitet udtrykkes i kg/l og bestemmes ved den reelle temperatur for en specifik måling. I tilfælde, hvor de faktiske værdier ikke er tilgængelige, anvendes en standardfaktor for densitet for den relevante brændstofftype, når den er blevet vurderet af verifikatoren.

2. Metode B: Overvågning af bunkertanke om bord

Denne metode er baseret på aflæsninger af brændstoftanke for alle brændstoftanke om bord. Tankene skal aflæses dagligt, når skibet er til søs, og hver gang der påfyldes (»bunkering«) og udtømmes (»de-bunkering«) brændstof.

De akkumulerede forskelle i brændstoftankniveauet mellem to aflæsninger svarer til brændstofforbruget i en periode.

Perioden omfatter tiden mellem to havneanløb eller tiden i en havn. For det brændstof, som er forbrugt i en periode, skal brændstofftypen og svovlindholdet præciseres.

Brændstoftanke skal aflæses ved hjælp af relevante metoder som automatiske systemer, pejlinger og streg-endemål. Pejlemetoden for tanken og usikkerheden i forbindelse dermed skal præciseres i overvågningsplanen.

Hvis brændstofpåfyldningsmængden eller brændstofmængden i brændstoftankene er angivet i volumenenheder (liter), omregner selskabet denne kvantitet fra volumen til masse ved at benytte de reelle densitetsværdier. Selskabet skal bestemme den faktiske densitet ved hjælp af en af følgende metoder:

- a) målesystemer om bord
- b) den af brændstofleverandøren målte densitet ved brændstofpåfyldning og registreret på fakturaen for brændstoffet eller bunkerleveringsattesten
- c) densiteten målt i en testanalyse foretaget på et godkendt brændstoffestlaboratorium, hvis et sådant findes.

Den reelle densitet udtrykkes i kg/l og bestemmes ved den reelle temperatur for en specifik måling. I tilfælde, hvor de faktiske værdier ikke er tilgængelige, anvendes en standardfaktor for densitet for den relevante brændstofftype, når den er blevet vurderet af verifikatoren.

3. Metode C: Flowmålere for de relevante forbrændingsprocesser

Denne metode er baseret på målte brændstofstrømme om bord. Dataene fra alle flowmålere, der er forbundet med relevante CO₂-emissionskilder, kombineres for at bestemme hele brændstofforbruget i en bestemt periode.

Perioden omfatter tiden mellem to havneanløb eller tiden i en havn. For det brændstof, som er forbrugt i en periode, skal brændstofftypen og svovlindholdet overvåges.

Den anvendte kalibreringsmetode og usikkerheden i forbindelse med de anvendte flowmålere skal præciseres i overvågningsplanen.

Hvis brændstofforbruget bestemmes i volumenenheder (liter), omregner selskabet denne mængde fra volumen til masse ved at benytte de reelle densitetsværdier. Selskabet skal bestemme den faktiske densitet ved hjælp af en af følgende metoder:

- a) målesystemer om bord
- b) den af brændstofleverandøren målte densitet ved brændstofpåfyldning og registreret på fakturaen brændstoffet eller bunkerleveringsattesten.

Den reelle densitet udtrykkes i kg/l og bestemmes ved den reelle temperatur for en specifik måling. I tilfælde, hvor de faktiske værdier ikke er tilgængelige, anvendes en standardfaktor for densitet for den relevante brændstofftype, når den er blevet vurderet af verifikatoren.

4. Metode D: Målinger af direkte CO₂-emissioner

Målinger af direkte CO₂-emissioner kan anvendes til sejlads og til CO₂-emissioner i havne under en medlemsstats jurisdiktion. CO₂-emissioner skal omfatte CO₂ udledt af hovedmotorer, hjælpemotorer, gasturbiner, kedler og inertgas-generatorer. For skibe, hvor rapporteringen er baseret på denne metode, skal brændstofforbruget beregnes ved hjælp af de målte CO₂-emissioner og den korrekte emissionsfaktor for de relevante brændstoffer.

Denne metode er baseret på bestemmelse af CO₂-emissionsstrømme i røggasskorstene ved at multiplicere CO₂-koncentrationen i røggassen med røggasstrømmen.

Den anvendte kalibreringsmetode og usikkerheden i forbindelse med de anvendte anordninger skal præciseres i overvågningsplanen.

BILAG II

Overvågning af andre relevante oplysninger

A. OVERVÅGNING PR. SEJLADS (ARTIKEL 9)

1. Med hensyn til overvågning af andre relevante oplysninger pr. sejlads (artikel 9, stk. 1) skal selskaberne overholde følgende regler:

- a) afgang- og ankomstdatoen og -tidspunktet skal angives ifølge Greenwich Mean Time (GMT). Tiden til søs skal beregnes på grundlag oplysninger om afgang fra og ankomst til havnen og skal ikke omfatte opankring
- b) den tilbagelagte distance kan enten være distancen for den mest direkte rute mellem afgangshavnen og ankomsthavnen eller den reelt tilbagelagte distance. Såfremt distancen for den mest direkte rute mellem afgangshavnen og ankomsthavnen anvendes, bør der benyttes en konservativ korrektionsfaktor for at sikre, at den tilbagelagte distance ikke undervurderes betydeligt. I overvågningsplanen skal det præciseres, hvilken distanceberegning der anvendes og, om nødvendigt, den anvendte korrektionsfaktor. Den tilbagelagte distance skal angives i sømil
- c) transportarbejde skal bestemmes ved at multiplicere den tilbagelagte distance med fragtmængden
- d) for passagerskibe skal antallet af passagerer angives som fragt. For alle andre kategorier af skibe skal fragtmængden enten angives i metriske ton eller i standardkubikmeter fragt, hvis det er relevant
- e) for ro-ro-skibe defineres fragtmængden som antallet af fragtenheder (lastbiler, biler osv.) eller banemetre multipliceret med standardværdier for deres vægt. Hvis ro-ro-skibes fragtmængde er blevet defineret på grundlag af bilag B til CEN-standard EN 16258 (2012), som dækker »Metode til beregning og deklaration af energiforbrug og emissioner af GHG (drivhusgasser) inden for transportsektoren (gods- og passagertransport)«, anses denne definition for værende i overensstemmelse med denne forordning.

I denne forordning forstås ved »ro-ro-skib« et skib, der er indrettet til transport af roll-on/roll-off-fragt-transportenheder eller med roll-on-roll-off-lastrum

- f) for containerskibe defineres fragt som den samlede vægt i ton af fragten eller, hvis dette ikke er muligt, mængden af TEU (twenty-foot equivalent units) multipliceret med standardværdier for deres vægt. Hvis et containerskibs fragtmængde defineres i overensstemmelse med gældende IMO-retningslinjer eller -instrumenter i medfør af konventionen om sikkerhed for menneskeliv på søen (Solaskonventionen), anses denne definition for værende i overensstemmelse med denne forordning.

I denne forordning forstås ved »containerskib« et skib, der udelukkende er beregnet til fragt af containere i lastrum og på dækket

- g) ved fastlæggelsen af fragtmængden for andre kategorier af skibe end passagerskibe, ro-ro-skibe og containerskibe skal der i givet fald kunne tages hensyn til fragtmængdens vægt og volumen og antallet af transporterede passagerer. Disse kategorier omfatter bl.a. tankskibe, massegodsskibe, fragtskibe, køleskibe, skibe til transport af køretøjer og kombinerede massegodsskibe.

2. For at sikre ensartede vilkår for anvendelsen af stk. 1, litra g), vedtager Kommissionen ved hjælp af gennemførelsesretsakter tekniske regler, der specificerer de parametre, der er foreskrevne for hver af de andre kategorier af skibe, der er omhandlet i det pågældende litra.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages senest den 31. december 2016 efter undersøgelsesproceduren i artikel 24, stk. 2.

Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter om nødvendigt revidere de foreskrevne parametre i stk. 1, litra g). Hvis det er relevant, bør Kommissionen også revidere disse parametre for at tage hensyn til ændringer af dette bilag i medfør af artikel 5, stk. 2. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 24, stk. 2.

3. Med henblik på overholdelse af reglerne i stk. 1 og 2 kan selskaberne også vælge at inkludere specifikke oplysninger vedrørende skibets isklasse og sejlads i is.

B. ÅRLIG OVERVÅGNING (ARTIKEL 10)

Med hensyn til årlig overvågning af andre relevante oplysninger skal selskaberne overholde følgende regler:

De værdier, der skal overvåges, jf. artikel 10, bestemmes ved at sammenlægge de relevante data pr. sejlads.

Den gennemsnitlige energieffektivitet overvåges ved hjælp af mindst fire indikatorer: brændstofforbrug pr. distance, brændstofforbrug pr. transportarbejde, CO₂-emissioner pr. distance og CO₂-emissioner pr. transportarbejde, der beregnes som følger:

Brændstofforbrug pr. distance = samlet årligt brændstofforbrug/samlet tilbagelagt distance

Brændstofforbrug pr. transportarbejde = samlet årligt brændstofforbrug/samlet transportarbejde

CO₂-emissioner pr. distance = samlede årlige CO₂-emissioner/samlet tilbagelagt distance

CO₂-emissioner pr. transportarbejde = samlede årlige CO₂-emissioner/samlet transportarbejde.

Med henblik på overholdelse af disse regler kan selskaberne også vælge at inkludere specifikke oplysninger vedrørende skibets isklasse og sejlads i is samt andre oplysninger vedrørende brændstofforbrug og CO₂-emissioner fordelt på andre kriterier, som er defineret i overvågningsplanen.

BILAG III

Elementer, som skal tages i betragtning i forbindelse med delegerede retsakter i henhold til artikel 15 og 16

A. VERIFIKATIONSPROCEDURER

- verifikatorernes kompetencer
- dokumenter, som selskaberne skal udlevere til verifikatorerne
- risikovurdering, som skal udføres af verifikatorerne
- overensstemmelsesvurdering af overvågningsplanen
- verifikation af emissionsrapporten
- væsentlighedsgrad
- en rimelig garanti fra verifikatorerne
- ukorrekte angivelser og afvigelser
- verifikationsrapportens indhold
- henstillinger til forbedringer
- kommunikation mellem selskaber, verifikatorer og Kommissionen.

B. AKKREDITERING AF VERIFIKATORER

- hvordan der kan anmodes om akkreditering til skibsfartsaktiviteter
 - hvordan verifikatorer vurderes af de nationale akkrediteringsorganer med henblik på udstedelse af akkrediteringscertifikat
 - hvordan de nationale akkrediteringsorganer udfører den nødvendige overvågning med henblik på bekræftelse af fortsat akkreditering
 - kravene til de nationale akkrediteringsorganer, så de er kompetente til at udstede akkreditering til skibsfartsaktiviteter til verifikatorer, herunder henvisning til harmoniserede standarder.
-

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2015/758**af 29. april 2015****om typegodkendelseskrav for indførelse af et køretøjsmonteret eCall-system, der er baseret på 112-tjenesten, og om ændring af direktiv 2007/46/EF**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Der er indført et omfattende EU-typegodkendelsessystem for motorkøretøjer ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF ⁽³⁾.
- (2) De tekniske krav til typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til en række sikkerheds- og miljøelementer er blevet harmoniseret på EU-plan for at sikre et højt trafiksikkerhedsniveau i hele Unionen.
- (3) Indførelsen af en eCall-tjeneste i alle køretøjer og alle medlemsstater har været en af Unionens vigtigste målsætninger på området for trafiksikkerhed siden 2003. For at nå dette mål er der blevet iværksat en række initiativer som en del af en frivillig tilgang til indførelsen, men disse har indtil nu ikke medført tilstrækkelige fremskridt.
- (4) For yderligere at forbedre trafiksikkerheden, blev der i Kommissionens meddelelse af 21. august 2009 med titlen: »eCall: Tid til udbygning« foreslået nye foranstaltninger til at indføre et køretøjsmonteret alarmopkaldssystem i Unionen. En af de foreslåede foranstaltninger var at gøre det obligatorisk at montere 112-baserede køretøjsmonterede eCall-systemer i alle nye køretøjstyper, idet der begyndes med køretøjer i klasse M₁ og N₁ som defineret i bilag II til direktiv 2007/46/EF.
- (5) Den 3. juli 2012 vedtog Europa-Parlamentet en beslutning om eCall: En ny 112-tjeneste for borgerne, der opfordrede Kommissionen til at fremsætte et forslag inden for rammerne af direktiv 2007/46/EF for at sikre obligatorisk indførelse af et offentligt 112-baseret eCall-system inden udgangen af 2015.
- (6) Det er fortsat nødvendigt at forbedre driften af 112-tjenesten i hele Unionen, således at der hurtigt og effektivt ydes assistance i nødsituationer.
- (7) Unionens eCall-system forventes at reducere antallet af dødsulykker i Unionen samt alvoren af de personskader, der følger af trafikulykker, takket være den tidlige varsling af beredskabstjenesterne. Den obligatoriske indførelse af det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system sammen med den nødvendige og koordinerede infrastrukturopgradering af offentlige trådløse mobilkommunikationsnet til overbringelse af eCalls og alarmcentraler til modtagelse og håndtering af eCalls vil gøre tjenesten tilgængelig for alle borgere og dermed bidrage til at mindske antallet af dødsulykker og alvorligt tilskadekomne, sundhedsudgifterne, trængsel forårsaget af ulykker og andre omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 341 af 21.11.2013, s. 47.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 26.2.2014 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets førstebehandlingsholdning af 2.3.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af 28.4.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF af 5. september 2007 om fastlæggelse af en ramme for godkendelse af motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil samt af systemer, komponenter og separate tekniske enheder til sådanne køretøjer (»Rammedirektiv«) (EUT L 263 af 9.10.2007, s. 1).

- (8) I overensstemmelse med artikel 1, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 585/2014/EU ⁽¹⁾ skal medlemsstaterne på deres område mindst seks måneder før datoen for anvendelsen af denne forordning og under alle omstændigheder ikke senere end den 1. oktober 2017 indføre den alarmcentralinfrastruktur til eCall, der er krævet for korrekt modtagelse og håndtering af alle eCall-opkald. I henhold til artikel 3 i afgørelse nr. 585/2014/EU skal medlemsstaterne senest den 24. december 2015 forelægge Kommissionen en rapport om status for gennemførelsen af den nævnte afgørelse. Hvis det i rapporten konkluderes, at alarmcentralinfrastrukturen til eCall ikke vil være driftsklar den 1. oktober 2017, bør Kommissionen træffe passende foranstaltninger til at sikre, at alarmcentralinfrastrukturen til eCall indføres.
- (9) I overensstemmelse med pkt. 4 i Kommissionens henstilling 2011/750/EU ⁽²⁾ bør medlemsstaterne sikre, at mobilnetværksoperatører indførte teknikken til håndtering af »eCall-indikatoren« i deres netværk senest den 31. december 2014. Hvis det i den undersøgelse, der er omhandlet i pkt. 6 i den nævnte henstilling, konkluderes, at »eCall-indikatoren« ikke vil være gennemført senest den 31. marts 2016, bør Kommissionen træffe passende foranstaltninger til at sikre, at mobilnetværksoperatørerne gennemfører teknikken til håndtering af »eCall-indikatoren«.
- (10) Levering af nøjagtige og pålidelige positionsinformationer er et væsentligt element i en effektiv drift af det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system. Derfor er det hensigtsmæssigt at kræve, at det er foreneligt med de serviceydelse, som leveres under programmerne Galileo og den europæiske geostationære navigations-overlay-tjeneste (Egnos) som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) Nr. 1285/2013 ⁽³⁾. Det system, der er oprettet under Galileoprogrammet, er et uafhængigt globalt satellitnavigationssystem, og det system, der er oprettet under Egnosprogrammet, er et regionalt satellitnavigationssystem, der forbedrer kvaliteten af GPS-signalet (det globale positioneringssystem).
- (11) Obligatorisk udstyring af køretøjer med et 112-baseret køretøjsmonteret eCall-system bør i første omgang kun være gældende for nye typer personbiler og lette erhvervskøretøjer (klasse M₁ og N₁), for hvilke der allerede findes hensigtsmæssige udløsningsmekanismer. Muligheden for i nær fremtid at udvide anvendelsen af kravet om et 112-baseret køretøjsmonteret eCall-system til at omfatte andre køretøjskategorier, som f.eks. tunge godskøretøjer, busser, tohjulede motorkøretøjer og landbrugstraktorer, bør vurderes yderligere af Kommissionen med henblik på eventuelt at fremsætte et lovgivningsmæssigt forslag herom.
- (12) Udstyring af eksisterende typer køretøjer, der skal fremstilles efter 31. marts 2018, med det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system bør fremmes med henblik på at øge udbredelsen. For så vidt angår køretøjstyper, der typegodkendes før den 31. marts 2018, kan et eCall-system eftermonteres på frivillig basis.
- (13) Den offentlige interoperable EU-dækkende eCall-tjeneste, der er baseret på det fælleseuropæiske alarmnummer 112, og eCall-systemer understøttet af tredjepartstjenester kan sameksistere, forudsat at de foranstaltninger, der er nødvendige til at sikre kontinuitet i ydelsen af tjenesten til forbrugerne, vedtages. For at sikre den offentlige 112-baserede eCall-tjenestes kontinuitet i alle medlemsstaterne i hele køretøjets levetid og garantere, at den offentlige 112-baserede eCall-tjeneste altid er automatisk tilgængelig, bør alle køretøjer udstyres med den offentlige 112-baserede eCall-tjeneste, uanset om køretøjets ejer vælger en eCall-tjeneste understøttet af tredjepartstjenester eller ej.
- (14) Forbrugerne bør gives en realistisk oversigt over det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system og eCall-systemet understøttet af tredjepartstjenester, såfremt køretøjet er udstyret med et sådant, samt omfattende og pålidelige oplysninger om eventuelle tillægsfunktioner eller tillægstjenester forbundet med private alarmopkaldstjenester, køretøjsmonterede alarmopkaldsapplikationer eller operatorassisterede alarmopkaldsapplikationer, som de tilbydes, og om det forventede serviceniveau i forbindelse med køb af tredjepartstjenester og de dermed forbundne omkostninger. Den 112-baserede eCall-tjeneste er en offentlig tjeneste af almen interesse og bør derfor være tilgængeligt vederlagsfrit for alle forbrugere.
- (15) Obligatorisk udstyring af køretøjer med et 112-baseret eCall-system bør ikke berøre den ret, som alle interessenter, herunder bilfabrikanter og uafhængige operatører, har til at tilbyde yderligere redningstjenester og/eller tillægstjenester, parallelt med eller i forbindelse med det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 585/2014/EU af 15. maj 2014 om indførelse af det interoperable EU-dækkende eCall-system (EUTL 164 af 3.6.2014, s. 6).

⁽²⁾ Kommissionens henstilling 2011/750/EU af 8. september 2011 om støtte til en EU-dækkende eCall-tjeneste i elektroniske kommunikationsnetværk til fremføring af alarmopkald fra køretøjer baseret på 112 (»eCall«) (EUTL 303 af 22.11.2011, s. 46).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1285/2013 af 11. december 2013 om etablering og drift af de europæiske satellitbaserede navigationssystemer og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 876/2002 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 683/2008 (EUTL 347 af 20.12.2013, s. 1).

Alle supplerende tjenester bør imidlertid være udformet på en sådan måde, at de ikke øger førerens distraktion eller påvirker funktionen af det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system og alarmcentralernes effektive arbejde. Det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system og det system, der leverer private tjenester eller tillægstjenester, bør udformes på en sådan måde, at det ikke er muligt at udveksle personoplysninger mellem dem. Hvis disse tjenester leveres, bør de overholde den gældende lovgivning om sikkerhed og databeskyttelse og altid være valgfrie for forbrugerne.

- (16) For at sikre åbne valgmuligheder for kunderne og fair konkurrence samt for at fremme innovationen og styrke konkurrenceevnen for Unionens informationsteknologisektor på verdensmarkedet, bør de køretøjsmonterede eCall-systemer være baseret på en interoperabel, standardiseret, sikker og åben platform til mulige fremtidige køretøjsmonterede applikationer eller tjenester. Eftersom dette kræver teknisk og juridisk støtte, bør Kommissionen på grundlag af en høring af alle involverede interessenter, herunder køretøjsfabrikanter og uafhængige operatører, omgående vurdere alle muligheder for at fremme og sikre en åben platform og, hvis det er relevant, forelægge et lovgivningsinitiativ herom. Det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system bør endvidere være tilgængeligt for et rimeligt gebyr, der ikke overstiger et nominelt beløb, og uden forskelsbehandling for alle uafhængige operatører med henblik på reparation og vedligeholdelse i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 ⁽¹⁾.
- (17) For at sikre integriteten af typegodkendelsessystemet bør kun de 112-baserede køretøjsmonterede eCall-systemer, som kan prøves i fuldt omfang, accepteres med henblik på denne forordning.
- (18) Det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system kræver, idet det er et nødsystem, det højst mulige pålidelighedsniveau. Nøjagtigheden af minimumsdatasættet og taletransmissionen og talekvaliteten bør sikres, og der bør udvikles en ensartet prøvningsordning med henblik på at sikre, at det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system har en lang levetid og holdbarhed. Der bør følgelig regelmæssigt gennemføres periodisk teknisk kontrol (syn) i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) nr. 2014/45/EU ⁽²⁾.
- (19) Køretøjer i små serier og køretøjer, der er godkendt i henhold til artikel 24 i direktiv 2007/46/EF, er i henhold til nævnte direktiv undtaget fra kravene om beskyttelse af fører og passagerer i tilfælde af frontal kollision og sidepåkørsel. Derfor bør sådanne køretøjer undtages fra forpligtelsen til at overholde kravene om eCall i denne forordning. Desuden kan visse køretøjer i klasse M₁ og N₁ af tekniske årsager ikke udstyres med en hensigtsmæssig eCall-udløsningsmekanisme.
- (20) Køretøjer til specielle formål bør være underlagt de i denne forordning fastsatte eCall-krav, når basiskøretøjet eller det delvis opbyggede køretøj er udstyret med den nødvendige udløsningsmekanisme.
- (21) Enhver behandling af personoplysninger gennem det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system bør være i overensstemmelse med de regler om beskyttelse af personoplysninger, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽³⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF ⁽⁴⁾, navnlig for at garantere, at køretøjer udstyret med 112-baserede køretøjsmonterede eCall-systemer i normal driftstilstand med hensyn til 112-eCall, ikke kan spores og ikke er underlagt nogen konstant overvågning, og at det minimum af oplysninger, som udsendes af det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system, omfatter de minimumsoplysninger, der kræves for at kunne håndtere alarmopkald på passende vis. Dette bør tage hensyn til henstillingerne fra den i henhold til artikel 29 i direktiv 95/46/EF nedsatte gruppe vedrørende beskyttelse af personer i forbindelse med behandling af personoplysninger (»Artikel 29-Gruppen vedrørende Databeskyttelse«), der findes i dens arbejdsdokument om databeskyttelse og beskyttelse af privatlivets fred i forbindelse med eCall-initiativet, der blev vedtaget den 26. september 2006.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 715/2007 af 20. juni 2007 om typegodkendelse af motorkøretøjer med hensyn til emissioner fra lette personbiler og lette erhvervskøretøjer (Euro 5 og Euro 6) og om adgang til reparations- og vedligeholdelsesinformationer om køretøjer (EUT L 171 af 29.6.2007, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/45/EU af 3. april 2014 om periodisk teknisk kontrol med motorkøretøjer og påhængskøretøjer dertil og om ophævelse af direktiv 2009/40/EF (EUT L 127 af 29.4.2014, s. 51).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (Direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation) (EFT L 201 af 31.7.2002, s. 37).

- (22) Fabrikkerne bør gennemføre alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at overholde reglerne om beskyttelse af privatlivets fred og databeskyttelse i denne forordning, jf. artikel 7 og 8 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ⁽¹⁾.
- (23) Køretøjsfabrikanter bør i forbindelse med opfyldelsen af de tekniske krav integrere tekniske former for databeskyttelse i de køretøjsmonterede systemer og følge princippet om »indbygget privatlivsbeskyttelse«.
- (24) Fabrikkerne bør give oplysningerne om, at der findes et gratis offentligt eCall-system, der er baseret på det fælleseuropæiske alarmnummer 112, at køretøjets ejer har ret til at vælge at anvende dette system i stedet for et eCall-system understøttet af tredjepartstjenester samt den behandling af oplysninger, der foretages af det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system, som en del af den tekniske dokumentation, der overdrages sammen med køretøjet. Oplysningerne bør også være tilgængelige for onlinedownloading.
- (25) Data, der overføres via det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system og som behandles af alarmcentralerne, kan kun overføres til de beredskabstjenester og tjenestepartnere, der er omhandlet i afgørelse nr. 585/2014/EU, i tilfælde af hændelser med relation til eCalls og på de betingelser, der er fastsat i nævnte afgørelse, samt når de udelukkende anvendes til at opfylde formålene med den nævnte afgørelse. Data, der behandles af alarmcentralerne via det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system, overføres ikke til andre tredjeparter uden udtrykkeligt samtykke fra den registrerede.
- (26) De europæiske standardiseringsorganisationer, Det Europæiske Institut for Telestandarder (ETSI) og Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN), har udviklet fælles standarder for indførelsen af en paneuropæisk eCall-tjeneste, som bør anvendes i denne forordning, da dette vil lette den teknologiske udvikling af den køretøjsmonterede eCall-tjeneste, sikre tjenestens interoperabilitet og kontinuitet i hele Unionen og mindske gennemførelsesomkostningerne for Unionen som helhed.
- (27) For at sikre anvendelsen af fælles tekniske krav vedrørende det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system bør beføjelsen til at vedtage retsakter delegeres til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 290 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde for så vidt angår undtagelsen af visse kategorier af køretøjer i klasse M₁ og N₁ fra forpligtelsen til at montere køretøjsmonterede eCall-systemer og udarbejdelsen af detaljerede tekniske krav og prøvninger for EF-typegodkendelse af køretøjer med hensyn til deres køretøjsmonterede eCall-systemer og EF-typegodkendelse af systemer, komponenter og separate tekniske enheder konstrueret og fremstillet til sådanne køretøjer og for så vidt angår udarbejdelsen af detaljerede bestemmelser og prøvningsprocedurer for anvendelsen af visse regler om behandling af personoplysninger og til sikring af, at der ikke udveksles personoplysninger mellem det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system og tredjepartssystemer. Det er navnlig vigtigt, at Kommissionen gennemfører relevante høringer under sit forberedende arbejde, herunder på ekspertniveau og med relevante interessenter, især høringer af forbrugerbeskyttelsesorganisationer samt med Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse og Artikel 29-Gruppen vedrørende Databeskyttelse, jf. gældende lovgivning. Kommissionen bør i forbindelse med forberedelsen og udarbejdelsen af delegerede retsakter sørge for samtidig, rettidig og hensigtsmæssig fremsendelse af relevante dokumenter til Europa-Parlamentet og Rådet.
- (28) For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af denne forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser med hensyn til de praktiske foranstaltninger til vurdering af kravet om fravær af sporing, modellen for de brugeroplysninger og de administrative bestemmelser med henblik på EF-typegodkendelse vedrørende modellen for oplysningsdokumenter, som fabrikanten skal fremlægge med henblik på typegodkendelse, modellen for EF-typegodkendelsesattester samt modellen for EF-typegodkendelsesmærket. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 ⁽²⁾.
- (29) Køretøjsfabrikanter bør have tilstrækkelig tid til at tilpasse sig de tekniske krav i denne forordning.
- (30) Denne forordning er en ny særskilt forordning, som vedrører EF-typegodkendelsesproceduren i direktiv 2007/46/EF, og derfor bør bilag I, III, IV og XI til nævnte direktiv ændres i overensstemmelse hermed.

⁽¹⁾ EUT C 326 af 26.10.2012, s. 391.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

- (31) Målet for denne forordning, nemlig gennemførelse af det indre marked gennem indførelse af fælles tekniske krav til nye typegodkendte køretøjer udstyret med et 112-baseret køretøjsmonteret eCall-system, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af dens omfang bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (32) Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse blev hørt i overensstemmelse med artikel 28, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽¹⁾ og afgav en udtalelse den 29. oktober 2013 ⁽²⁾ —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Genstand

Denne forordning fastsætter de generelle krav til EF-typegodkendelse af køretøjer, hvad angår 112-baserede køretøjsmonterede eCall-systemer, og af 112-baserede køretøjsmonterede eCall-systemer, komponenter og separate tekniske enheder.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Denne forordning finder anvendelse på køretøjer i klasse M₁ og N₁ som defineret i punkt 1.1.1 og 1.2.1 i bilag II, del A, til direktiv 2007/46/EF og på 112-baserede køretøjsmonterede eCall-systemer, komponenter og separate tekniske enheder konstrueret og fremstillet til sådanne køretøjer.

Den finder ikke anvendelse på følgende køretøjer:

- køretøjer fremstillet i små serier, der er godkendt i henhold til artikel 22 og 23 i direktiv 2007/46/EF
 - køretøjer, der er godkendt i henhold til artikel 24 i direktiv 2007/46/EF
 - køretøjer, der af tekniske grunde ikke kan udstyres med en hensigtsmæssig eCall-udløsningsmekanisme som fastsat i overensstemmelse med stk. 2.
2. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 8 med henblik på at identificere kategorier af køretøjer i klasse M₁ og N₁, der af tekniske grunde ikke kan udstyres med en hensigtsmæssig eCall-udløsningsmekanisme på grundlag af en undersøgelse med en cost-benefit-vurdering, der udføres eller bemyndiges af Kommissionen, og under hensyntagen til alle relevante sikkerhedsaspekter og tekniske aspekter.

De første af sådanne delegerede retsakter vedtages senest 9. juni 2016.

Artikel 3

Definitioner

Ved anvendelsen af denne forordning gælder ud over definitionerne i artikel 3 i direktiv 2007/46/EF følgende definitioner:

- »112-baseret køretøjsmonteret eCall-system«: et nødsystem bestående af køretøjsmonteret udstyr og midlerne til at udløse, styre og foretage eCall-transmissionen, som enten aktiveres automatisk via køretøjsmonterede sensorer eller manuelt, og som ved hjælp af offentlige trådløse mobilkommunikationsnetværk overfører et minimumsdatasæt og opretter en 112-baseret lydkanal mellem køretøjets fører og passagerer og en eCall-alarcentral

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

⁽²⁾ EUT C 38 af 8.2.2014, s. 8.

- 2) »eCall«: et køretøjsmonteret alarmopkald til 112, der enten foretages automatisk ved aktivering af køretøjsmonterede sensorer eller manuelt, og som overfører et minimumsdatasæt og opretter en lydkanal mellem køretøjet og eCall-alarmcentralen ved hjælp af offentlige trådløse mobilkommunikationsnetværk
- 3) »alarmcentral«: en fysisk lokalitet, hvor alarmopkald modtages først under ansvar af en offentlig myndighed eller en privat organisation, der er godkendt af medlemsstaten
- 4) »den mest passende alarmcentral«: den alarmcentral, som de ansvarlige myndigheder på forhånd har fastsat skal dække alarmopkald fra et bestemt område eller af en bestemt type
- 5) »eCall-alarmcentral«: den mest passende alarmcentral, som myndighederne på forhånd har fastlagt skal være den første til at modtage og håndtere eCall
- 6) »minimumsdatasæt«: de oplysninger, der er defineret ved standarden »Intelligente transportsystemer — eSafety — eCall, minimumsdatasæt (MSD)« (EN 15722:2011), og som sendes til eCall-alarmcentralen
- 7) »køretøjsmonteret udstyr«: et permanent udstyr i køretøjet, som leverer eller har adgang til de køretøjsoplysninger, der er nødvendige for at foretage eCall-transaktionen via et offentligt mobilkommunikationsnet
- 8) »eCall-transaktion«: oprettelse af en trådløs mobilkommunikationssession over et offentligt trådløst kommunikationsnet og overførsel af minimumsdatasættet fra et køretøj til en eCall-alarmcentral samt oprettelse af en lydkanal mellem køretøjet og samme eCall-alarmcentral
- 9) »offentligt trådløst mobilkommunikationsnetværk«: et trådløst mobilkommunikationsnetværk, der er tilgængeligt for offentligheden i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF ⁽¹⁾ og direktiv 2002/22/EF ⁽²⁾
- 10) »eCall understøttet af tredjepartstjenester«: et køretøjsmonteret alarmopkald til en tredjepartstjenesteyder, der enten foretages automatisk ved aktivering af køretøjsmonterede sensorer eller manuelt, og som ved hjælp af offentlige trådløse mobilkommunikationsnetværk overfører minimumsdatasættet og opretter en lydkanal mellem køretøjet og tredjepartstjenesteyderen
- 11) »tredjepartstjenesteyder«: en organisation, der af de nationale myndigheder er godkendt til at modtage et eCall understøttet af tredjepartstjenester og videresende minimumsdatasættet til eCall-alarmcentralen
- 12) »køretøjsmonteret eCall-system understøttet af tredjepartstjenester«: et system, som enten aktiveres automatisk via køretøjsmonterede sensorer eller manuelt, og som ved hjælp af offentlige trådløse mobilkommunikationsnetværk overfører minimumsdatasættet og opretter en lydkanal mellem køretøjet og tredjepartstjenesteyderen.

Artikel 4

Fabrikanternes generelle forpligtelser

Fabrikanterne påviser, at alle de nye køretøjer, der er omhandlet i artikel 2, er udstyret med et permanent 112-baseret køretøjsmonteret eCall-system i overensstemmelse med denne forordning og de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der vedtages i medfør af denne forordning.

Artikel 5

Fabrikanternes særlige forpligtelser

1. Fabrikanterne sikrer, at alle deres nye køretøjstyper og 112-baserede køretøjsmonterede eCall-systemer, komponenter og separate tekniske enheder konstrueret og fremstillet til sådanne køretøjer er fremstillet og godkendt i overensstemmelse med denne forordning og de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der vedtages i medfør af denne forordning.
2. Fabrikanterne påviser, at alle nye køretøjstyper er fremstillet på en sådan måde, at det sikres, at der i tilfælde af en alvorlig ulykke, som registreres ved aktivering af en eller flere sensorer eller processorer i køretøjet, og som finder sted på Unionens område, automatisk udløses et eCall til det fælleseuropæiske alarmnummer 112.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) (EFT L 108 af 24.4.2002, s. 33).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet) (EFT L 108 af 24.4.2002, s. 51).

Fabrikanterne påviser, at nye køretøjstyper er fremstillet på en sådan måde, at det sikres, at et eCall til det fælleseuropæiske alarmnummer 112 også kan udløses manuelt.

Fabrikanterne sikrer, at den manuelle 112-baserede køretøjsmonterede eCall-udløsningsmekanisme er udformet på en sådan måde, at fejlhåndtering undgås.

3. Stk. 2 berører ikke køretøjets ejers ret til at anvende et køretøjsmonteret eCall-system understøttet af tredjepartstjenester, som leverer en tilsvarende tjeneste, ud over det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) det køretøjsmonterede eCall-system understøttet af tredjepartstjenester er i overensstemmelse med standarden EN 16102:2011 »Intelligente transportsystemer — Driftskrav til eCall, der er understøttet af tredjepartstjenester«
- b) fabrikanterne sikrer, at der kun er ét system, der er aktivt ad gangen, og at det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system automatisk udløses, hvis det køretøjsmonterede eCall-system understøttet af tredjepartstjenester ikke fungerer
- c) ejeren har til enhver tid ret til at vælge at anvende det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system i stedet for et køretøjsmonteret eCall-system understøttet af tredjepartstjenester
- d) fabrikanterne medtager oplysninger om den i litra c) omhandlede rettighed i ejerens instruktionsbog.

4. Fabrikanterne sikrer, at modtagerne i de 112-baserede køretøjsmonterede eCall-systemer er kompatible med positioneringstjenesterne fra Galileo- og Egnossystemerne. Fabrikanterne kan derudover også vælge kompatibilitet med andre satellitnavigationssystemer.

5. Kun de 112-baserede køretøjsmonterede eCall-systemer, der er enten permanent installeret i køretøjet eller typegodkendt separat, og som kan prøves, accepteres med henblik på EF-typegodkendelse.

6. Fabrikanterne påviser, at køretøjets fører og passagerer bliver advaret i tilfælde af en alvorlig systemfejl, som vil medføre, at der ikke kan foretages et 112-baseret eCall.

7. Det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system er tilgængeligt for alle uafhængige operatører for et rimeligt gebyr, der ikke overstiger et nominelt beløb, og uden forskelsbehandling med henblik på reparation og vedligeholdelse i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 715/2007.

8. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 8, der fastlægger de detaljerede tekniske krav og prøvninger ved EF-typegodkendelse af køretøjer med hensyn til deres 112-baserede køretøjsmonterede eCall-systemer og EF-typegodkendelse af 112-baserede køretøjsmonterede eCall-systemer, komponenter og separate tekniske enheder.

De tekniske krav og prøvninger, der er omhandlet i første afsnit, skal være baseret på de krav, der er fastsat i stk. 2-7, samt på de tilgængelige standarder vedrørende eCall, hvis det er relevant, herunder:

- a) EN 16072:2011 »Intelligente transportsystemer — eSafety — Driftskrav til paneuropæisk eCall«
- b) EN 16062:2011 »Intelligente transportsystemer — eSafety — eCall Applikationskrav til højniveau (HLAP)«
- c) CEN/TS 16454:2013 »Intelligente transportsystemer — eSafety — eCall — Tilpasningsafprøvning fra ende til ende« for så vidt angår det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-systems overensstemmelse med det paneuropæiske eCall
- d) EN 15722:2011 »Intelligente transportsystemer — eSafety — eCall- minimumsdatasæt«
- e) EN 16102:2011 »Intelligente transportsystemer — eCall — Driftskrav til tjenester understøttet af tredjepart«
- f) eventuelle yderligere europæiske standarder, der vedrører eCall-systemet og som er vedtaget i overensstemmelse med procedurerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012 ⁽¹⁾ eller regulativer fra De Forenede Nationers Økonomiske Kommission for Europa (FN/ECE-regulativer) vedrørende eCall-systemer, som Unionen har tiltrådt.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1025/2012 af 25. oktober 2012 om europæisk standardisering, om ændring af Rådets direktiv 89/686/EØF og 93/15/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/9/EF, 94/25/EF, 95/16/EF, 97/23/EF, 98/34/EF, 2004/22/EF, 2007/23/EF, 2009/23/EF og 2009/105/EF og om ophævelse af Rådets beslutning 87/95/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1673/2006/EF (EUT L 316 af 14.11.2012, s. 12).

De første af sådanne delegerede retsakter vedtages senest 9. juni 2016.

9. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 8 for at ajourføre versionerne af de standarder, der er omhandlet i nærværende artikels stk. 8, når en ny version er vedtaget.

Artikel 6

Regler om beskyttelse af privatlivets fred og personoplysninger

1. Denne forordning berører ikke direktiv 95/46/EF og 2002/58/EF. Enhver behandling af personoplysninger gennem det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system skal overholde de regler om beskyttelse af personoplysninger, der er indeholdt i nævnte direktiver.
2. De personoplysninger, der behandles i henhold til denne forordning, benyttes kun med henblik på håndtering af de nødsituationer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2, første afsnit.
3. De personoplysninger, der behandles i henhold til denne forordning, lagres ikke i længere tid end nødvendigt med henblik på at håndtere de nødsituationer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2, første afsnit. Disse oplysninger slettes helt, så snart de ikke længere er nødvendige til dette formål.
4. Fabrikanterne sikrer, at det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system ikke kan spores og ikke er underlagt nogen konstant sporing.
5. Fabrikanterne sikrer, at data i den interne hukommelse i et 112-baseret køretøjsmonteret eCall-system automatisk og fortløbende fjernes. Det er kun tilladt at lagre køretøjets tre sidste positioner, for så vidt det er strengt nødvendigt med henblik på at bestemme den nuværende position og kørselsretningen på tidspunktet for begivenheden.
6. Disse data må ikke være tilgængelige for enheder uden for det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system, inden et eCall udløses.
7. Privatlivsfremmende teknologier skal integreres i det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system for at sikre eCall-brugerne det passende niveau for beskyttelse af privatlivets fred samt de nødvendige sikkerhedsforanstaltninger til at forhindre overvågning og misbrug.
8. Det minimumsdatasæt, som udsendes af det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system, må kun indeholde de minimumsoplysninger, der er omhandlet i standarden EN 15722:2011 »Intelligente transportsystemer — eSafety — eCall- minimumsdatasæt«. Der må ikke overføres yderligere oplysninger af det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system. Det pågældende minimumsdatasæt skal lagres således, at det kan slettes fuldstændigt og permanent.
9. Fabrikanterne giver i ejerens instruktionsbog klare og omfattende oplysninger om den databehandling, der foretages af det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system. Oplysningerne skal omfatte:
 - a) henvisning til retsgrundlaget for databehandlingen
 - b) den omstændighed, at det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system er aktiveret som standardindstilling
 - c) ordningerne for den databehandling, som det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system foretager
 - d) eCall-databehandlingens specifikke formål, som begrænses til de nødsituationer, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2, første afsnit
 - e) de typer data der indsamles og behandles, og dem der modtager disse data
 - f) tidsgrænsen for lagring af data i det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system
 - g) den omstændighed, at der ikke er konstant sporing af køretøjet
 - h) ordningerne for udøvelsen af den registreredes rettigheder og den kontakttjeneste, der er kompetent til at behandle anmodninger om adgang
 - i) eventuelle nødvendige yderligere oplysninger om sporbarhed, sporing og behandling af personoplysninger i forbindelse med levering af en eCall-tjeneste understøttet af tredjepartstjenester og/eller andre tillægstjenester, hvilket forudsætter, at ejeren udtrykkeligt har givet sit samtykke, og at direktiv 95/46/EF er overholdt. Der skal tages særligt hensyn til, at der kan være forskelle mellem den databehandling, der udføres gennem det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system, og den databehandling, der udføres gennem eCall-systemer understøttet af tredjepartstjenester eller andre tillægstjenester.

10. For at undgå forvirring med hensyn til formålene og merværdien af behandlingen skal de i stk. 9 omhandlede oplysninger gives særskilt i ejerens instruktionsbog for det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system og for eCall-systemet understøttet af tredjepartstjenester, inden det pågældende system tages i brug.

11. Fabrikkerne sikrer, at det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system og eventuelle yderligere systemer, der leverer eCall understøttet af tredjepartstjenester eller tillægstjenester, udformes på en sådan måde, at det ikke er muligt at udveksle personoplysninger mellem dem. Manglende anvendelse af et system, der leverer eCall understøttet af tredjepartstjenester eller en tillægstjeneste, eller den registreredes afslag på at give samtykke til behandling af vedkommendes personoplysninger i forbindelse med en eCall-tjeneste understøttet af tredjepartstjenester eller en tillægstjeneste, må ikke indvirke negativt på anvendelsen af det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system.

12. Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 8 med henblik på at præcisere:

- a) de detaljerede tekniske krav og prøvningsprocedurer for anvendelsen af de bestemmelser om behandling af personoplysninger, der er omhandlet i stk. 2 og 3
- b) de detaljerede tekniske krav og prøvningsprocedurer til sikring af, at der ikke udveksles personoplysninger mellem et 112-baseret køretøjsmonteret eCall-system og tredjepartssystemer, jf. stk. 11.

De første af sådanne delegerede retsakter vedtages senest 9. juni 2016.

13. Kommissionen fastlægger ved gennemførelsesretsakter:

- a) de praktiske foranstaltninger til vurdering af kravet om fravær af sporbarhed og sporing, jf. stk. 4, 5 og 6
- b) modellen til brugeroplysningerne, jf. stk. 9.

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 10, stk. 2.

De første af sådanne gennemførelsesretsakter vedtages senest 9. juni 2016.

Artikel 7

Medlemsstaternes forpligtelser

Med virkning fra den 31. marts 2018 må de nationale myndigheder kun udstede EF-typegodkendelse til nye køretøjstyper for så vidt angår 112-baserede køretøjsmonterede eCall-systemer og til nye typer 112-baserede køretøjsmonterede eCall-systemer, komponenter og separate tekniske enheder konstrueret og fremstillet til sådanne køretøjer, der er i overensstemmelse med denne forordning og de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der er vedtaget i medfør af denne forordning.

Artikel 8

Udøvelse af de delegerede beføjelser

1. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges Kommissionen på de i denne artikel fastlagte betingelser.

2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 2, stk. 2, artikel 5, stk. 8 og 9, og artikel 6, stk. 12, tillægges Kommissionen for en periode på fem år fra den 8. juni 2015. Kommissionen udarbejder en rapport vedrørende delegationen af beføjelser senest ni måneder inden udløbet af femårsperioden. Delegationen af beføjelser forlænges stiltiende for perioder af samme varighed, medmindre Europa-Parlamentet eller Rådet modsætter sig en sådan forlængelse senest tre måneder inden udløbet af hver periode.

3. Den i artikel 2, stk. 2, artikel 5, stk. 8 og 9, og artikel 6, stk. 12, omhandlede delegation af beføjelser kan til enhver tid tilbagekaldes af Europa-Parlamentet eller Rådet. En afgørelse om tilbagekaldelse bringer delegationen af de beføjelser, der er angivet i den pågældende afgørelse, til ophør. Den får virkning dagen efter offentliggørelsen af afgørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende* eller på et senere tidspunkt, der angives i afgørelsen. Den berører ikke gyldigheden af delegerede retsakter, der allerede er i kraft.

4. Så snart Kommissionen vedtager en delegeret retsakt, giver den samtidigt Europa-Parlamentet og Rådet meddelelse herom.

5. En delegeret retsakt vedtaget i henhold til artikel 2, stk.2, artikel 5, stk. 8 og 9, og artikel 6, stk. 12, træder kun i kraft, hvis hverken Europa-Parlamentet eller Rådet har gjort indsigelse inden for en frist på to måneder fra meddelelsen af den pågældende retsakt til Europa-Parlamentet og Rådet, eller hvis Europa-Parlamentet og Rådet inden udløbet af denne frist begge har informeret Kommissionen om, at de ikke agter at gøre indsigelse. Fristen forlænges med to måneder på Europa-Parlamentets eller Rådets initiativ.

Artikel 9

Gennemførelsesretsakter

Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter, der fastlægger de administrative bestemmelser for EF-typegodkendelse af køretøjer for så vidt angår 112-baserede køretøjsmonterede eCall-systemer og af 112-baserede køretøjsmonterede eCall-systemer, komponenter og separate tekniske enheder konstrueret og fremstillet til sådanne køretøjer som krævet i artikel 5, stk. 1, vedrørende:

- a) modellerne for de oplysningsdokumenter, der skal forelægges af fabrikanterne med henblik på typegodkendelse
- b) modellerne for EF-typegodkendelsesattesterne
- c) modellerne for EF-typegodkendelsesmærket.

Disse retsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 10, stk. 2.

De første af sådanne gennemførelsesretsakter vedtages senest 9. juni 2016.

Artikel 10

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af »Det Tekniske Udvalg for Motorkøretøjer« (TCMV) nedsat ved artikel 40, stk. 1, i direktiv 2007/46/EF. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendes.

Artikel 11

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om sanktioner for fabrikanternes manglende overholdelse af bestemmelserne i denne forordning og de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter, der vedtages i henhold til denne forordning. De træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at sanktionerne gennemføres. Sanktionerne skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne giver Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser og meddeler omgående senere ændringer af betydning for bestemmelserne.
2. De typer af manglende overholdelse, som skal være genstand for sanktioner, skal mindst omfatte følgende:
 - a) afgivelse af falske erklæringer i forbindelse med godkendelsesprocedurer eller procedurer, der fører til tilbagekaldelse
 - b) forfalskning af prøvningsresultater med henblik på typegodkendelse
 - c) tilbageholdelse af data eller tekniske specifikationer, der kunne føre til tilbagekaldelse, nægtelse eller inddragelse af typegodkendelsen
 - d) overtrædelse af bestemmelserne i artikel 6
 - e) overtrædelse af bestemmelserne i artikel 5, stk. 7.

*Artikel 12***Rapportering og revision**

1. Kommissionen skal senest den 31. marts 2021 forelægge en evalueringsrapport for Europa-Parlamentet og Rådet om resultaterne af det 112-baserede køretøjsmonterede eCall-system, herunder udbredelsen heraf. Kommissionen undersøger, hvorvidt denne forordnings anvendelsesområde bør udvides til at omfatte andre kategorier af køretøjer, såsom tunge godskøretøjer, busser, motordrevne tohjulede køretøjer og landbrugstraktorer. Om nødvendigt forelægger Kommissionen et lovforslag herom.
2. Efter en bred høring af alle relevante interessenter samt en undersøgelse med en cost-benefit-vurdering vurderer Kommissionen, om der er behov for krav til en interoperabel, standardiseret, sikker og åben platform. Hvis det er hensigtsmæssigt, vedtager Kommission senest den 9. juni 2017 et lovgivningsinitiativ baseret på disse krav.

*Artikel 13***Ændringer af direktiv 2007/46/EF**

Bilag I, III, IV og XI til direktiv 2007/46/EF ændres som angivet i bilaget til denne forordning.

*Artikel 14***Ikrafttræden**

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 2, stk. 2, artikel 5, stk. 8 og 9, artikel 6, stk. 12 og 13, samt artikel 8, 9, 10 og 12 finder anvendelse fra den 8. juni 2015.

Andre artikler end dem, der er omhandlet i denne artikels stk. 2, anvendes fra den 31. marts 2018.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 29. april 2015.

På Europa-Parlamentets vegne
M. SCHULZ
Formand

På Rådets vegne
Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA
Formand

BILAG

Ændringer af direktiv 2007/46/EF

I direktiv 2007/46/EF foretages følgende ændringer:

1) I bilag I tilføjes følgende punkter:

»12.8. eCall-system

12.8.1. Monteret: ja/nej ⁽¹⁾

12.8.2. Teknisk beskrivelse eller tegninger af anordningen: ...«

2) I bilag III, del I, afsnit A, tilføjes følgende punkter:

»12.8. eCall-system

12.8.1. Monteret: ja/nej ⁽¹⁾«

3) I bilag IV, del I, foretages følgende ændringer:

a) Følgende punkt tilføjes til tabellen:

Punkt	Emne	Retsaktens nummer	Gyldighedsområde										
			M ₁	M ₂	M ₃	N ₁	N ₂	N ₃	O ₁	O ₂	O ₃	O ₄	
»72.	eCall-system	Forordning (EU) 2015/758	X				X«						

b) Tillæg 1 ændres som følger:

i) Følgende punkt tilføjes til tabel 1:

Punkt	Emne	Retsaktens nummer	Særlige spørgsmål	Gyldighedsområde og særlige krav
»72.	eCall-system	Forordning (EU) 2015/758		Ikke relevant«

ii) Følgende punkt tilføjes til tabel 2:

Punkt	Emne	Retsaktens nummer	Særlige spørgsmål	Gyldighedsområde og særlige krav
»72.	eCall-system	Forordning (EU) 2015/758		Ikke relevant«

c) Tillæg 2, afsnit 4, tekniske forskrifter, ændres som følger:

i) Følgende punkt tilføjes til del I: Køretøjer i klasse M₁:

Punkt	Retsakt	Alternative krav
»72	Forordning (EU) 2015/758 (eCall-systemer)	Kravene i den pågældende forordning finder ikke anvendelse.«

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2015/759
af 29. april 2015
om ændring af forordning (EF) nr. 223/2009 om europæiske statistikker
(Tekst af relevans for EØS og for Schweiz)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 338, stk. 1,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Det europæiske statistiske system (»ESS«) har som partnerskab generelt haft succes med at konsolidere sine aktiviteter for at sikre udviklingen, udarbejdelsen og formidlingen af europæiske statistikker af høj kvalitet, blandt andet ved at forbedre styringen af ESS.
- (2) Der er dog for nylig konstateret en række svagheder, navnlig med hensyn til det statistiske kvalitetsstyringssystem.
- (3) I sin meddelelse af 15. april 2011 med titlen »Effektiv kvalitetsstyring inden for europæiske statistikker« foreslog Kommissionen en række tiltag til at afhjælpe disse svagheder og styrke styringen af ESS. Kommissionen foreslog navnlig en målrettet ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 223/2009 ⁽³⁾.
- (4) Rådet hilste i sine konklusioner af 20. juni 2011 Kommissionens initiativ velkommen og understregede betydningen af hele tiden at forbedre ESS' styring og effektivitet.
- (5) Der bør tages hensyn til, hvilken virkning den seneste udvikling i forbindelse med rammerne for Unionens økonomiske styring har på det statistiske område, navnlig de aspekter, der vedrører faglig uafhængighed som f.eks. gennemsigtige procedurer for ansættelse og afskedigelse, budgetbevillinger og offentliggørelseskalendere, som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1175/2011 ⁽⁴⁾, samt de aspekter, der vedrører kravet om, at organer, som har til opgave at overvåge gennemførelsen af nationale finanspolitiske regler, har funktionel autonomi som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 473/2013 ⁽⁵⁾.
- (6) Disse aspekter, der vedrører faglig uafhængighed, såsom gennemsigtige procedurer for ansættelse og afskedigelse, budgetbevillinger og offentliggørelseskalendere, bør ikke begrænses til statistikker, der er udarbejdet med henblik på budgetovervågningssystemet og proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store underskud, men bør gælde for alle europæiske statistikker, der udvikles, udarbejdes og formidles af ESS.

⁽¹⁾ EUT C 374 af 4.12.2012, s. 2.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets holdning af 21.11.2013 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets førstebehandlingsholdning af 5.3.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Europa-Parlamentets holdning af 28.4.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 223/2009 af 11. marts 2009 om europæiske statistikker og om ophævelse af forordning (EF, Euratom) nr. 1101/2008 om fremsendelse af fortrolige statistiske oplysninger til De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor, Rådets forordning (EF) nr. 322/97 om EF-statistikker og Rådets afgørelse 89/382/EØF, Euratom om nedsættelse af et udvalg for De Europæiske Fællesskabers statistiske program (EUT L 87 af 31.3.2009, s. 164).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1175/2011 af 16. november 2011 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1466/97 om styrkelse af overvågningen af budgetstillinger samt overvågning og samordning af økonomiske politikker (EUT L 306 af 23.11.2011, s. 12).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 473/2013 af 21. maj 2013 om fælles bestemmelser om overvågning og evaluering af udkast til budgetplaner og til sikring af korrektion af uforholdsmæssigt store underskud i medlemsstaterne i euroområdet (EUT L 140 af 27.5.2013, s. 11).

- (7) Endvidere er det en nødvendig betingelse for at sikre de statistiske myndigheders faglige uafhængighed og statistiske data af høj kvalitet, at der på årsbasis eller over en flerårig periode afsættes tilstrækkelige ressourcer til at opfylde de statistiske behov.
- (8) Med henblik herpå bør de statistiske myndigheders faglige uafhængighed styrkes, og der bør sikres minimumsstandarder, der gælder for hele Unionen. Lederne af de nationale statistiske kontorer bør gives særlige garantier, når det gælder udførelse af statistiske opgaver, organisationsledelse og ressourcetildeling. Procedurerne for ansættelse af lederne af de nationale statistiske kontorer bør være gennemsigtige og udelukkende baseret på faglige kriterier. De bør sikre, at princippet om lige muligheder overholdes, navnlig hvad angår køn.
- (9) Mens troværdige europæiske statistikker kræver streng faglig uafhængighed hos statistikerne, bør europæiske statistikker også reagere på politiske behov og yde statistisk støtte til nye politiske initiativer på nationalt plan og EU-plan.
- (10) Det er nødvendigt, at uafhængigheden hos Unionens statistiske myndighed (Eurostat) konsolideres og garanteres gennem effektiv parlamentarisk gennemgang, og at de nationale statistiske kontorer uafhængighed konsolideres og garanteres gennem demokratisk ansvarlighed.
- (11) Endvidere bør omfanget af den koordinerende rolle, som de nationale statistiske kontorer allerede har fået tildelt, præciseres for at opnå en mere effektiv koordinering på nationalt plan af statistiske opgaver, herunder kvalitetsstyring, mens der samtidig tages behørigt hensyn til de statistiske opgaver, der udføres af Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB). I det omfang europæiske statistikker kan udarbejdes af de nationale centralbanker i deres egenskab af medlemmer af ESCB, bør de nationale statistiske kontorer og de nationale centralbanker arbejde tæt sammen i overensstemmelse med nationale ordninger med henblik på at sikre udarbejdelse af fuldstændige og sammenhængende europæiske statistikker, samtidig med at der sikres det nødvendige samarbejde mellem ESS og ESCB.
- (12) For at lette byrden for de statistiske myndigheder og respondenterne bør de nationale statistiske kontorer og andre nationale myndigheder hurtigt og gratis kunne få adgang til og anvende administrative registre, herunder registre, som føres elektronisk, samt integrere disse registre i statistikkerne.
- (13) Europæiske statistikker bør være lette at sammenligne og få adgang til, og de bør ajourføres hurtigt og med regelmæssige mellemrum for at sikre, at Unionens politikker og finansieringsinitiativer fuldt ud tager hensyn til udviklingen i Unionen.
- (14) De nationale statistiske kontorer bør endvidere på et tidligt stadium konsulteres om udformningen af nye administrative registre, som vil kunne levere data til statistiske formål, og om planlagte ændringer eller nedlæggelse af eksisterende administrative kilder. De bør også modtage relevante metadata fra ejerne af administrative data og koordinere standardiseringsaktiviteterne i forbindelse med administrative registre, der er relevante for udarbejdelsen af statistiske data.
- (15) Fortroligheden af data fra administrative registre bør beskyttes i henhold til de fælles principper og retningslinjer, der gælder for alle fortrolige data, som anvendes til udarbejdelse af europæiske statistikker. Der bør også udarbejdes og offentliggøres rammer for kvalitetsvurdering af disse data samt principper for gennemsigtighed.
- (16) Alle brugere bør have adgang til samme data på samme tid. Nationale statistiske kontorer bør udarbejde kalendere for offentliggørelsen af periodiske data.
- (17) Europæiske statistikkers kvalitet bør forbedres og brugernes tillid styrkes ved at gøre de nationale regeringer medansvarlige for anvendelsen af den europæiske adfærdskodeks for europæiske statistikker (adfærdskodeksen). Derfor bør en medlemsstats »forpligtende indsats for tillid til statistik« (forpligtende indsats), som tager hensyn til de nationale særtræk, omfatte særlige tilsagn fra den pågældende medlemsstats regering om at forbedre eller bevare betingelserne for gennemførelsen af adfærdskodeksen. Den forpligtende indsats, som bør ajourføres efter behov, kunne omfatte nationale rammer til sikring af høj kvalitet, herunder selvevalueringer, forbedringstiltag og tilsynsmekanismer.
- (18) Kommissionen (Eurostat) bør træffe alle nødvendige foranstaltninger for at muliggøre nem onlineadgang til fuldstændige og brugervenlige dataserier. Periodiske ajourføringer bør om muligt give oplysninger om hver enkelt medlemsstat fra år til år og fra måned til måned.

- (19) Da udarbejdelsen af europæiske statistikker skal bygge på langsigtet operationel og finansiel planlægning for at sikre en høj grad af uafhængighed, bør det europæiske statistiske program dække samme periode som den flerårige finansielle ramme.
- (20) Forordning (EF) nr. 223/2009 tillægger Kommissionen beføjelser til at gennemføre nogle af nævnte forordnings bestemmelser i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF⁽¹⁾. Som følge af ikrafttrædelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011⁽²⁾, som ophæver afgørelse 1999/468/EF, bør de beføjelser, der tillægges Kommissionen, tilpasses denne nye lovgivningsmæssige ramme. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 182/2011. Kommissionen bør sikre, at disse gennemførelsesretsakter ikke pålægger medlemsstaterne eller respondenterne en væsentlig yderligere administrativ byrde.
- (21) Kommissionen bør tillægges beføjelser til at vedtage gennemførelsesretsakter i overensstemmelse med artikel 291, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) med henblik på at sikre ensartet anvendelse af kvalitetskrav ved at fastsætte de nærmere retningslinjer for, strukturen i og hyppigheden af de kvalitetsrapporter, der er omfattet af sektorlovgivningen, når disse ikke er fastlagt i den sektorspecifikke statistiklovgivning. Kommissionen bør sikre, at disse gennemførelsesretsakter ikke pålægger medlemsstaterne eller respondenterne en væsentlig yderligere administrativ byrde.
- (22) Der er behov for ensartede betingelser for gennemførelse af adgang til fortrolige data til videnskabelige formål. For at sikre ensartede betingelser for gennemførelsen af nærværende forordning bør Kommissionen tillægges gennemførelsesbeføjelser med henblik på at fastsætte, under hvilke ordninger, regler og betingelser der kan gives en sådan adgang på EU-plan. Disse beføjelser bør udøves i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 182/2011.
- (23) Målet for denne forordning, nemlig at styrke ESS' styring, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af kravet om, at der findes pålidelige data på EU-plan, bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går forordningen ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (24) ESCB's uafhængighed i udøvelsen af dets opgaver som beskrevet i protokol nr. 4 om statuten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank bør fuldt ud respekteres i forbindelse med gennemførelsen af denne forordning og i overensstemmelse med artikel 130 og 338 i TEUF.
- (25) ESS-Udvalget er blevet hørt.
- (26) Forordning (EF) nr. 223/2009 bør derfor ændres i overensstemmelse hermed —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Ændring af forordning (EF) nr. 223/2009

I forordning (EF) nr. 223/2009 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 2, stk. 1, litra a), affattes således:

- »a) »faglig uafhængighed«: statistikker skal udvikles, udarbejdes og formidles på et uafhængigt grundlag, særligt i forbindelse med fastlæggelsen af hvilke teknikker, definitioner, metodologier og kilder, der skal anvendes, samt af tidspunkterne for og indholdet af alle former for formidling, og udførelsen af disse opgaver skal ske uden, at der modtages instrukser fra politisk hold, interessegrupper, EU-myndigheder eller nationale myndigheder.«

⁽¹⁾ Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).

2) Artikel 5, stk. 1, affattes således:

»1. Den nationale statistiske myndighed, der udpeges af den enkelte medlemsstat som det organ, der er ansvarligt for koordinering af alle nationale aktiviteter til udvikling, udarbejdelse og formidling af europæiske statistikker, som fastsættes i det europæiske statistiske program i overensstemmelse med artikel 1, (det nationale statistiske kontor) fungerer i denne henseende som det eneste kontaktpunkt for Kommissionen (Eurostat) i statistiske forhold.

Det nationale statistiske kontors ansvar for koordinering omfatter alle andre nationale myndigheder, der er ansvarlige for udvikling, udarbejdelse og formidling af europæiske statistikker, som fastsættes i det europæiske statistiske program i overensstemmelse med artikel 1. Det nationale statistiske kontor er navnlig ansvarligt for på nationalt plan at koordinere den statistiske programmering og rapportering, kvalitetsovervågning, metodologi, fremsendelse af data og kommunikation vedrørende ESS' statistiske aktioner. I det omfang nogle af disse europæiske statistikker kan udarbejdes af de nationale centralbanker i deres egenskab af medlemmer af Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB), arbejder de nationale statistiske kontorer og de nationale centralbanker tæt sammen i overensstemmelse med nationale ordninger med henblik på at sikre udarbejdelse af fuldstændige og sammenhængende europæiske statistikker, samtidig med at der sikres det nødvendige samarbejde mellem ESS og ESCB, jf. artikel 9.«

3) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 5a

Ledere af de nationale statistiske kontorer og ledere med ansvar for statistik i andre nationale myndigheder

1. Inden for deres nationale statistiske system sikrer medlemsstaterne faglig uafhængighed for de embedsmænd, der har ansvaret for de opgaver, der er fastsat i denne forordning.

2. Med henblik herpå skal lederne af de nationale statistiske kontorer:

- a) have eneansvaret for at fastlægge processer, statistiske metoder, standarder og procedurer samt indholdet af og tidspunkterne for statistiske udgivelser og offentliggørelser af europæiske statistikker, der udvikles, udarbejdes og formidles af det nationale statistiske kontor
- b) tillægges beføjelser til at træffe afgørelse om alle spørgsmål vedrørende den interne forvaltning af det nationale statistiske kontor
- c) handle uafhængigt under udførelsen af deres statistiske opgaver; og hverken søge eller modtage instrukser fra nogen regering eller andre institutioner, organer, kontorer eller enheder
- d) være ansvarlige for det nationale statistiske kontors statistiske aktiviteter og budgetgennemførelse
- e) offentliggøre en årlig rapport og kan fremsætte bemærkninger om budgetbevillingsspørgsmål, der vedrører det nationale statistiske kontors statistiske aktiviteter
- f) koordinere de statistiske aktiviteter, som gennemføres af alle nationale myndigheder, der er ansvarlige for udvikling, udarbejdelse og formidling af europæiske statistikker som omhandlet i artikel 5, stk. 1
- g) udarbejde nationale retningslinjer, hvor det er nødvendigt for at sikre kvaliteten i udviklingen, udarbejdelsen og formidlingen af alle europæiske statistikker inden for deres nationale statistiske systemer og overvåge og revidere gennemførelsen af disse, idet de alene har ansvar for at sikre overholdelsen af disse retningslinjer inden for det nationale statistiske kontor, og

h) repræsentere deres nationale statistiske system i ESS.

3. Hver medlemsstat sikrer, at andre nationale myndigheder med ansvar for udvikling, udarbejdelse og formidling af europæiske statistikker udfører sådanne opgaver i overensstemmelse med de nationale retningslinjer, der udarbejdes af lederen af det nationale statistiske kontor.

4. Medlemsstaterne sikrer, at procedurerne for ansættelse og udnævnelse af ledere af nationale statistiske kontorer og, hvor det er relevant, ledere med ansvar for statistik i andre nationale myndigheder, som udarbejder europæiske statistikker, er gennemsigtige og udelukkende baseret på faglige kriterier. Disse procedurer sikrer, at princippet om lige muligheder overholdes, navnlig hvad angår køn. Grundene til afskedigelse af lederne af de nationale statistiske kontorer eller overførsel af dem til en anden stilling må ikke bringe den faglige uafhængighed i fare.

5. Hver medlemsstat kan oprette et nationalt organ til sikring af den faglige uafhængighed for producenterne af europæiske statistikker. Lederne af nationale statistiske kontorer og, hvor det er relevant, lederne med ansvar for statistik i andre nationale myndigheder, som udarbejder europæiske statistikker, kan modtage rådgivning fra sådanne organer. Procedurene for rekruttering, forflyttelse og afskedigelse af medlemmerne af sådanne organer skal være gennemsigtige og udelukkende baseret på faglige kriterier. Disse procedurer sikrer, at princippet om lige muligheder overholdes, navnlig hvad angår køn.»

4) Artikel 6, stk. 2 og 3, affattes således:

»2. På EU-plan skal Kommissionen (Eurostat) handle uafhængigt ved sikringen af, at udarbejdelsen af europæiske statistikker sker efter de fastsatte regler og principper for statistikker.

3. Med forbehold af artikel 5 i protokol nr. 4 om statuten for Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank koordinerer Kommissionen (Eurostat) EU-institutionernes og -organernes statistiske aktiviteter, navnlig for at sikre dataenes konsistens og kvalitet og nedbringe indberetningsbyrden. Med henblik herpå kan Kommissionen (Eurostat) anmode EU-institutionerne eller -organerne om inden for deres respektive kompetenceområder at rådføre sig eller samarbejde med den i forbindelse med udvikling af metoder og systemer til statistiske formål. Enhver af disse institutioner eller organer, som agter at udarbejde statistikker, skal rådføre sig med Kommissionen (Eurostat) og rette sig efter dens eventuelle anbefalinger i denne henseende.»

5) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 6a

Generaldirektør i Kommissionen (Eurostat)

1. Eurostat er Unionens statistiske myndighed og et generaldirektorat i Kommissionen. Det ledes af en generaldirektør.

2. Kommissionen sikrer, at proceduren for ansættelse af generaldirektøren for Eurostat er gennemsigtig og baseret på faglige kriterier. Proceduren skal sikre, at princippet om lige muligheder overholdes, navnlig hvad angår køn.

3. Generaldirektøren har eneansvaret for at fastlægge processer, statistiske metoder, standarder og procedurer samt indholdet af og tidspunkterne for statistiske udgivelser og offentliggørelser for så vidt angår alle statistikker, der udarbejdes af Eurostat. Ved udførelsen af disse statistiske opgaver handler generaldirektøren i fuld uafhængighed og må hverken søge eller modtage instrukser fra EU-institutionerne eller -organerne, fra en regering eller fra en anden institution, et andet organ, kontor eller agentur.

4. Generaldirektøren for Eurostat er ansvarlig for Eurostats statistiske aktiviteter. Generaldirektøren for Eurostat giver umiddelbart efter Kommissionens udnævnelse og derefter hvert år som led i den statistiske dialog møde for Europa-Parlamentets relevante udvalg for at drøfte forhold vedrørende statistisk styring, metodologi og statistisk innovation. Generaldirektøren for Eurostat offentliggør en årlig rapport.»

6) I artikel 11 tilføjes følgende stykker:

»3. Medlemsstaterne og Kommissionen træffer alle nødvendige foranstaltninger for at bevare tilliden til europæiske statistikker. Med henblik herpå skal medlemsstaternes og Kommissionens »forpligtende indsatser for tillid til statistik« (de forpligtende indsatser) yderligere have til formål at sikre offentlig tillid til europæiske statistikker og fremskridt inden for gennemførelsen af de statistiske principper i adfærdskodeksen. De forpligtende indsatser skal indeholde specifikke politiske tilsagn om at forbedre og om nødvendigt opretholde betingelserne for gennemførelsen af adfærdskodeksen og skal offentliggøres sammen med et EU-resumé.

4. Medlemsstaternes forpligtende indsatser skal overvåges regelmæssigt af Kommissionen på grundlag af årlige rapporter, som indsendes af medlemsstaterne, og ajourføres efter behov.

Såfremt der ikke foreligger en offentliggørelse af en forpligtende indsats senest den 9. juni 2017, forelægger en medlemsstat Kommissionen og offentliggør derefter en statusrapport om gennemførelsen af adfærdskodeksen og, hvor dette er relevant, om den indsats, der er gjort for at etablere en sådan forpligtende indsats. Disse statusrapporter skal ajourføres regelmæssigt, mindst hvert andet år efter deres første offentliggørelse.

Kommissionen aflægger rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om de offentliggjorte forpligtende indsatser og, hvor det er relevant, om statusrapporter senest den 9. juni 2018 og derefter hvert andet år.

5. Kommissionens forpligtende indsatser overvåges regelmæssigt af Det Rådgivende Organ for Statistisk Styring på Europæisk Plan (ESGAB). ESGAB's vurdering af gennemførelsen af den forpligtende indsats skal medtages i den årsrapport, der forelægges Europa-Parlamentet og Rådet i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse 235/2008/EF (*). ESGAB aflægger rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af den forpligtende indsats senest den 9. juni 2018.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 235/2008/EF af 11. marts 2008 om nedsættelse af Det Rådgivende Organ for Statistisk Styring på Europæisk Plan (EUT L 73 af 15.3.2008, s. 17).«

7) I artikel 12 foretages følgende ændringer:

a) stk. 2 og 3 affattes således:

»2. Bestemte kvalitetskrav som f.eks. målværdier og minimumsstandarder for udarbejdelsen af statistikker kan også fastlægges i den sektorspecifikke lovgivning.

Med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af kvalitetskriterierne i stk. 1 på de data, der er omfattet af sektorlovgivningen inden for bestemte statistiske områder, vedtager Kommissionen gennemførelsesretsakter, der fastsætter de nærmere retningslinjer for, strukturen i og hyppigheden af de kvalitetsrapporter, der er omfattet af den sektorspecifikke lovgivning. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 27, stk. 2.

3. Medlemsstaterne forelægger Kommissionen (Eurostat) rapporter om kvaliteten af de fremsendte data, herunder eventuelle bekymringer vedrørende disses nøjagtighed. Kommissionen (Eurostat) vurderer kvaliteten af de fremsendte data på grundlag af en hensigtsmæssig analyse og udarbejder og offentliggør rapporter og meddelelser om kvaliteten af europæiske statistikker.«

b) følgende stykker tilføjes:

»4. Af hensyn til gennemsigtigheden offentliggør Kommissionen (Eurostat), hvor dette er relevant, sin vurdering af kvaliteten af nationale bidrag til europæiske statistikker.

5. Hvis den sektorspecifikke lovgivning giver mulighed for at pålægge medlemsstaterne bøder, i tilfælde hvor medlemsstaterne forvanser statistiske data, kan Kommissionen i overensstemmelse med traktaterne og sådan sektorspecifik lovgivning indlede og gennemføre undersøgelser i fornødent omfang, herunder, hvor det er relevant, inspektioner på stedet med henblik på at fastslå, om en sådan forvanskning var alvorlig og forsætlig eller groft uagtsom.«

8) Artikel 13, stk. 1, affattes således:

»1. Det europæiske statistiske program udgør rammerne for udvikling, udarbejdelse og formidling af europæiske statistikker og fastsætter hovedområderne og målsætningerne for de planlagte aktioner for en periode svarende til perioden for den flerårige finansielle ramme. Det vedtages af Europa-Parlamentet og Rådet. Dets indvirkning og omkostningseffektivitet evalueres under medvirken af uafhængige eksperter.«

9) Artikel 14, stk. 2, affattes således:

»2. Kommissionen kan ved hjælp af gennemførelsesretsakter vedtage en midlertidig, direkte statistisk aktion, såfremt:

a) aktionen ikke omfatter dataindsamling, der dækker mere end tre referenceår

b) dataene allerede foreligger eller er tilgængelige på de nationale statistiske kontorer og hos andre ansvarlige nationale myndigheder eller kan tilvejebringes direkte gennem passende stikprøver til observation af den statistiske population på EU-plan med passende koordination med de nationale statistiske kontorer og andre nationale myndigheder, og

- c) Unionen yder finansielle bidrag til de nationale statistiske kontorer og andre nationale myndigheder for at dække de meromkostninger, der kan opstå, i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (*).

Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 27, stk. 2.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 af 25. oktober 2012 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget og om ophævelse af Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 (EUT L 298 af 26.10.2012, s. 1).«.

- 10) Artikel 17 affattes således:

»Artikel 17

Årligt arbejdsprogram

Kommissionen forelægger sit årlige arbejdsprogram for det følgende år for ESS-Udvalget senest den 30. april.

Ved udarbejdelsen af hvert årlige arbejdsprogram sikrer Kommissionen effektiv opstilling af prioriteter, herunder revision, rapportering om statistiske prioriteter og tildeling af finansielle midler. Kommissionen tager nøje hensyn til ESS-Udvalgets bemærkninger. Hvert årlige arbejdsprogram baseres på det europæiske statistiske program og omfatter navnlig:

- a) de aktioner, som Kommissionen anser for at være højest prioriteret under hensyntagen til Unionens politikbehov, de finansielle begrænsninger på nationalt plan og på EU-plan og respondentbyrden
- b) initiativer vedrørende revision af prioriteter, herunder negative prioriteter, og reduktion af respondentbyrden for såvel dataleverandører som producenter af statistik, og
- c) de procedurer og eventuelle retlige instrumenter, som Kommissionen overvejer med henblik på det årlige arbejdsprogramms gennemførelse.«

- 11) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 17a

Adgang til samt anvendelse og integrering af administrative registre

1. For at lette byrden for respondenterne har de nationale statistiske kontorer, andre nationale myndigheder, jf. artikel 4, og Kommissionen (Eurostat) ret til hurtig og gratis adgang til alle administrative registre og til at anvende disse registre og integrere dem i statistikker i det omfang, det er nødvendigt for at udvikle, udarbejde og formidle de europæiske statistikker, som fastsættes i det europæiske statistiske program i overensstemmelse med artikel 1.

2. De nationale statistiske kontorer og Kommissionen (Eurostat) konsulteres og inddrages i forbindelse med den indledende udformning, den efterfølgende udvikling og nedlæggelsen af administrative registre, som er opbygget og vedligeholdt af andre organer, således at yderligere anvendelse af disse registre til udarbejdelse af europæiske statistikker fremmes. De involveres i standardiseringsaktiviteter vedrørende administrative registre, der er relevante for udarbejdelsen af europæiske statistikker.

3. De nationale statistiske kontorer, andre nationale myndigheders og Kommissionens (Eurostats) adgang og inddragelse i henhold til stk. 1 og 2 begrænses til administrative registre inden for deres respektive offentlige administrative system.

4. Administrative registre, der af deres ejere gøres tilgængelige for de nationale statistiske kontorer, andre nationale myndigheder og Kommissionen (Eurostat) med henblik på at blive anvendt til udarbejdelse af europæiske statistikker, skal være ledsaget af relevante metadata.

5. De nationale statistiske kontorer og ejerne af administrative registre fastlægger de nødvendige samarbejdsmechanismer.«

12) Artikel 20, stk. 4, andet afsnit, affattes således:

»Nationale statistiske kontorer, andre nationale myndigheder og Kommissionen (Eurostat) træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre tilpasningen af principper og retningslinjer med hensyn til fysisk og logisk beskyttelse af fortrolige data. Kommissionen sikrer en sådan tilpasning ved hjælp af gennemførelsesretsakter uden at supplere denne forordning. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 27, stk. 2.«

13) Artikel 23, stk. 2, affattes således:

»Kommissionen fastlægger ved hjælp af gennemførelsesretsakter de nærmere ordninger, regler og betingelser for adgang på EU-plan. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i artikel 27, stk. 2.«

14) Artikel 24 udgår.

15) Artikel 26 affattes således:

»Artikel 26

Krænkelser af princippet om statistisk fortrolighed

Medlemsstaterne og Kommissionen træffer passende foranstaltninger til at forhindre og pålægge sanktioner for enhver krænkelse af princippet om statistisk fortrolighed. Sanktionerne skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.«

16) Artikel 27 affattes således:

»Artikel 27

Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af ESS-Udvalget. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 (*).

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 182/2011 af 16. februar 2011 om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser (EUT L 55 af 28.2.2011, s. 13).«

Artikel 2

Ikrafttræden

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 29. april 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

Formand

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2015/760**af 29. april 2015****om europæiske langsigtede investeringsfonde****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽¹⁾,under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget ⁽²⁾,efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Langsigtet finansiering er et redskab af afgørende betydning for at lede den europæiske økonomi i retning af intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst, i overensstemmelse med Europa 2020-strategien, høj beskæftigelse og konkurrenceevne med henblik på at udforme den fremtidige økonomi således, at den ikke er så udsat for systemiske risici og er mere modstandsdygtig. Europæiske langsigtede investeringsfonde (ELTIF'er) yder finansiering af varig karakter til diverse infrastrukturprojekter, noterede selskaber eller noterede små og mellemstore virksomheder (SMV'er), hvor der udstedes kapitalgrundlags- eller gældsinstrumenter, der ikke er nogen let identificerbar køber til. Ved at stille finansiering til rådighed for sådanne projekter bidrager ELTIF'er til finansieringen af Unionens realøkonomi og gennemførelsen af dens politikker.
- (2) På efterspørgselssiden kan ELTIF'er tilbyde en stabil indtægt for pensionsadministratorer, forsikringsselskaber, fonde, kommuner og andre, der har regelmæssige og tilbagevendende forpligtelser og søger langsigtede afkast inden for velregulerede strukturer. ELTIF'er giver mindre likviditet end investeringer i værdipapirer, men de kan give en stabil indtægt for individuelle investorer, der er afhængige af det løbende cash flow, som en ELTIF kan generere. ELTIF'er kan også give gode muligheder for formueforøgelse over en længere periode for investorer, der ikke modtager en stabil indtægt.
- (3) Der kan være knaphed på finansiering til projekter vedrørende f.eks. transportinfrastrukturer, bæredygtig energiproduktion eller -distribution, social infrastruktur (boliger eller hospitaler), indførelse af nye teknologier og systemer, der reducerer ressource- og energiforbruget, eller yderligere vækst blandt SMV'er. Som den finansielle krise har vist, kan man ved at supplere finansiering fra banker med flere typer finansieringskilder, som er bedre til at mobilisere kapitalmarkederne, bidrage til at fylde finansieringshullerne. ELTIF'er kan spille en afgørende rolle i den forbindelse og kan også mobilisere kapital ved at tiltrække investorer fra tredjelande.
- (4) Denne forordning fokuserer på at fremme europæiske langsigtede investeringer i realøkonomien. Langsigtede investeringer i projekter, virksomheder og infrastrukturer i tredjelande kan også bibringe ELTIF'er kapital og dermed gavne den europæiske økonomi. Derfor bør sådanne investeringer ikke forhindres.
- (5) Hvis der ikke findes en forordning med regler for ELTIF'er, risikerer man, at der vedtages forskelligartede regler på nationalt plan, hvilket kan forårsage konkurrenceforvridninger som følge af forskelle i investeringsbeskyttelsesstandarder. Forskelligartede nationale krav vedrørende porteføljesammensætning, diversificering og investerbare aktiver, navnlig investering i råvarer, skaber hindringer for markedsføring på tværs af grænserne af

⁽¹⁾ EUT C 67 af 6.3.2014, s. 71.⁽²⁾ EUT C 126 af 26.4.2014, s. 8.⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 10.3.2015 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 20.4.2015.

investeringsfonde, der fokuserer på noterede virksomheder og realaktiver, fordi investorerne ikke uden besvær kan sammenligne de forskellige investeringsforslag, de står over for. Endvidere medfører forskelligartede nationale krav forskellige investorbekyttelsesniveauer. Desuden fører forskelligartede nationale krav vedrørende investeringsteknik, f.eks. grænser for låntagning, anvendelse af finansielle derivater, regler for short selling eller for værdipapirfinansieringstransaktioner, til diskrepanser i investorbekyttelsesniveauerne. Hertil kommer, at forskelligartede nationale krav vedrørende indløsning og/eller ihændehaverperioder hindrer salg på tværs af grænserne af fonde, der investerer i noterede aktiver. Sådanne forskelle kan i kraft af den øgede retlige usikkerhed, de medfører, undergrave investorernes tillid, når de overvejer at investere i sådanne fonde, og gøre det vanskeligere for dem at vælge effektivt mellem forskellige muligheder for langsigtet investering. Retsgrundlaget for denne forordning er derfor artikel 114 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, som fortolket i Den Europæiske Unions Domstols faste retspraksis.

- (6) Det er nødvendigt at have ensartede regler for at sikre, at ELTIF'er har en sammenhængende og stabil produktprofil i hele Unionen. For at sikre, at det indre marked fungerer på tilfredsstillende vis, og sikre et højt niveau af investorbekyttelse er det mere specifikt nødvendigt at fastlægge ensartede regler om ELTIF'ers drift, navnlig deres porteføljesammensætning og de investeringsinstrumenter, de har tilladelse til at anvende for at opnå eksponering til langsigtede aktiver såsom kapitalgrundlags- eller gældsinstrumenter udstedt af noterede SMV'er og af noterede selskaber samt realaktiver. Det er endvidere nødvendigt at have ensartede regler om ELTIF'ers porteføljesammensætning for at sikre, at ELTIF'er, der tager sigte på at generere et løbende udbytte, til stadighed har en diversificeret portefølje af investeringsaktiver, der er egnet til at opretholde et løbende cash flow. ELTIF'er er et første skridt i retning af at oprette et integreret indre marked for tilvejebringelse af kapital, der kan kanaliseres over mod langsigtede investeringer i den europæiske økonomi. At få det indre marked for langsigtede investeringer til at fungere tilfredsstillende kræver, at Kommissionen fortsætter sin vurdering af potentielle hindringer, der kan stå i vejen for tilvejebringelsen af kapital på tværs af grænserne, herunder hindringer, der opstår som følge af den skattemæssige behandling af sådanne investeringer.
- (7) Det er af afgørende betydning at sikre, at reglerne om ELTIF'ers drift, navnlig vedrørende deres porteføljesammensætninger og de investeringsinstrumenter, de kan anvende, finder direkte anvendelse på ELTIF-forvalterne, og disse nye regler skal derfor vedtages i form af en forordning. Dette sikrer endvidere ensartede betingelser for brug af betegnelsen »ELTIF« ved at forhindre forekomsten af forskelligartede nationale krav. ELTIF-forvaltere bør følge samme regler i hele Unionen for dermed at styrke investorernes tillid til ELTIF'er og sikre, at betegnelsen »ELTIF's« troværdighed bevares. Ved at vedtage ensartede regler begrænser man samtidig kompleksiteten i de reguleringsmæssige krav, der gælder for ELTIF'er. Sådanne ensartede regler vil desuden reducere forvalternes udgifter til at overholde forskelligartede nationale krav til fonde, der investerer i noterede og unoterede virksomheder og sammenlignelige kategorier af realaktiver. Det gælder navnlig ELTIF-forvaltere, der ønsker at tilvejebringe kapital på tværs af grænserne. Vedtagelsen af ensartede regler bidrager også til at fjerne konkurrenceforvridninger.
- (8) De nye regler om ELTIF'er hænger nøje sammen med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU ⁽¹⁾, idet nævnte direktiv udgør den retlige ramme for forvaltning og markedsføring af alternative investeringsfonde (AIF'er) i Unionen. ELTIF'er er pr. definition EU-AIF'er, der forvaltes af forvaltere af alternative investeringsfonde (FAIF'er), der har fået meddelt tilladelse i overensstemmelse med direktiv 2011/61/EU.
- (9) Medens der i direktiv 2011/61/EU også gives mulighed for en trinvis indførelse af en tredjelandsoverordning for ikke-EU-FAIF'er og ikke-EU-AIF'er, har de nye regler for ELTIF'er et mere begrænset anvendelsesområde, der fokuserer på de nye langsigtede investeringsprodukters europæiske dimension. Det er følgelig kun en EU-AIF som defineret i direktiv 2011/61/EU, der bør kunne blive en ELTIF, og kun hvis den forvaltes af en EU-FAIF, der har fået meddelt tilladelse i henhold til direktiv 2011/61/EU.
- (10) De nye regler for ELTIF'er bør bygge på de gældende retlige rammer, der er fastlagt ved direktiv 2011/61/EU og de retsakter, der er vedtaget med henblik på dets gennemførelse. Produktreglerne vedrørende ELTIF'er bør derfor anvendes som supplement til reglerne i gældende EU-ret. Navnlig bør forvaltnings- og markedsføringsreglerne i direktiv 2011/61/EU gælde for ELTIF'er. På samme måde bør reglerne om grænseoverskridende levering af tjenesteydelser og etableringsret i direktiv 2011/61/EU finde tilsvarende anvendelse for ELTIF'ers grænseoverskridende aktiviteter. Disse regler bør suppleres med markedsføringsregler, der specifikt vedrører grænseoverskridende markedsføring af ELTIF'er til såvel detailinvestorer som professionelle investorer i hele Unionen.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde og om ændring af direktiv 2003/41/EF og 2009/65/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009 og (EU) nr. 1095/2010 (EUT L 174 af 1.7.2011, s. 1).

- (11) Der bør gælde ensartede regler for alle EU-AIF'er, der ønsker at markedsføre sig som ELTIF'er. EU-AIF'er, der ikke ønsker at markedsføre sig som ELTIF'er, bør ikke være bundet af disse regler, men de accepterer dermed samtidig, at de ikke kan udnytte de deraf følgende fordele. Hverken institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) eller ikke-EU-AIF'er bør kunne få tilladelse til at markedsføre sig som ELTIF'er.
- (12) For at sikre, at ELTIF'er overholder de harmoniserede regler om sådanne fondes aktiviteter, er det nødvendigt at kræve, at de godkendes af kompetente myndigheder. De harmoniserede procedurer for tilladelse til og tilsyn med FAIF'er, jf. direktiv 2011/61/EU, bør derfor suppleres med en særlig godkendelsesprocedure for ELTIF'er. Der bør fastsættes procedurer for at sikre, at kun EU-FAIF'er, der har fået meddelt tilladelse i overensstemmelse med direktiv 2011/61/EU, og som er i stand til at forvalte en ELTIF, må forvalte ELTIF'er. Alle fornødne skridt bør tages til at sikre, at en ELTIF kan overholde de harmoniserede regler for sådanne fondes aktiviteter. Der bør gælde en særlig godkendelsesprocedure, hvis ELTIF'en forvaltes internt, og der ikke udpeges nogen ekstern FAIF.
- (13) Da EU-AIF'er kan have forskellige retlige former, der ikke nødvendigvis giver dem status som juridisk person, bør bestemmelser om, at ELTIF'er skal handle, forstås sådan, at de vedrører ELTIF-forvalteren i tilfælde, hvor ELTIF'en er oprettet som en EU-AIF, der ikke selv kan handle, fordi den ikke har status som juridisk person.
- (14) For at sikre, at ELTIF'er fokuserer på langsigtede investeringer og bidrager til at finansiere en bæredygtig vækst i Unionens økonomi, bør det i reglerne om ELTIF'ers portefølje klart defineres, hvilke kategorier af aktiver der er investerbare for ELTIF'er, og på hvilke betingelser de er investerbare. En ELTIF bør investere mindst 70 % af sin kapital i investerbare aktiver. For at sikre ELTIF'ers integritet bør det også forbydes ELTIF'er at indgå bestemte finansielle transaktioner, der ville kunne udgøre en risiko for deres investeringsstrategi og -mål ved at øge risici, der er forskellige fra dem, der kan forventes i forbindelse med en fond, der tager sigte på langsigtede investeringer. For at sikre et klart fokus på langsigtede investeringer, hvilket kan være nyttigt for detailinvestorer, der ikke er vant til mindre konventionelle investeringsstrategier, bør det kun være tilladt for en ELTIF at investere i finansielle derivater, hvis det sker for at afdække risici knyttet til dens egne investeringer. Som følge af den likvide karakter af råvarer og finansielle derivater, der giver en indirekte eksponering til dem, forudsætter investeringer i råvarer ikke et langsigtet investorengagement, og de bør derfor udelukkes fra investerbare aktiver. Dette gælder ikke for investeringer i infrastruktur eller selskaber, der omfatter råvarer, eller hvis præstationer indirekte hænger sammen med råvarers præstationer, f.eks. landbrugsbedrifter, når det drejer sig om landbrugsprodukter, eller kraftværker, når det drejer sig om energiprodukter.
- (15) Definitionen af, hvad der udgør en langsigtet investering, er bred. Investerbare aktiver er generelt illikvide, forudsætter engagementer i et vist tidsrum og har en langsigtet økonomisk profil. Investerbare aktiver er ikke-omsættelige værdipapirer, og de har derfor ikke adgang til sekundære markeders likviditet. De forudsætter ofte engagementer med fast løbetid, hvilket begrænser deres omsættelighed. Da noterede SMV'er på trods af dette kan stå over for problemer med likviditet og adgang til det sekundære marked, bør de også betragtes som kvalificerede porteføljevirkomheder. ELTIF-relevante investeringers økonomiske cyklus er primært af langsigtet karakter som følge af de omfattende kapitalbindinger og den lange varighed, der kræves for at generere afkast.
- (16) En ELTIF bør have lov til at investere i andre aktiver end investerbare aktiver, hvilket kan være nødvendigt for effektivt at forvalte dens cash flow, men kun i det omfang det er i tråd med ELTIF'ens langsigtede investeringsstrategi.
- (17) Begrebet »investerbare aktiver« bør omfatte kapitalinteresser som f.eks. kapitalgrundlags- eller kvasi-kapitalgrundlagsinstrumenter, gældsinstrumenter i kvalificerede porteføljevirkomheder og lån til disse. De bør endvidere omfatte kapitalinteresser i andre fonde, der fokuserer på aktiver som f.eks. unoterede virksomheder, som udsteder kapitalgrundlags- eller gældsinstrumenter, der ikke altid er nogen let identificerbar køber til. Direkte besiddelse af realaktiver bør, medmindre de er securitiserede, også udgøre en kategori af investerbare aktiver, forudsat at de genererer et forudsigeligt cash flow, uanset om dette er regelmæssigt eller uregelmæssigt, i den forstand, at de kan modelleres og vurderes på baggrund af en diskonteret cash flow-vurderingsmodel. Disse aktiver kan vejledningsvis omfatte social infrastruktur, som giver et forudsigeligt afkast, såsom energi-, transport- og kommunikationsinfrastruktur såvel som uddannelses-, sundheds-, velfærdsstøttende eller industrielle faciliteter. I

modsatning hertil bør aktiver såsom kunstgenstande, manuskripter, vinlagre eller smykker ikke udgøre investerbare aktiver, idet de normalt ikke genererer et forudsigeligt cash flow.

- (18) Investerbare aktiver bør omfatte realaktiver med en værdi på over 10 000 000 EUR, der giver en økonomisk og social fordel. Sådanne aktiver omfatter infrastruktur, intellektuel ejendom, skibe, udstyr, maskineri, luftfartøjer og rullende materiel samt fast ejendom. Investeringer i erhvervsejendomme eller boliger bør være tilladt i det omfang, de tjener det formål at bidrage til en intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst eller til Unionens energi-, regional- og samhørighedspolitikker. Investeringer i denne type fast ejendom bør være klart dokumenteret med henblik på at påvise den langsigtede forpligtelse i ejendommen. Denne forordning har ikke til formål at fremme spekulative investeringer.
- (19) Infrastrukturprojekters størrelse betyder, at disse kræver store mængder kapital, som forbliver investeret i lange tidsrum. Sådanne infrastrukturprojekter omfatter offentlig bygningsinfrastruktur, f.eks. skoler, hospitaler eller fængsler, social infrastruktur, f.eks. sociale boliger, transportinfrastruktur, f.eks. veje, massetransitsystemer og lufthavne, energiinfrastruktur, f.eks. energinet, projekter vedrørende tilpasning til og afbødning af klimaændringer, kraftværker og rørledninger, vandforvaltningsinfrastruktur, f.eks. vandforsyningssystemer, kloakker og kunstvandingssystemer, kommunikationsinfrastruktur, f.eks. netværk, og affaldsforvaltningsinfrastruktur, f.eks. genvindings- og indsamlingssystemer.
- (20) Begrebet kvasi-kapitalgrundlagsinstrumenter bør omfatte en type af finansieringsinstrumenter, som er en kombination af kapitalgrundlag og gæld, hvis afkast hænger sammen med den kvalificerede porteføljevirkningsheds overskud eller tab, og hvor der ikke er fuld sikkerhed for tilbagebetaling af instrumentet i tilfælde af misligholdelse. Sådanne instrumenter omfatter en lang række finansieringsinstrumenter, som f.eks. underordnede lån, passive kapitalandele, lån med deltagerrettigheder, rettigheder til profitandele, konvertible obligationer og obligationer med warrants.
- (21) For at afspejle eksisterende forretningspraksis bør en ELTIF have tilladelse til at købe eksisterende kapitalandele i en kvalificeret porteføljevirkningshed fra den pågældende virksomheds eksisterende kapitalejere. For at sikre så vidtfavnende muligheder som muligt for kapitaltilvejebringelse bør investeringer i andre ELTIF'er, europæiske venturekapitalfonde (EuVECA'er), reguleret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 ⁽¹⁾ og europæiske sociale iværksætterfonde (EuSEF'er), reguleret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 ⁽²⁾, endvidere tillades. For at forebygge udvanding af investeringerne i kvalificerede porteføljevirkningsheder bør det kun være tilladt for ELTIF'er at investere i andre ELTIF'er, EuVECA'er og EuSEF'er, hvis disse ikke selv har investeret mere end 10 % af deres kapital i andre ELTIF'er.
- (22) Det kan være nødvendigt at anvende finansielle virksomheder for at samle og organisere forskellige investorers bidrag, herunder investeringer af offentlig karakter, i infrastrukturprojekter. Det bør derfor være tilladt for ELTIF'er at investere i investerbare aktiver ved hjælp af finansielle virksomheder, når blot sådanne virksomheder udelukkende beskæftiger sig med finansiering af langsigtede projekter og med SMV'ers vækst.
- (23) Unoterede virksomheder kan have svært ved at få adgang til kapitalmarkeder og finansiere yderligere vækst og ekspansion. Typiske metoder til at tilvejebringe kapital er privat finansiering via kapitalgrundlagsandele eller lån. Eftersom sådanne instrumenter i sagens natur er langsigtede investeringer, kræver de tålmodig kapital, som ELTIF'er kan tilvejebringe. Desuden oplever noterede SMV'er ofte betydelige vanskeligheder med at opnå langfristet finansiering, og ELTIF'er kan udgøre en værdifuld alternativ finansieringskilde.
- (24) Kategorier af langsigtede aktiver i denne forordnings forstand bør derfor omfatte unoterede virksomheder, som udsteder kapitalgrundlags- eller gældsinstrumenter, der muligvis ikke er nogen let identificerbar køber til, og noterede virksomheder med en maksimal kapitalisering på 500 000 000 EUR.
- (25) Hvis en ELTIF-forvalter besidder en andel i en porteføljevirkningshed, er der risiko for, at forvalteren prioriterer sine egne interesser højere end investorernes interesser i ELTIF'en. For at undgå en sådan interessekonflikt og sikre sund virksomhedsledelse bør en ELTIF udelukkende investere i aktiver uden forbindelse til ELTIF-forvalteren, medmindre ELTIF'en investerer i andele eller kapitalandele af andre ELTIF'er, EuVECA'er eller EuSEF'er, som forvaltes af ELTIF-forvalteren.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 af 17. april 2013 om europæiske venturekapitalfonde (EUT L 115 af 25.4.2013, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 af 17. april 2013 om europæiske sociale iværksætterfonde (EUT L 115 af 25.4.2013, s. 18).

- (26) For at give ELTIF-forvalterne en vis fleksibilitet med hensyn til deres fondes investeringer bør handel med andre aktiver end langsigtede investeringer tillades, dog højst 30 % af ELTIFens kapital.
- (27) For at sætte grænser for ELTIFers risikotagning er det væsentligt at begrænse modpartsrisikoen ved at fastsætte klare diversificeringskrav for ELTIFers portefølje. Alle over the counter (OTC)-derivater bør være omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 ⁽¹⁾.
- (28) For at forebygge, at en investerende ELTIF udøver en væsentlig indflydelse på ledelsen af en anden ELTIF eller et udstedende organ, er det nødvendigt at undgå, at en ELTIF i for høj grad koncentrerer sine investeringer.
- (29) For at give ELTIF-forvaltere mulighed for at tilvejebringe yderligere kapital i fondens levetid, bør det være tilladt for dem at låne kontanter, dog højst 30 % af værdien af ELTIFens kapital. Dette bør gælde med henblik på at give investorerne ekstra afkast. For at eliminere risikoen for valutamismatch bør ELTIF'en kun låne i den valuta, som ELTIF-forvalteren forventer at erhverve aktivet i. For at imødegå bekymringer vedrørende skyggebanksaktiviteter bør de kontanter, som ELTIF låner, ikke anvendes til at yde lån til kvalificerede porteføljevirksomheder.
- (30) På grund af ELTIF-investeringers langsigtede og illikvide karakter bør ELTIF-forvalterne have tilstrækkelig tid til at anvende investeringsgrænserne. Ved fastlæggelsen af tidsfristen for anvendelsen af disse grænser bør der tages højde for investeringernes særlige forhold og kendetegn, men fristen bør ikke overstige fem år efter datoen for ELTIFens godkendelse eller halvdelen af ELTIFens levetid, alt efter hvad der kommer først.
- (31) ELTIF'er er som følge af deres porteføljeprofil og deres fokus på kategorier af langsigtede aktiver designet til at kanalisere private opsparinger over mod den europæiske økonomi. ELTIF'er er også tænkt som et investeringsinstrument, hvorigennem Den Europæiske Investeringsbank-Gruppe (EIB-Gruppen) kan kanalisere sin finansiering til europæisk infrastruktur eller SMV-finansiering. I kraft af denne forordning struktureres ELTIF'er som et instrument for kollektive investeringer, der afspejler EIB-Gruppens fokus på at bidrage til en afbalanceret og stabil udvikling af et indre marked for langsigtede investeringer i Unionens interesse. I betragtning af deres fokus på kategorier af langsigtede aktiver kan ELTIF'er udfylde den rolle, de er tiltænkt, som et prioriteret værktøj til gennemførelse af investeringsplanen for Europa, jf. Kommissionens meddelelse af 26. november 2014.
- (32) Kommissionen bør prioritere og strømline sine procedurer for alle ELTIF-anmodninger om finansiering fra EIB. Kommissionen bør derfor strømline afgivelsen af eventuelle udtalelser eller bidrag vedrørende enhver anmodning fra ELTIF'er om finansiering fra EIB.
- (33) Endvidere kan medlemsstater såvel som regionale og lokale myndigheder have en interesse i at gøre potentielle investorer og offentligheden opmærksomme på ELTIF'er.
- (34) Selv om en ELTIF ikke behøver at give indløsningsret før udløbet af dens levetid, bør der ikke være noget til hinder for, at en ELTIF forsøger at få andele eller kapitalandele optaget på et reguleret marked eller i en multilateral handelsfacilitet, hvorved investorer får mulighed for at sælge deres andele eller kapitalandele før udløbet af ELTIFens levetid. En ELTIF's regler eller vedtægter bør ikke være til hinder for, at andele eller kapitalandele optages til handel på et reguleret marked eller i en multilateral handelsfacilitet, og de bør heller ikke være til hinder for, at investorer frit kan overdrage deres andele eller kapitalandele til tredjeparter, der ønsker at købe de pågældende andele eller kapitalandele. Formålet hermed er at fremme sekundære markeder som en vigtig handelsplads for detailinvestorers køb og salg af ELTIFers andele eller kapitalandele.
- (35) Individuelle investorer kan ganske vist være interesseret i at investere i en ELTIF, men den illikvide natur af de fleste investeringer i langsigtede projekter udelukker, at en ELTIF kan tilbyde sine investorer regelmæssige indløsninger. En individuel investors engagement i en investering i sådanne aktiver omfatter i sagens natur hele investeringens varighed. ELTIF'er bør derfor principielt konstrueres, så de ikke tilbyder regelmæssige indløsninger før udløbet af ELTIFens levetid.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EUT L 201 af 27.7.2012, s. 1).

- (36) Med henblik på at skabe incitament for investorer, navnlig detailinvestorer, som muligvis ikke er villige til at binde deres kapital i en lang periode, bør en ELTIF under visse omstændigheder kunne tilbyde sine investorer ret til tidlige indløsninger. ELTIF-forvalteren bør derfor have mulighed for at afgøre, om ELTIF'er skal oprettes med eller uden indløsningsrettigheder i henhold til ELTIF'ens investeringsstrategi. Hvis der anvendes en ordning med indløsningsrettigheder, bør disse rettigheder og deres hovedtræk defineres klart på forhånd og nedfældes i ELTIF'ens regler eller vedtægter.
- (37) For at investorerne effektivt kan indløse deres andele eller kapitalandele ved udløbet af ELTIF'ens levetid, bør ELTIF-forvalteren i god tid begynde at sælge ELTIF'ens aktivportefølje for at sikre, at værdien realiseres korrekt. Ved fastlæggelsen af en ordentlig tidsplan for afvikling af investeringerne bør ELTIF-forvalteren tage højde for investeringernes forskellige modenhedsprofil og det tidsrum, der skal til for at finde en køber af de aktiver, som ELTIF'en har investeret i. Da det i praksis er umuligt at fastholde investeringsgrænserne i afviklingsperioden, bør de ikke længere gælde, når afviklingsperioden begynder.
- (38) Med henblik på at udvide adgangen til ELTIF'er for detailinvestorer kan et kollektivt investeringsinstitut (UCITS) investere i andele eller kapitalandele udstedt af en ELTIF, i det omfang ELTIF'ens andele eller kapitalandele er investerbare efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF ⁽¹⁾.
- (39) Det bør være muligt for en ELTIF at reducere sin kapital på en pro rata-basis, i tilfælde af at den har afhændet et af sine aktiver, navnlig hvis der er tale om en infrastrukturinvestering.
- (40) Det kan forekomme, at de noterede aktiver, en ELTIF har investeret i, optages til notering på et reguleret marked i fondens levetid. I så fald vil de pågældende aktiver ikke længere være i overensstemmelse med denne forordnings krav om, at aktiver skal være noterede. For at give ELTIF-forvalterne mulighed for på en ordentlig måde at afvikle investeringer i sådanne aktiver, der ikke længere vil være investerbare, kan aktiverne medregnes i beregningen af 70 %-grænsen for investerbare aktiver i op til tre år.
- (41) På grund af de særlige kendetegn for ELTIF'er og for deres målgrupper af detailinvestorer og professionelle investorer er det vigtigt, at der fastsættes sunde gennemsigtighedskrav, der kan sætte potentielle investorer i stand til at danne sig et pålideligt skøn og have fuldt kendskab til de tilhørende risici. Ud over overholdelse af gennemsigtighedskravene, jf. direktiv 2011/61/EU, bør ELTIF'er offentliggøre et prospekt, der omfatter alle oplysninger, som institutter for kollektiv investering af den lukkede type skal give, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF ⁽²⁾ og Kommissionens forordning (EF) nr. 809/2004 ⁽³⁾. Ved markedsføring af en ELTIF til detailinvestorer bør det være obligatorisk at offentliggøre et dokument med central information, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 ⁽⁴⁾. Endvidere bør alle markedsføringsdokumenter udtrykkeligt henlede opmærksomheden på ELTIF'ens risikoprofil.
- (42) ELTIF'er kan være attraktive som investeringsobjekt for investorer såsom kommuner, kirkesamfund, velgørende organisationer og fonde, som bør kunne anmode om at blive behandlet som professionelle kunder, i tilfælde hvor de lever op til betingelserne i afsnit II i bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU ⁽⁵⁾.
- (43) Eftersom ELTIF'er som målgruppe ikke alene har professionelle investorer, men også detailinvestorer i hele Unionen, er det nødvendigt, at markedsføringskravene, som allerede findes i direktiv 2011/61/EU, suppleres med visse yderligere krav for at sikre et passende niveau af detailinvestorbeskyttelse. Der bør derfor oprettes faciliteter,

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (EUT L 302 af 17.11.2009, s. 32).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF af 4. november 2003 om det prospekt, der skal offentliggøres, når værdipapirer udbydes til offentligheden eller optages til handel, og om ændring af direktiv 2001/34/EF (EUT L 345 af 31.12.2003, s. 64).

⁽³⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 809/2004 af 29. april 2004 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/71/EF for så vidt angår oplysninger i prospekter samt disses format, integration af oplysninger ved henvisning og offentliggørelse af sådanne prospekter samt annoncering (EUT L 149 af 30.4.2004, s. 1).

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (EUT L 352 af 9.12.2014, s. 1).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 349).

som muliggør tegning, udbetaling til ejere af andele eller kapitalandele, tilbagekøb eller indløsning af andele eller kapitaldele samt tilrådighedsstillelse af de oplysninger, som ELTIF'en og ELTIF-forvalteren er forpligtede til at tilvejebringe. For at sikre, at detailinvestorer ikke stilles ringere i forhold til professionelle investorer, bør der desuden etableres visse værn, når ELTIF'er markedsføres til detailinvestorer. I tilfælde af, at ELTIF'er markedsføres eller formidles til detailinvestorer gennem en distributør, bør en sådan distributør overholde de relevante krav i direktiv 2014/65/EU og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 ⁽¹⁾.

- (44) ELTIF-forvalteren eller distributøren bør indhente alle fornødne oplysninger vedrørende detailinvestorens viden og erfaring, finansielle situation, risikovillighed, investeringsmål og tidshorizont med henblik på at vurdere, om ELTIF'en er egnet for den pågældende detailinvestor, under hensyntagen til bl.a. ELTIF'ens levetid og planlagte investeringsstrategi. Såfremt levetiden for en ELTIF, der tilbydes eller markedsføres til detailinvestorer, overstiger ti år, skal ELTIF-forvalteren eller distributøren endvidere klart og i skriftlig form angive, at dette produkt muligvis ikke er egnet for detailinvestorer, der ikke er i stand til at opretholde en sådan langsigtet og illikvid forpligtelse.
- (45) Når en ELTIF markedsføres til detailinvestorer, bør ELTIF'ens depositar overholde bestemmelserne i direktiv 2009/65/EF for så vidt angår godkendte enheder, der har tilladelse til at fungere som depositarer, bestemmelsen om, at der ikke skal være mulighed for ansvarsfrigørelse, og genanvendelsen af aktiver.
- (46) Med henblik på at øge beskyttelsen af detailinvestorerne fastsættes det endvidere i denne forordning, at ELTIF-forvalteren eller en eventuel distributør, når der er tale om detailinvestorer, hvis portefølje, sammensat af kontantbeholdning og finansielle instrumenter, uden eventuelle finansielle instrumenter, der er stillet som sikkerhed, ikke overstiger 500 000 EUR, efter at have foretaget en egnethedstest og givet tilstrækkelig investeringsrådgivning, bør sikre, at detailinvestoren ikke investerer et samlet beløb, der overstiger 10 % af investorens portefølje i ELTIF'er, og at det oprindelige beløb, der investeres i én eller flere ELTIF'er, ikke er på mindre end 10 000 EUR.
- (47) Under særlige omstændigheder, som skal være angivet i ELTIF'ens regler eller vedtægter, bør ELTIF'ens levetid kunne forlænges eller forkortes for at skabe mere fleksibilitet, f.eks. i tilfælde hvor projekter afsluttes senere eller tidligere end forventet, med henblik på at bringe den i overensstemmelse med dens langsigtede investeringsstrategi.
- (48) ELTIF'ens kompetente myndighed bør løbende kontrollere, om en ELTIF opfylder kravene i denne forordning. Da de kompetente myndigheder allerede har vide beføjelser efter direktiv 2011/61/EU, er det nødvendigt, at udvide disse beføjelser under hensyntagen til denne forordning.
- (49) Den Europæiske Tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed) (ESMA), der er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 ⁽²⁾, bør kunne udøve alle de beføjelser, den er tillagt efter direktiv 2011/61/EU, med hensyn til denne forordning og bør tildeles alle nødvendige ressourcer til dette formål, navnlig menneskelige ressourcer.
- (50) ESMA bør spille en central rolle ved anvendelsen af reglerne om ELTIF'er ved at sikre, at EU-reglerne anvendes konsekvent af de nationale kompetente myndigheder. Da ESMA er i besiddelse af højt specialiseret viden om værdipapirer og værdipapirmarkeder, er det effektivt og hensigtsmæssigt at pålægge ESMA at udarbejde udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der skal forelægges for Kommissionen, i de tilfælde der ikke kræver politiske valg. Disse reguleringsmæssige tekniske standarder bør vedrøre de forhold, under hvilke anvendelsen af finansielle derivater kun tjener det formål at afdække risici ved investeringerne, de forhold, under hvilke en ELTIF's levetid er tilstrækkelig lang til at dække livscyklussen for hvert af ELTIF'ens individuelle aktiver, elementerne i en korrekt afhændelse af ELTIF-aktiver, definitioner af og beregningsmetodologier for omkostninger båret af investorer, form for angivelse af oplysninger om omkostninger samt kendetegnene ved de faciliteter, ELTIF'er skal etablere i hver enkelt medlemsstat, hvor de agter at markedsføre andele eller kapitalandele.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 84).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (ESMA), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/77/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 84).

- (51) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF ⁽¹⁾ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 ⁽²⁾ bør fuldt ud anvendes på udveksling, overførsel og behandling af personoplysninger i forbindelse med nærværende forordning.
- (52) Målene for denne forordning, nemlig at sikre ensartede krav til ELTIF'ers investeringer og driftsbetingelser i hele Unionen, samtidig med at der fuldt ud tages hensyn til behovet for at skabe en balance mellem ELTIF'ers sikkerhed og pålidelighed og velfungerende markeder for langsigtede investeringer og omkostningerne for de forskellige berørte parter, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af omfanget og virkningerne bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (53) Denne forordning overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som navnlig Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender, navnlig for så vidt angår forbrugerbeskyttelse, friheden til at oprette og drive egen virksomhed, retten til adgang til retsmidler og til en upartisk domstol og beskyttelse af personoplysninger samt adgang til ydelser af almen økonomisk interesse. Denne forordning skal anvendes i overensstemmelse med disse rettigheder og principper —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 1

Genstand og formål

1. Med denne forordning indføres der ensartede bestemmelser om godkendelse, investeringspolitik og driftsbetingelser for EU-baserede alternative investeringsfonde (AIF'er) eller afdelinger af EU-AIF'er, der markedsføres i Unionen som europæiske langsigtede investeringsfonde (ELTIF'er).
2. Formålet med denne forordning er at rejse og kanalisere kapital til europæiske langsigtede investeringer i realøkonomien i overensstemmelse med Unionens målsætning om intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst.
3. Medlemsstaterne må ikke indføre yderligere krav på det område, der er omfattet af denne forordning.

Artikel 2

Definitioner

I denne forordning forstås ved:

- 1) »kapital«: den samlede indbetalte kapital og ikke-indkaldte forpligtede kapital, beregnet på grundlag af de investerbare beløb med fradrag af alle gebyrer og omkostninger, som direkte eller indirekte afholdes af investorerne
- 2) »professionel investor«: en investor, som anses som en professionel kunde, eller som efter anmodning kan behandles som en professionel kunde i overensstemmelse med bilag II til direktiv 2014/65/EU
- 3) »detailinvestor«: en investor, som ikke er en professional investor
- 4) »kapitalgrundlag«: ejerskabsinteresse i en kvalificeret porteføljeverksamhed, dvs. aktier eller andre former for andele i den kvalificerede porteføljeverksamheds kapital, udstedt til dens investorer

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 8 af 12.1.2001, s. 1).

- 5) »kvasi-kapitalgrundlag«: alle finansielle instrumenter, hvor afkastet hænger sammen med den kvalificerede porteføljevirkningsheds overskud eller tab, og hvor der ikke er fuld sikkerhed for tilbagebetaling af instrumentet i tilfælde af misligholdelse
- 6) »realaktiv«: et aktiv, der har en værdi som følge af sin substans og sine egenskaber, og som kan skabe forrentning, herunder infrastrukturaktiver og andre aktiver, som øger økonomiske eller sociale fordele, såsom uddannelse, rådgivning, forskning og udvikling, men ikke erhvervsejendomme eller boliger, medmindre de er en integreret del af eller et supplerende element i et langsigtet investeringsprojekt, som bidrager til EU-målet om intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst
- 7) »finansiell virksomhed«: et af følgende selskaber:
 - a) et kreditinstitut som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 ⁽¹⁾
 - b) et investeringsselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 1), i direktiv 2014/65/EU
 - c) et forsikringsselskab som defineret i artikel 13, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF ⁽²⁾
 - d) et finansielt holdingselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 20), i forordning (EU) nr. 575/2013
 - e) et blandet holdingselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 22), i forordning (EU) nr. 575/2013
 - f) et forvaltningsselskab som defineret i artikel 2, stk. 1, litra b), i direktiv 2009/65/EF
 - g) en FAIF som defineret i artikel 4, stk. 1, litra b), i direktiv 2011/61/EU
- 8) »EU-AIF«: en EU-AIF som defineret i artikel 4, stk. 1, litra k), i direktiv 2011/61/EU
- 9) »EU-FAIF«: en EU-FAIF som defineret i artikel 4, stk. 1, litra l), i direktiv 2011/61/EU
- 10) »ELTIF's kompetente myndighed«: den kompetente myndighed i EU-AIF's hjemland i den i artikel 4, stk. 1, litra h), i direktiv 2011/61/EU anvendte betydning
- 11) »ELTIF's hjemland«: den medlemsstat, hvor ELTIF'en har fået meddelt tilladelse
- 12) »ELTIF-forvalter«: den EU-FAIF, der har fået meddelt tilladelse, og som er godkendt til at forvalte en ELTIF, eller en internt forvaltet ELTIF, hvor ELTIF's juridiske form tillader en intern ledelse, og hvor der ikke er blevet udpeget en ekstern FAIF
- 13) »ELTIF-forvalterens kompetente myndighed«: den kompetente myndighed i EU-FAIF's hjemland i den i artikel 4, stk. 1, litra q), i direktiv 2011/61/EU anvendte betydning
- 14) »udlån af værdipapirer« og »lån af værdipapirer«: enhver transaktion, hvorved en part overdrager værdipapirer til en anden, på betingelse af at låntageren tilbageleverer værdipapirer af samme type på et senere tidspunkt, eller når overdrageren anmoder herom, en transaktion, der anses for at være »udlån af værdipapirer« for den part, der overdrager værdipapirer, og »lån af værdipapirer« for den part, til hvilken de overdrages
- 15) »genkøbstransaktion«: en genkøbstransaktion som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 83), i forordning (EU) nr. 575/2013
- 16) »finansielt instrument«: et finansielt instrument som angivet i afsnit C af bilag I til direktiv 2014/65/EU
- 17) »short selling«: en aktivitet som defineret i artikel 2, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 236/2012 ⁽³⁾
- 18) »reguleret marked«: et reguleret marked som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 21), i direktiv 2014/65/EU
- 19) »multilateral handelsfacilitet«: en multilateral handelsfacilitet som defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 22), i direktiv 2014/65/EU.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 236/2012 af 14. marts 2012 om short selling og visse aspekter af credit default swaps (EUT L 86 af 24.3.2012, s. 1).

*Artikel 3***Godkendelse og centralt offentligt register**

1. En ELTIF må kun markedsføres i Unionen, hvis den har fået meddelt tilladelse i overensstemmelse med denne forordning. Godkendelse som ELTIF gælder i alle medlemsstater.
2. Kun EU-AIF'er kan ansøge om og opnå godkendelse som en ELTIF.
3. ELTIF'ens kompetente myndighed underretter kvartalsvis ESMA om, hvilke godkendelser der er givet eller trukket tilbage i henhold til denne forordning.

ESMA fører et centralt offentligt register over alle ELTIF'er, som har fået meddelt tilladelse efter denne forordning, ELTIF-forvalteren og ELTIF'ens kompetente myndighed. Registeret skal være tilgængeligt i elektronisk form.

*Artikel 4***Betegnelse og forbud mod statusændring**

1. Betegnelsen »ELTIF« eller »europæisk langsigtet investeringsfond« i tilknytning til et kollektivt investeringsinstitut eller de andele eller kapitalandele, det udsteder, må kun anvendes, hvis det kollektive investeringsinstitut har fået meddelt tilladelse i overensstemmelse med denne forordning.
2. ELTIF'er må ikke ændre status til kollektive investeringsinstitutter, som ikke er omfattet af denne forordning.

*Artikel 5***Ansøgning om godkendelse som ELTIF**

1. En EU-AIF indgiver ansøgning om godkendelse som ELTIF til sin kompetente myndighed.

Ansøgningen om godkendelse som ELTIF skal indeholde følgende:

- a) ELTIF'ens regler eller vedtægter
- b) oplysninger om den foreslåede ELTIF-forvalters identitet, og dennes nuværende og tidligere fondsforvaltningserfaring og -resultater
- c) oplysninger om depositarens identitet
- d) en beskrivelse af de oplysninger, der skal være tilgængelige for investorerne, herunder en beskrivelse af ordninger for behandling af detailinvestorers klager.

ELTIF'ens kompetente myndighed kan anmode om præciseringer og oplysninger vedrørende dokumentation og oplysninger indgivet efter andet afsnit.

2. Kun en EU-FAIF, som har fået meddelt tilladelse efter direktiv 2011/61/EU, kan ansøge ELTIF'ens kompetente myndighed om godkendelse til at forvalte en ELTIF, for hvilken der er indgivet ansøgning om godkendelse i overensstemmelse med stk. 1. I tilfælde af at ELTIF'ens kompetente myndighed er den samme som EU-FAIF'ens kompetente myndighed, skal en sådan ansøgning om godkendelse henvise til den dokumentation, der er indgivet for tilladelsen efter direktiv 2011/61/EU.

En ansøgning om godkendelse til at forvalte en ELTIF skal indeholde følgende:

- a) den skriftlige aftale med depositaren
- b) oplysninger om delegeringsaftaler for så vidt angår porteføljevaltning og risikostyring og administration vedrørende ELTIF'en
- c) oplysninger om investeringsstrategierne, risikoprofilen og andre kendetegn for AIF'er, som EU-FAIF'en har fået meddelt tilladelse til at forvalte.

ELTIF'ens kompetente myndighed kan anmode EU-FAIF'ens kompetente myndighed om præcisering og oplysninger, hvad angår den i andet afsnit omhandlede dokumentation, eller om en erklæring om, hvorvidt ELTIF'er er omfattet af EU-FAIF'ens tilladelse til at forvalte AIF'er. EU-FAIF'ens kompetente myndighed skal afgive svar i løbet af ti arbejdsdage efter den dato, hvor myndigheden modtager anmodningen fra ELTIF'ens kompetente myndighed.

3. Ansøgere skal inden for en frist på to måneder efter datoen for indgivelse af en komplet ansøgning oplyses om, hvorvidt de har fået meddelt tilladelse som ELTIF, herunder godkendelse for så vidt angår EU-FAIF'en til at forvalte ELTIF'en.

4. ELTIF'ens kompetente myndighed underrettes omgående om eventuelle efterfølgende ændringer i den dokumentation, der er omhandlet i stk. 1 og 2.

5. Uanset stk. 1 og 2 skal en EU-AIF, hvis juridiske form tillader intern ledelse, og hvis ledelsesorgan vælger ikke at udpege en ekstern FAIF, ansøge samtidigt om godkendelse som ELTIF efter denne forordning og som FAIF efter direktiv 2011/61/EU.

Med forbehold af artikel 7 i direktiv 2011/61/EU skal ansøgningen om godkendelse som internt forvaltet ELTIF indeholde følgende:

- a) ELTIF'ens regler eller vedtægter
- b) en beskrivelse af de oplysninger, der skal være tilgængelige for investorer, herunder en beskrivelse af ordninger for behandling af detailinvestorers klager.

Uanset stk. 3 skal en internt forvaltet EU-AIF inden for en frist på tre måneder efter datoen for indgivelse af en komplet ansøgning have meddelelse om, hvorvidt ELTIF'en er godkendt.

Artikel 6

Betingelser for godkendelse som ELTIF

1. En EU-AIF meddeles kun tilladelse som ELTIF, hvis dens kompetente myndighed:

- a) finder det godtgjort, at EU-AIF'en kan opfylde alle kravene i denne forordning
- b) har godkendt ansøgningen fra en EU-FAIF, som har fået meddelt tilladelse i overensstemmelse med direktiv 2011/61/EU til at forvalte ELTIF'en, ELTIF'ens regler eller vedtægter og valget af depositar.

2. I tilfælde af, at en EU-AIF indgiver ansøgning efter denne forordnings artikel 5, stk. 5, giver den kompetente myndighed kun EU-AIF'en tilladelse, hvis den finder det godtgjort, at EU-AIF'en overholder kravene i såvel denne forordning som i direktiv 2011/61/EU vedrørende godkendelse af en EU-FAIF.

3. ELTIF'ens kompetente myndighed kan kun afvise at godkende en EU-FAIF's ansøgning om at forvalte en ELTIF, hvis EU-FAIF'en:

- a) ikke overholder denne forordning
- b) ikke overholder direktiv 2011/61/EU
- c) ikke har fået meddelt tilladelse af sin kompetente myndighed til at forvalte AIF'er, som følger investeringsstrategier af den type, der er omfattet af denne forordning, eller
- d) ikke har forelagt den dokumentation, der er omhandlet i artikel 5, stk. 2, eller eventuelle præciseringer eller oplysninger, der er anmodet om i forbindelse hermed.

Før det afslås at godkende en ansøgning, skal ELTIF'ens kompetente myndighed høre EU-FAIF'ens kompetente myndighed.

4. ELTIF'ens kompetente myndighed giver ikke godkendelse som ELTIF til den EU-AIF, der ansøgte om godkendelse, hvis den retligt er forhindret i at markedsføre sine andele eller kapitalandele i sit hjemland.

5. ELTIF'ens kompetente myndighed meddeler den ansøgende EU-AIF begrundelsen for sit afslag på at godkende den som ELTIF.

6. En ansøgning, der er blevet afvist efter dette kapitel, må ikke indgives igen til de kompetente myndigheder i en anden medlemsstat.

7. Godkendelsen som ELTIF er ikke betinget af, at ELTIF'en forvaltes af en EU-FAIF, der har fået meddelt tilladelse i ELTIF'ens hjemland, eller at EU-FAIF'en har eller delegerer aktiviteter i ELTIF'ens hjemland.

Artikel 7

Gældende regler og ansvar

1. En ELTIF skal til enhver tid opfylde bestemmelserne i denne forordning.
2. En ELTIF og ELTIF-forvalteren skal til enhver tid overholde direktiv 2011/61/EU.
3. ELTIF-forvalteren er ansvarlig for at sikre, at denne forordning overholdes, og er ligeledes ansvarlig i overensstemmelse med direktiv 2011/61/EU for enhver overtrædelse af denne forordning. ELTIF-forvalteren hæfter også for skader eller tab, der måtte opstå som følge af manglende overholdelse af denne forordning.

KAPITEL II

FORPLIGTELSE VEDRØRENDE ELTIFERS INVESTERINGSPOLITIK

AFDELING 1

Generelle regler og investerbare aktiver

Artikel 8

Investeringsafdelinger

Består en ELTIF af flere investeringsafdelinger, betragtes hver afdeling som en separat ELTIF i forbindelse med dette kapitel.

Artikel 9

Investeringsmuligheder

1. I overensstemmelse med målsætningen omhandlet i artikel 1, stk. 2, må en ELTIF kun investere i følgende kategorier af aktiver og kun på de betingelser, der er fastsat i denne forordning:

a) investerbare aktiver

b) aktiver som omhandlet i artikel 50, stk. 1, i direktiv 2009/65/EF.

2. En ELTIF må ikke beskæftige sig med følgende aktiviteter:

a) short-selling af aktiver

b) direkte eller indirekte eksponering til råvarer, herunder via finansielle derivater, certifikater, der repræsenterer dem, indeks baseret på dem eller andre midler eller instrumenter, som ville indebære eksponering til dem

c) indgåelse af transaktioner vedrørende udlån eller lån af værdipapirer, genkøbstransaktioner eller enhver anden aftale, der har en tilsvarende økonomisk effekt og udgør en lignende risiko, såfremt mere end 10 % af ELTIF'ens aktiver er berørt deraf

d) anvendelse af finansielle derivater, medmindre anvendelsen heraf kun tjener det formål at afdække risici ved andre af ELTIF'ens investeringer.

3. For at sikre konsekvent anvendelse af denne artikel udarbejder ESMA efter at have afholdt en offentlig høring udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med angivelse af kriterierne for at fastslå, under hvilke omstændigheder anvendelsen af finansielle derivater udelukkende tjener det formål at afdække risici knyttet til de i stk. 2, litra d), omhandlede investeringer.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 9. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 10

Investerbare aktiver

Et aktiv som omhandlet i artikel 9, stk. 1, litra a), kan kun anvendes af en ELTIF til investering, hvis det henhører under en af følgende kategorier:

- a) kapitalgrundlags- eller kvasi-kapitalgrundlagsinstrumenter, som er:
 - i) udstedt af en kvalificeret porteføljevirkksomhed, og som ELTIF'en har erhvervet fra den kvalificerede porteføljevirkksomhed eller fra en tredjepart gennem det sekundære marked
 - ii) udstedt af en kvalificeret porteføljevirkksomhed til gengæld for et kapitalgrundlagsinstrument eller kvasi-kapitalgrundlagsinstrument, som ELTIF'en tidligere har erhvervet fra den kvalificerede porteføljevirkksomhed eller fra en tredjepart gennem det sekundære marked
 - iii) udstedt af en virksomhed, som den kvalificerede porteføljevirkksomhed er et majoritetssejet datterselskab af, til gengæld for et kapitalgrundlagsinstrument eller kvasi-kapitalgrundlagsinstrument, som ELTIF'en i overensstemmelse med nr. i) eller ii) har erhvervet fra den kvalificerede porteføljevirkksomhed eller fra en tredjepart gennem det sekundære marked
- b) gældsinstrumenter udstedt af en kvalificeret porteføljevirkksomhed
- c) lån, som ELTIF'en har ydet til en kvalificeret porteføljevirkksomhed med en løbetid, som ikke overstiger ELTIF'ens levetid
- d) andele eller kapitalandele i en eller flere andre ELTIF'er, EuVECA'er og EuSEF'er, forudsat af disse ELTIF'er, EuVECA'er og EuSEF'er ikke selv har investeret mere end 10 % af deres kapital i ELTIF'er
- e) direkte besiddelse eller indirekte besiddelse gennem en kvalificeret porteføljevirkksomhed af individuelle realaktiver med en værdi på mindst 10 000 000 EUR eller tilsvarende i den valuta og på det tidspunkt, udgifterne skal afholdes.

Artikel 11

Kvalificeret porteføljevirkksomhed

1. En kvalificeret porteføljevirkksomhed som omhandlet i artikel 10 er en anden porteføljevirkksomhed end et kollektivt investeringsinstitut, som opfylder følgende krav:

- a) den er ikke en finansiel virksomhed
- b) den er en virksomhed, som:
 - i) ikke er optaget til handel på et reguleret marked eller i en multilateral handelsfacilitet, eller
 - ii) er optaget til handel på et reguleret marked eller i en multilateral handelsfacilitet og som samtidig har en markeds kapitalisering på højst 500 000 000 EUR
- c) den er etableret i en medlemsstat eller i et tredjeland, forudsat at tredjelandet:
 - i) ikke er identificeret af Den Finansielle Aktionsgruppe som en højrisiko- og ikke-samarbejdsvillig jurisdiktion
 - ii) har undertegnet en aftale med ELTIF-forvalterens hjemland og med alle andre medlemsstater, hvor det er hensigten at markedsføre ELTIF'ens andele eller kapitalandele, med det formål at sikre, at tredjelandet overholder standarderne i artikel 26 i OECD's modelbeskatningsoverenskomst vedrørende indkomst og formue fuldt ud og sikrer effektiv udveksling af oplysninger om skatteforhold, herunder eventuelle multilaterale beskatningsaftaler.

2. Uanset stk. 1, litra a), kan en kvalificeret porteføljevirkksomhed være en finansiel virksomhed, som udelukkende finansierer kvalificerede porteføljevirkksomheder som omhandlet i stk. 1 eller realaktiver som omhandlet i artikel 10, litra e).

Artikel 12

Interessekonflikter

En ELTIF må ikke investere i et investerbart aktiv, som ELTIF-forvalteren har eller erhverver en direkte eller indirekte interesse i, medmindre det sker i form af besiddelse af andele eller kapitalandele i de ELTIF'er, EuSEF'er eller EuVECA'er, som ELTIF-forvalteren forvalter.

AFDELING 2

Bestemmelser om investeringspolitik

Artikel 13

Porteføljesammensætning og diversificering

1. En ELTIF skal investere mindst 70 % af sin kapital i investerbare aktiver.
2. En ELTIF må højst investere:
 - a) 10 % af sin kapital i instrumenter, som er udstedt af, eller lån tildelt til, en given kvalificeret porteføljevirksomhed
 - b) 10 % af sin kapital direkte eller indirekte i et individuelt realaktiv
 - c) 10 % af sin kapital i andele eller kapitalandele i en given ELTIF, EuVECA eller EuSEF
 - d) 5 % af sin kapital i aktiver som omhandlet i artikel 9, stk. 1, litra b), hvis disse aktiver er udstedt af et enkelt organ.
3. Den samlede værdi af andele eller kapitalandele i ELTIF'er, EuVECA'er og EuSEF'er i en ELTIF-portefølje må højst udgøre 20 % af værdien af ELTIF'ens kapital.
4. Den samlede risikoeksponering til en modpart til en ELTIF stammende fra OTC-derivattransaktioner, genkøbsaftaler eller omvendte genkøbsaftaler må højst udgøre 5 % af værdien af ELTIF'ens kapital.
5. Uanset stk. 2, litra a) og b), kan en ELTIF hæve den deri nævnte grænse på 10 % til 20 %, forudsat at den samlede værdi af de aktiver, som ELTIF'en besidder i kvalificerede porteføljevirksomheder og i individuelle realaktiver, som den investerer mere end 10 % af sin kapital i, højst udgør 40 % af værdien af ELTIF'ens kapital.
6. Uanset stk. 2, litra d), kan en ELTIF forhøje den i samme stykke nævnte grænse på 5 % til 25 %, når obligationer er udstedt af et kreditinstitut, der har sit hjemsted i en medlemsstat, og som i henhold til lovgivningen er underkastet et særligt offentligt tilsyn med henblik på at beskytte indehaverne af disse obligationer. Navnlig investeres provenuet fra udstedelsen af disse obligationer i overensstemmelse med lovgivningen i aktiver, som i tilstrækkelig grad i obligationernes samlede løbetid dækker de forpligtelser, der følger heraf, og som i tilfælde af misligholdelse fra udstederens side efter fortrinsret anvendes til tilbagebetaling af hovedstol og betaling af påløbne renter.
7. Selskaber, som indgår i samme koncern med henblik på konsoliderede regnskaber, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU⁽¹⁾ eller i overensstemmelse med anerkendte internationale regnskabsregler, anses for at være en enkelt kvalificeret porteføljevirksomhed eller en enkelt enhed ved beregning af de grænser, der er omhandlet i stk. 1-6.

Artikel 14

Berigtigelse af investeringspositioner

I tilfælde, hvor ELTIF'en overtræder diversificeringskravene fastsat i artikel 13, stk. 2-6, og overtrædelsen skyldes forhold, som ligger uden for ELTIF-forvalterens kontrol, skal ELTIF-forvalteren inden for en rimelig tidsfrist træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at berigtige positionen under behørig hensyntagen til ELTIF-investorernes interesser.

Artikel 15

Koncentration

1. En ELTIF må højst erhverve 25 % af andelene eller kapitalandelene i en given ELTIF, EuVECA eller EuSEF.
2. De koncentrationsgrænser, der er fastsat i artikel 56, stk. 2, i direktiv 2009/65/EF, finder anvendelse på investeringer i de aktiver, der er omhandlet i denne forordnings artikel 9, stk. 1, litra b).

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU af 26. juni 2013 om årsregnskaber, konsoliderede regnskaber og tilhørende beretninger for visse virksomhedsformer, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/43/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 af 29.6.2013, s. 19).

Artikel 16

Lån af kontanter

1. En ELTIF kan låne kontanter, forudsat at et sådant lån opfylder alle følgende betingelser:
 - a) det svarer højst til 30 % af værdien af ELTIF'ens kapital
 - b) det tjener det formål at investere i investerbare aktiver, undtagen for lån omhandlet i artikel 10, litra c), forudsat at ELTIF'ens besiddelser i kontanter og likvide midler ikke er tilstrækkelige til at foretage den pågældende investering
 - c) det optages i den samme valuta som de aktiver, der skal erhverves med de lånte kontanter
 - d) det har en løbetid, der ikke overstiger ELTIF'ens levetid
 - e) det belaster aktiver, der højst svarer til 30 % af værdien af ELTIF'ens kapital.
2. ELTIF-forvalteren præciserer i ELTIF'ens prospekt, hvorvidt den pågældende agter at låne kontanter som led i sin investeringsstrategi eller ej.

Artikel 17

Anvendelse af bestemmelser om porteføljesammensætning og -diversificering

1. Investeringsgrænserne fastsat i artikel 13, stk. 1:
 - a) finder anvendelse fra den dato, der er angivet i ELTIF'ens regler eller vedtægter
 - b) ophører med at finde anvendelse, når ELTIF'en påbegynder salg af aktiver for at indløse investorerne andele eller kapitalandele efter ELTIF'ens levetids ophør
 - c) suspenderes midlertidigt, hvis ELTIF'en rejser yderligere kapital eller reducerer sin eksisterende kapital, forudsat at de højst suspenderes i 12 måneder.

Den i første afsnit, litra a), omhandlede dato tager højde for særlige forhold og kendetegn ved de aktiver, som ELTIF'en skal investere i, og ligger ikke længere fremme i tiden end enten fem år efter den dato for ELTIF'ens godkendelse eller halvdelen af ELTIF'ens levetid som fastsat i overensstemmelse med artikel 18, stk. 3, alt efter hvad der kommer først. Under særlige omstændigheder kan ELTIF'ens kompetente myndighed efter forelæggelse af en behørigt begrundet investeringsplan godkende en forlængelse af denne tidsfrist med yderligere højst et år.

2. Hvis et langsigtet aktiv, en ELTIF har investeret i, er udstedt af en kvalificeret porteføljeverksamhed, som ikke længere opfylder kravene i artikel 11, stk. 1, litra b), kan det langsigtede aktiv fortsætte med at blive medregnet i beregningen af investeringsgrænsen omhandlet i artikel 13, stk. 1, i højst tre år fra den dato, hvor den kvalificerede porteføljeverksamhed ikke længere opfylder kravene i artikel 11, stk. 1, litra b).

KAPITEL III

INDLØSNING AF, HANDEL MED OG UDSTEDELSE AF EN ELTIF'S ANDELE ELLER KAPITALANDELE OG UDLODNING AF UDBYTTE OG KAPITAL

Artikel 18

Indløsningspolitik og ELTIF'ers levetid

1. En ELTIF's investorer kan ikke anmode om at få indløst deres andele eller kapitalandele, før ELTIF'ens levetid ophører. Indløsninger til investorer er mulige fra dagen efter den dato, hvor ELTIF'ens levetid ophører.

ELTIF'ens regler eller vedtægter skal klart angive en bestemt dato som ophør for ELTIF'ens levetid og kan også foreskrive en ret til midlertidig forlængelse af ELTIF'ens levetid og betingelserne for at udøve en sådan ret.

ELTIF'ens regler eller vedtægter samt oplysningerne til investorerne skal fastsætte procedurerne for indløsning af andele eller kapitalandele og afhændelse af aktiver og tydeligt angive, at indløsningerne til investorerne påbegyndes dagen efter den dato, hvor ELTIF'ens levetid ophører.

2. Uanset stk. 1 kan ELTIFens regler eller vedtægter foreskrive muligheden for indløsning inden ELTIFens levetids ophør, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) indløsninger godkendes ikke før den dato, der er fastsat i artikel 17, stk. 1, litra a)
- b) på godkendelsestidspunktet og i hele ELTIFens levetid kan ELTIF-forvalteren påvise over for de kompetente myndigheder, at der forefindes et tilstrækkeligt likviditetsstyringssystem og effektive procedurer for kontrol med ELTIFens likviditetsrisici, som er forenelige med ELTIFens langsigtede investeringsstrategi og den foreslåede indløsningspolitik
- c) ELTIF-forvalteren opstiller en defineret indløsningspolitik, som klart angiver de tidsrum, i hvilke investorerne kan anmode om indløsning
- d) ELTIFens indløsningspolitik sikrer, at det samlede indløsningsbeløb inden for en given periode er begrænset til en procentdel af de af ELTIFens aktiver, som er omhandlet i artikel 9, stk. 1, litra b). Denne procentdel tilpasses til den likviditetsstyrings- og investeringsstrategi, der er fremlagt af ELTIF-forvalteren
- e) ELTIFens indløsningspolitik sikrer, at investorer behandles rimeligt, og at indløsninger godkendes på en pro-rata-basis, hvis den samlede mængde af anmodninger om indløsninger inden for en given periode overstiger procentdelen omhandlet i nærværende stykkes litra d).

3. En ELTIFs levetid skal være i overensstemmelse med ELTIFens langsigtede karakter og skal være tilstrækkelig lang til at dække hvert af ELTIFens individuelle aktivers livscyklus, målt i forhold til aktivets likviditetsprofil og økonomiske livscyklus, og til at opfylde ELTIFens anførte investeringsmål.

4. Investorer kan anmode om at få en ELTIF afviklet, hvis deres indløsningskrav fremsat i overensstemmelse med ELTIFens indløsningspolitik ikke imødekommes inden for en frist på et år fra den dato, hvor de blev fremsat.

5. Investorerne skal altid have mulighed for tilbagebetaling i kontanter.

6. Tilbagebetaling i naturalier på grundlag af en ELTIFs aktiver er kun mulig, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) ELTIFens regler eller vedtægter giver mulighed herfor, forudsat at alle investorer behandles rimeligt
- b) investoren anmoder skriftligt om tilbagebetaling i form af en andel i ELTIFens aktiver
- c) der findes ingen særlige bestemmelser, som begrænser overdragelsen af sådanne aktiver.

7. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer, under hvilke forhold en ELTIFs levetid anses for tilstrækkelig lang til at dække livscyklussen for hvert af ELTIFens individuelle aktiver, jf. stk. 3.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 9. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 19

Sekundært marked

1. En ELTIFs regler eller vedtægter må ikke forhindre andele eller kapitalandele i en ELTIF i at blive optaget til handel på et reguleret marked eller i en multilateral handelsfacilitet.

2. En ELTIFs regler eller vedtægter må ikke forhindre investorer i frit at overdrage deres andele eller kapitalandele til tredjeparter, bortset fra ELTIF-forvalteren.

3. En ELTIF oplyser i sine periodiske rapporter markedsværdien af sine noterede andele eller kapitalandele sammen med nettoaktivværdien pr. andel eller kapitalandel.

4. I tilfælde af, at der sker en væsentlig ændring i et aktivs værdi, oplyser ELTIF-forvalteren investorerne herom i sine periodiske rapporter.

Artikel 20

Udstedelse af nye andele eller kapitalandele

1. En ELTIF kan udbyde nye andele eller kapitalandele i overensstemmelse med sine regler eller vedtægter.
2. En ELTIF må ikke udstede nye andele eller kapitalandele til en pris under deres nettoaktivværdi uden først at have udbudt disse andele eller kapitalandele til den pågældende pris til de eksisterende investorer i ELTIF'en.

Artikel 21

Afhændelse af ELTIF-aktiver

1. En ELTIF skal vedtage en specificeret plan for korrekt afhændelse af sine aktiver med henblik på at indløse investorernes andele eller kapitalandele, når ELTIF'ens levetid ophører, og oplyse dette til ELTIF'ens kompetente myndigheder senest et år før datoen, hvor ELTIF'ens levetid ophører.
2. Den i stk. 1 omhandlede plan skal omfatte:
 - a) en vurdering af markedet for potentielle købere
 - b) en vurdering og sammenligning af potentielle salgspriser
 - c) en værdiansættelse for de aktiver, som skal afhændes
 - d) en tidsramme for den planlagte afhændelse.
3. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder, som præciserer de kriterier, der skal lægges til grund for vurderingerne i stk. 2, litra a), og værdiansættelsen i stk. 2, litra c).

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 9. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

Artikel 22

Udlodning af udbytte og kapital

1. En ELTIF kan regelmæssigt udlodde det udbytte til investorerne, som aktiverne i porteføljen har genereret. Dette udbytte omfatter:
 - a) udbytte, som aktiverne løbende generer
 - b) den formueforøgelse, der realiseres efter afhændelse af et aktiv.
2. Udbyttet kan kun udloddes i det omfang, der ikke er behov for det til at opfylde ELTIF'ens fremtidige forpligtelser.
3. En ELTIF kan reducere sin kapital på en pro rata-basis i tilfælde af, at der afhændes et aktiv, inden ELTIF'ens levetid ophører, forudsat at en sådan tidlig afhændelse efter et behørigt skøn fra ELTIF-forvalterens side vurderes at være i investorernes interesse.
4. En ELTIF's regler eller vedtægter skal angive, hvilken udlodningspolitik ELTIF'en anvender i dens levetid.

KAPITEL IV

KRAV OM GENNEMSIGTIGHED

Artikel 23

Gennemsigtighed

1. Andele eller kapitalandele i en ELTIF må ikke markedsføres i Unionen uden forudgående offentliggørelse af et prospekt.

Andele eller kapitalandele i en ELTIF må ikke markedsføres til detailinvestorer i Unionen uden forudgående offentliggørelse af et dokument med central information i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1286/2014.

2. Prospektet skal indeholde alle de oplysninger, der er nødvendige for, at investorer kan foretage en kvalificeret vurdering vedrørende den investering, der tilbydes dem, og navnlig de dermed forbundne risici.
3. Prospektet skal mindst indeholde følgende:
 - a) en erklæring om, hvordan ELTIFens investeringsmål og strategien for at nå disse mål gør fonden til en fond af langsigtet karakter
 - b) oplysninger, som institutter for kollektiv investering af den lukkede type skal opgive i overensstemmelse med direktiv 2003/71/EF og forordning (EF) nr. 809/2004
 - c) oplysninger, som skal gives til investorer i henhold til artikel 23 i direktiv 2011/61/EU, hvis de ikke allerede er omfattet af nærværende stykkes litra b)
 - d) en tydelig angivelse af de kategorier af aktiver, i hvilke ELTIF'en har fået meddelt tilladelse til at investere
 - e) en tydelig angivelse af, inden for hvilke jurisdiktioner ELTIF'en er godkendt til at investere
 - f) andre eventuelle oplysninger, som de kompetente myndigheder anser for relevante med henblik på stk. 2.
4. Prospektet og andre eventuelle dokumenter vedrørende markedsføring skal tydeligt oplyse investorer om ELTIFens illikvide karakter.

Prospektet og andre eventuelle dokumenter vedrørende markedsføring skal navnlig tydeligt:

- a) oplyse investorer om, at ELTIFens investeringer er af langsigtet karakter
 - b) oplyse investorer om, hvornår ELTIFens levetid ophører samt om muligheden for at forlænge ELTIFens levetid, hvis der er bestemmelser herom, og om betingelserne herfor
 - c) angive, om det er hensigten at markedsføre ELTIF'en til detailinvestorer
 - d) forklare investorers ret til at få indløst deres investering i overensstemmelse med artikel 18 samt ELTIFens regler eller vedtægter
 - e) angive, hvor hyppigt og hvornår eventuelle udbytter udloddes til investorer i fondens levetid
 - f) advisere investorer om, at de kun bør investere en beskedent del af deres samlede investeringsportefølje i en ELTIF
 - g) beskrive ELTIFens risikodækningspolitik, herunder med tydelig angivelse af, at der kun kan anvendes finansielle derivater til at afdække risikoen ved andre af ELTIFens investeringer, og en angivelse af de mulige konsekvenser af en anvendelse af finansielle derivater for ELTIFens risikoprofil
 - h) oplyse investorer om de risici, der er forbundet med at investere i realaktiver, herunder infrastruktur
 - i) oplyse investorer regelmæssigt, mindst en gang om året, om de jurisdiktioner, hvori ELTIF'en har investeret.
5. Ud over de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 22 i direktiv 2011/61/EU, skal en ELTIF's årsrapport indeholde følgende:
 - a) en opgørelse over cash flow
 - b) oplysning om enhver deltagelse i instrumenter, der involverer Unionens budgetmidler
 - c) oplysning om værdien af den enkelte kvalificerede porteføljevirksomhed og værdien af andre aktiver, som ELTIF'en har investeret i, herunder værdien af alle anvendte finansielle derivater
 - d) oplysning om de jurisdiktioner, hvori ELTIFens aktiver er placerede.
 6. Efter anmodning fra en detailinvestor giver ELTIF-forvalteren yderligere oplysninger om de kvantitative grænser, der gælder for ELTIFens risikostyring, om de metoder, der er valgt med henblik herpå, og om den seneste udvikling i de vigtigste risici og afkast for kategorierne af aktiver.

Artikel 24

Yderligere krav vedrørende prospektet

1. En ELTIF skal fremsende sit prospekt og eventuelle ændringer hertil samt sin årsrapport til ELTIFens kompetente myndigheder. En ELTIF skal på anmodning levere denne dokumentation til ELTIF-forvalterens kompetente myndighed. Denne dokumentation skal leveres af ELTIF'en inden for den frist, disse kompetente myndigheder angiver.

2. En ELTIF's regler eller vedtægter udgør en integreret del af prospektet og knyttes som bilag dertil.

De i første afsnit omhandlede dokumenter behøver dog ikke at være knyttet som bilag til prospektet, såfremt investoren underrettes om, at den pågældende på anmodning enten kan få tilsendt disse dokumenter eller få oplyst, på hvilket sted i hver af de medlemsstater, hvor andelene eller kapitalandelene markedsføres, investoren kan konsultere dem.

3. Prospektet skal præcisere den måde, hvorpå årsrapporten gøres tilgængelig for investorer. Det skal oplyse om, at detailinvestorer på anmodning og gratis tilsendes en trykt udgave af årsrapporten.

4. Prospektet og den senest offentliggjorte årsrapport udleveres på anmodning og gratis til investorer.

Prospektet udleveres på et varigt medium eller via et websted. En trykt udgave leveres på anmodning og gratis til detailinvestorer.

5. De væsentlige dele af prospektet holdes ajour.

Artikel 25

Oplysninger om omkostninger

1. Prospektet skal tydeligt oplyse investorer om størrelsen af de forskellige omkostninger, som afholdes direkte eller indirekte af investorer. De forskellige omkostninger grupperes under følgende overskrifter:

- omkostninger i forbindelse med ELTIF'ens oprettelse
- omkostninger i forbindelse med erhvervelse af aktiver
- forvaltnings- og præstationsafhængige honorarer
- distributionsomkostninger
- andre omkostninger, herunder omkostninger til administration, regulering, depositar, opbevaring, professionel bistand og revision.

2. Prospektet skal angive omkostningernes samlede andel af ELTIF'ens kapital.

3. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de fælles definitioner, beregningsmetodologier og grupperinger af omkostninger som omhandlet i stk. 1 og den samlede andel som er omhandlet i stk. 2.

Ved udarbejdelsen af disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder tager ESMA hensyn til de reguleringsmæssige standarder, der er omhandlet i artikel 8, stk. 5, litra a) og c), i forordning (EU) nr. 1286/2014.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 9. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

KAPITEL V

MARKEDSFØRING AF ANDELE ELLER KAPITALANDELE I ELTIF'ER

Artikel 26

Faciliteter for investorer

1. En ELTIF-forvalter, hvis andele eller kapitalandele agtes markedsført for detailinvestorer, skal i hver af de medlemsstater, hvor ELTIF-forvalteren har til hensigt at markedsføre sådanne andele eller kapitalandele, oprette faciliteter, som muliggør tegning, udbetaling til ejere af andele eller kapitalandele, tilbagekøb eller indløsning af andele eller kapitalandele samt tilrådighedsstillelse af de oplysninger, som ELTIF'en og dens ELTIF-forvaltere er forpligtet til at tilvejebringe.

2. ESMA udarbejder udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de forskellige typer af faciliteter som omhandlet i stk. 1 og deres kendetegn, deres tekniske infrastruktur og indholdet af deres opgaver i forhold til detailinvestorerne.

ESMA forelægger disse udkast til reguleringsmæssige tekniske standarder for Kommissionen senest den 9. september 2015.

Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage de i første afsnit omhandlede reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 10-14 i forordning (EU) nr. 1095/2010.

*Artikel 27***Intern vurderingsproces for ELTIF'er markedsført til detailinvestorer**

1. En ELTIF-forvalter, hvis andele eller kapitalandele agtes markedsført til detailinvestorer, etablerer og anvender en særlig intern proces til vurdering af den pågældende ELTIF, inden den markedsføres eller distribueres til detailinvestorer.
2. Som led i den i stk. 1 omhandlede interne proces vurderer ELTIF-forvalteren, om ELTIF'en er egnet til markedsføring til detailinvestorer, som minimum under hensyntagen til:
 - a) ELTIF'ens levetid, og
 - b) ELTIF'ens planlagte investeringsstrategi.
3. ELTIF-forvalteren giver enhver distributør adgang til alle fornødne oplysninger om den ELTIF, der markedsføres til detailinvestorer, herunder alle oplysninger om levetid og investeringsstrategi samt den interne vurderingsproces og de jurisdiktioner, hvori ELTIF'en kan investere.

*Artikel 28***Særlige krav vedrørende udbredelsen af ELTIF'er til detailinvestorer**

1. Når ELTIF'ens andele eller kapitalandele markedsføres eller formidles til en detailinvestor, skal ELTIF-forvalteren indhente oplysninger om følgende:
 - a) detailinvestorens viden og erfaring på det investeringsområde, der er relevant for ELTIF'en
 - b) detailinvestorens finansielle situation, herunder investorens evne til at bære tab
 - c) detailinvestorens investeringsmål, herunder investorens tidshorisont.På grundlag af de efter første afsnit indhentede oplysninger anbefaler ELTIF-forvalteren kun ELTIF'en, hvis den er egnet for den pågældende detailinvestor.
2. Såfremt levetiden for en ELTIF, der tilbydes eller markedsføres til detailinvestorer, overstiger ti år, skal ELTIF-forvalteren eller distributøren klart og i skriftlig form angive, at dette produkt muligvis ikke er velegnet for detailinvestorer, der ikke er i stand til at opretholde en sådan langsigtet og illikvid forpligtelse.

*Artikel 29***Særlige bestemmelser vedrørende depositaren for en ELTIF, der markedsføres til detailinvestorer**

1. Uanset artikel 21, stk. 3, i direktiv 2011/61/EU, skal depositaren for en ELTIF, der markedsføres til detailinvestorer, være en enhed af en type som omhandlet i artikel 23, stk. 2, i direktiv 2009/65/EF.
2. Uanset artikel 21, stk. 13, andet afsnit, og artikel 21, stk. 14, i direktiv 2011/61/EU skal depositaren for en ELTIF, der markedsføres til detailinvestorer, ikke kunne frigøre sig fra sit ansvar i tilfælde af et tab af finansielle instrumenter, som opbevares i depot af en tredjepart.
3. Depositarens ansvar som omhandlet i artikel 21, stk. 12, i direktiv 2011/61/EU kan ikke udelukkes eller begrænses af en aftale i tilfælde, hvor ELTIF'en markedsføres til detailinvestorer.
4. Enhver aftale, der er i strid med stk. 3, betragtes som ugyldig.
5. De aktiver, der opbevares i depot af depositaren for en ELTIF, må ikke genanvendes af depositaren eller af en tredjemand, som har fået delegeret depotfunktionen for egen regning. Genanvendelse omfatter enhver transaktion, der involverer aktiver i depot, herunder, men ikke begrænset til, overførsel, pantsætning, salg og lån.

De aktiver, som opbevares i depot af depositaren for en ELTIF, må kun genanvendes, såfremt

- a) genanvendelsen af aktiverne sker for ELTIF'ens regning
- b) depositaren udfører ELTIF-forvalterens instruktioner på vegne af ELTIF'en

- c) genanvendelsen er til gavn for ELTIF'en og i ejere af andele eller kapitalandele interesse, og
- d) transaktionen er dækket af likvid sikkerhedsstillelse af høj kvalitet, som ELTIF'en har modtaget i henhold til en aftale om overdragelse af ejendomsret.

Markedsværdien af den i andet afsnit, litra d) omhandlede sikkerhedsstillelse skal til enhver tid mindst udgøre markedsværdien af de genanvendte aktiver med tillæg af en præmie.

Artikel 30

Yderligere krav i forbindelse med ELTIF'ers markedsføring til detailinvestorer

1. En ELTIF's andele eller kapitalandele kan markedsføres til detailinvestorer, forudsat at detailinvestorer forsynes med tilstrækkelig investeringsrådgivning fra ELTIF-forvalteren eller distributøren.
2. En ELTIF-forvalter må kun direkte tilbyde eller markedsføre ELTIF'ens andele eller kapitalandele til detailinvestorer, hvis forvalteren har fået meddelt tilladelse til at yde de i artikel 6, stk. 4, litra a), og litra b), nr. i), i direktiv 2011/61/EU omhandlede tjenesteydelser, og alene efter, at forvalteren har foretaget den i denne forordnings artikel 28, stk. 1, omhandlede egnedstest.
3. Såfremt en potentiel detailinvestors portefølje af finansielle instrumenter ikke overstiger 500 000 EUR, skal ELTIF-forvalteren eller en eventuel distributør, efter at have foretaget den i artikel 28, stk. 1, omhandlede egnedstest og efter at have givet tilstrækkelig investeringsrådgivning, på basis af de oplysninger, der er fremlagt af den potentielle detailinvestor, sikre, at den potentielle detailinvestor ikke investerer et sammenlagt beløb, der overstiger 10 % af vedkommendes portefølje af finansielle instrumenter i ELTIF'er, og at det oprindelige minimumsbeløb, der investeres i en eller flere ELTIF'er, er på 10 000 EUR.

Den potentielle detailinvestor er ansvarlig for at forsyne ELTIF-forvalteren eller distributøren med nøjagtige oplysninger om den potentielle detailinvestors portefølje af finansielle instrumenter og investeringer i ELTIF'er som omhandlet i første afsnit.

I dette stykke anses en portefølje af finansielle instrumenter for at omfatte kontantbeholdning og finansielle instrumenter, men omfatter ikke eventuelle finansielle instrumenter, der er blevet stillet som sikkerhed.

4. Reglerne eller vedtægterne for ELTIF'er, der markedsføres til detailinvestorer, skal fastsætte, at alle investorer behandles lige, og at ingen individuelle investorer eller grupper af investorer gives fortrinsbehandling eller særlige økonomiske fordele.
5. Den juridiske form af en ELTIF, der markedsføres til detailinvestorer, må ikke føre til yderligere ansvar for detailinvestoren eller kræve nogen yderligere forpligtelser på vegne af en sådan investor ud over den oprindelige kapitalforpligtelse.
6. Detailinvestorer har mulighed for i tegningsperioden og i mindst to uger efter den dato, hvor de tegnede andele eller kapitalandele i ELTIF'en, at ophæve deres tegning og få pengene tilbage uden bod.
7. Forvalteren af en ELTIF, der markedsføres til detailinvestorer, skal indføre tilstrækkelige procedurer og ordninger til behandling af detailinvestorer klager, som gør det muligt for detailinvestorer at indgive klager på det officielle sprog eller et af de officielle sprog i deres medlemsstat.

Artikel 31

Markedsføring af andele eller kapitalandele i ELTIF'er

1. ELTIF-forvalteren skal kunne markedsføre andele eller kapitalandele i den pågældende ELTIF til professionelle investorer og detailinvestorer i dens hjemland efter anmeldelse i overensstemmelse med artikel 31 i direktiv 2011/61/EU.
2. ELTIF-forvalteren skal kunne markedsføre andele eller kapitalandele i den pågældende ELTIF til professionelle investorer og detailinvestorer i andre medlemsstater end ELTIF-forvalterens hjemland efter anmeldelse i overensstemmelse med artikel 32 i direktiv 2011/61/EU.
3. ELTIF-forvalteren skal for den enkelte ELTIF, som vedkommende forvalter, over for de kompetente myndigheder præcisere, om ELTIF-forvalteren har til hensigt at markedsføre den til detailinvestorer.

4. ELTIF-forvalteren skal i tillæg til den dokumentation og de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 31 og 32 i direktiv 2011/61/EU, forelægge følgende for de kompetente myndigheder:

- a) ELTIFens prospekt
- b) ELTIFens dokument med central information i tilfælde af, at den markedsføres til detailinvestorer, og
- c) oplysning om de faciliteter, der er omhandlet i artikel 26.

5. De kompetente myndigheders kompetencer og beføjelser, jf. artikel 31 og 32 i direktiv 2011/61/EU, skal forstås således, at de også vedrører markedsføring af ELTIF'er til detailinvestorer og omfatter de yderligere krav i denne forordning.

6. Den kompetente myndighed i ELTIF-forvalterens hjemland skal i tillæg til sine beføjelser i henhold til artikel 31, stk. 3, første afsnit, i direktiv 2011/61/EU også forhindre markedsføring af en ELTIF, hvis ELTIF-forvalteren ikke overholder eller ikke vil overholde denne forordning.

7. Den kompetente myndighed i ELTIF-forvalterens hjemland skal i tillæg til sine beføjelser i henhold til artikel 32, stk. 3, første afsnit, i direktiv 2011/61/EU, også afslå at fremsende en fuldstændig anmeldelse til de kompetente myndigheder i den medlemsstat, hvor det er hensigten af markedsføre ELTIF'en, hvis ELTIF-forvalteren ikke overholder denne forordning.

KAPITEL VI

TILSYN

Artikel 32

De kompetente myndigheders tilsyn

1. De kompetente myndigheder fører løbende tilsyn med, at denne forordning overholdes.
2. ELTIFens kompetente myndighed er ansvarlig for at føre tilsyn med, at bestemmelserne i kapitel II, III og IV overholdes.
3. ELTIFens kompetente myndighed er ansvarlig for at føre tilsyn med, at forpligtelserne i ELTIFens regler eller vedtægter og forpligtelserne i prospektet, som skal være i overensstemmelse med denne forordning, overholdes.
4. ELTIF-forvalterens kompetente myndighed er ansvarlig for at føre tilsyn med, at ordningerne for og organiseringen af ELTIF-forvalteren er tilstrækkelige, således at ELTIF-forvalteren er i stand til at overholde de forpligtelser og regler, der vedrører oprettelse og drift af alle de ELTIF'er, som ELTIF-forvalteren forvalter.

ELTIF-forvalterens kompetente myndighed er ansvarlig for at føre tilsyn med, at ELTIF-forvalteren overholder denne forordning.

5. De kompetente myndigheder skal føre tilsyn med investeringsinstitutter, der er etableret eller markedsføres på deres områder, for at påse, at de ikke anvender betegnelsen »ELTIF« eller udgiver sig for at være en ELTIF, medmindre de har fået meddelt tilladelse efter og overholder denne forordning.

Artikel 33

De kompetente myndigheders beføjelser

1. De kompetente myndigheder tillægges alle de tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver i henhold til denne forordning.
2. De beføjelser, der er tillagt kompetente myndigheder i henhold til direktiv 2011/61/EU, herunder beføjelser vedrørende sanktioner, udøves også med hensyn til denne forordning.
3. ELTIFens kompetente myndighed forbyder anvendelsen af betegnelsen »ELTIF« eller »europæisk langsigtet investeringsfond«, hvis ELTIF-forvalteren ikke længere overholder denne forordning.

*Artikel 34***ESMA's beføjelser og kompetencer**

1. ESMA tillægges de beføjelser, der er nødvendige for, at de kan udføre de opgaver, som pålægges ESMA i henhold til denne forordning.
2. ESMA's beføjelser i overensstemmelse med direktiv 2011/61/EU udøves også med hensyn til nærværende forordning og i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 45/2001.
3. Med henblik på forordning (EU) nr. 1095/2010 forstås nærværende forordning som en yderligere juridisk bindende EU-retsakt, hvorved ESMA tillægges opgaver, jf. artikel 1, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1095/2010.

*Artikel 35***Samarbejde mellem kompetente myndigheder**

1. ELTIF'ens kompetente myndighed og ELTIF-forvalterens kompetente myndighed, hvis disse ikke er sammenfaldende, samarbejder med hinanden og udveksler oplysninger med henblik på at udføre deres opgaver i henhold til denne forordning.
2. De kompetente myndigheder samarbejder med hinanden i overensstemmelse med direktiv 2011/61/EU.
3. De kompetente myndigheder og ESMA samarbejder med hinanden med henblik på at udføre deres respektive opgaver i henhold til nærværende forordning i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1095/2010.
4. De kompetente myndigheder og ESMA udveksler alle de oplysninger og al den dokumentation, der er nødvendig for, at de kan udføre deres respektive opgaver i henhold til nærværende forordning i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 1095/2010, navnlig for at identificere og afhjælpe overtrædelser af nærværende forordning.

KAPITEL VII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER*Artikel 36***Kommissionens procedurer vedrørende ansøgninger**

Kommissionen prioriterer og strømliner sine procedurer for alle ELTIF-ansøgninger om finansiering fra EIB. Kommissionen strømliner afgivelsen af eventuelle udtalelser eller bidrag om enhver ansøgning fra ELTIF'er om finansiering fra EIB.

*Artikel 37***Evaluerings**

1. Senest den 9. juni 2019 påbegynder Kommissionen en evaluering af denne forordnings anvendelse. Evalueringen skal navnlig indebære en analyse af:
 - a) konsekvenserne af artikel 18
 - b) konsekvenserne af minimumstærsklen på 70 % af de investerbare aktiver i artikel 13, stk. 1
 - c) det omfang, hvori ELTIF'er markedsføres i Unionen, herunder om FAIF'er omfattet af artikel 3, stk. 2, i direktiv 2011/61/EU kan have interesse i at markedsføre ELTIF'er
 - d) det omfang, hvori listen over investerbare aktiver og investeringer skal ajourføres, såvel som diversificeringsreglerne, sammensætning af porteføljen og begrænsninger i låntagningen af kontante midler.
2. Efter den i nærværende artikels stk. 1 omhandlede revision og efter høring af ESMA fremsender Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport med en vurdering af det bidrag, som denne forordning og ELTIF'er yder til gennemførelsen af Kapitalmarkedsunionen og til opnåelsen af de formål, der er fastsat i artikel 1, stk. 2. Rapporten ledsages, hvis det er hensigtsmæssigt, af et lovgivningsforslag.

*Artikel 38***Ikrafttræden**

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den anvendes fra den 9. december 2015.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Strasbourg, den 29. april 2015.

På Europa-Parlamentets vegne

M. SCHULZ

Formand

På Rådets vegne

Z. KALNIŅA-LUKAŠEVICA

Formand

BERIGTIGELSER**Berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 375/2014 af 3. april 2014 om oprettelse af det frivillige europæiske korps for humanitær bistand («initiativet EU-bistandsfrivillige«)**

(Den Europæiske Unions Tidende L 122 af 24. april 2014)

Side 15, artikel 24, stk. 2:

I stedet for: »2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 7, stk. 2, artikel 9, stk. 2, og artikel 20, stk. 3, tillægges Kommissionen for en periode på syv år fra den 25. april 2014.«

læses: »2. Beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter, jf. artikel 7, stk. 2, artikel 9, stk. 2, og artikel 20, stk. 3 og 4, tillægges Kommissionen for en periode på syv år fra den 25. april 2014.«

Berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1333/2008 af 16. december 2008 om fødevaretilsætningsstoffer

(Den Europæiske Unions Tidende L 354 af 31. december 2008)

Side 25, artikel 23, stk. 1, litra a):

I stedet for: »a) det navn og/eller E-nummer, der er fastsat i denne forordning for hvert fødevaretilsætningsstof, eller en salgsbetegnelse, der angiver navn og E-nummer for hvert fødevaretilsætningsstof«

læses: »a) det navn og E-nummer, der er fastsat i denne forordning for hvert fødevaretilsætningsstof, eller en salgsbetegnelse, der angiver navn og E-nummer for hvert fødevaretilsætningsstof.«

ISSN 1977-0634 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2520 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA